

காலஞ்

இதழ்: 21 . யூன் . 2004

வெங்கட் சாமிநாதன்
சிறப்பிதழ்

இயல் விருது பெறும்
வெங்கட் சாமிநாதன்

செவ்வி : பாலுமகேந்திரா

கனவு உங்களுடையது

பொறுப்பு எங்களுடையது

Armando Chu**
416-720-1338

Eddie Woo**
416-917-6883

Balan K.*
416-844-5401

Earl Silva*
416-707-9391

Fred Li*
416-268-3020

Gurdev Saini *
416-509-4663

John Chong*
416-716-2882

Justin William*
416-803-7344

Keth Kethees*
416-275-5788

Kumar Sinnathamby*
416-576-4357

Neil Ketha*
416-677-4707

Param G.*
416-230-1107

Ravi Paramu*
416-262-4176

Ravi Raveendran*
416-817-8479

Saba Ganeshalingam*
416-671-4301

Sasi Chelva*
416-725-1125

Shiva Sharmah*
416-666-5515

Suman Karnalingam*
416-565-5024

Vasanthi Niranjan *
416-845-8272

Vijay Seevaratnam*
416-457-8990

HOMELIFE/GTA Realty Inc.

1711 McCowan Rd., Suite 206, Toronto, ON M1S 3Y3
Tel: 416.321.6969 Fax: 416.321.6963

**Broker *Sales rep.

Raja Mahendran **
416-315-9397

உள்ளே . . .

பாலுமகேந்திராவுடன்
ஒரு சந்திப்பு
3

அம்மாளின் காதலன்
மரியக்கோகாவஸ்தி
32

ஆர்க்காணல்
ஷங்கர் சாஸ்திராஜன்
16

தற்கதைய
சந்திரவேகா வாமதேவா
9

மாய மான்
சாந்தினி வரதராஜன்
36

இயல் விருது
வெங்கட் சாமிநாதன் ஏற்புரை
29

கண்ணல் தெரியும்
கதைகள்
வெங்கட் ரமணன்
42

ஊன்று
திரைப்படங்கள்
மதி கந்தசாமி
45

உரையாடல்
யு.ஆர். அருங்குமார்
50

கனடா திரைப்பட ஜோஷல்
செஷ்யாங்க் கிரகம்
அ. முத்துலிங்கம்
57

R. Pathmanaba Iyer
27-B High Street
Plaistow
London E13 0AD
Tel: 020 8472 8323

நூல் மதிப்புரை : தான்யா 55

யூன் 2004

ஆசிரியர்

செல்வம்

ஆலோசனை

என்.கே. மகாலிங்கம்
செழியன்

வெளியிடுபவர்

பாபு பரதராஜா
தனா பாபு

இதழ் உதவி

பி. ஜே. டிலிப்குமார்
வெங்கட் ரமணன்
குமுதா ரெஜி

முன் அட்டை ஓவியம் & வடிவமைப்பு
ஜீவன்

இதழ் வடிவமைப்பு - தயாரிப்பு
செல்வி

Uyirmmmai Image & Impression

uyirmmmai@yahoo.co.in

KALAM

16, HAMPSTEAD COURT
MARKAM, ONT L3R 3S7
CANADA
kalam@tamilbook.com

இந்திய விலை : ரூ. 20

ஆசிரியரின் பேனாவிலிருந்து

1960இன் பின் வந்த நவீன தமிழ் விமர்சனச் சூழலில் அழுத்தமான, தீவிர அதிர்வலைகளை உருவாக்கியவர்களில் வெங்கட் சாமிநாதன் முன்னணியில் நிற்கிறார். இலக்கியத்தின் வகைமைகள் அத்தனையிலும் தன் கூர்மையான விமர்சனத்தை வைத்த அதேவேளை, பிற நவீன கலைகளான ஓவியம், திரைப்படம், நாடகம், நாட்டார் கலைகள் என்பவற்றிலும் அதேயளவு அக்கறை காட்டி விமர்சித்தவர். வாழ்வும் கலை இலக்கியங்களும் சமரசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை என்பதில் அசையாத நம்பிக்கையுள்ளவர். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கலை இலக்கியச் சூழலை தன் கவனக்குவிப்புக்குள்ளாக்கி, எழுதி, ஒரு புதிய பரம்பரைப் படைப்பாளிகளை உருவாக்கியவர். அவருக்கு, அவரின் வாழ்நாள் இலக்கிய சேவைக்காக, கனேடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டமும் ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழக தென்னாசிய கல்வி மையமும் இயல் விருதொன்றை இணைந்தளித்து கௌரவிக் கிறது. அதில் காலம் சஞ்சிகையும் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொள்கிறது. அத்துடன், இவ்விதழை அவருக்கான சிறப்பிதழாக வெளியிடுகிறது. அவருடைய கனேடிய வருகை இங்குள்ள சூழலையும் மாற்றத்துக்குள்ளாக்கும் என்று நம்பிக்கையும் கொள்கிறது.

கனேடிய இலக்கியத் தோட்டமும் காலம் சஞ்சிகையும் இணைந்து நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டிக்கு உலகம் முழுவதிலிருந்தும் 157 கதைகள் வந்துள்ளன. பல பெண்கள் கலந்து கொண்டுள்ளமை மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. கதைகள் அனுப்பிய படைப்பாளிகள் அத்தனை பேருக்கும் நன்றி. போட்டியின் முடிவுகள் அடுத்த காலம் சஞ்சிகையில் அறிவிக்கப்படும்.

ஏப்ரில் 24 சனிக்கிழமை நடந்த காலம் மாலைப் பொழுதில் கனேடிய எழுத்தாளர்கள் ஐவரின் புதிய ஐந்து நூல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. என்.கே. மகாலிங்கத்தின் இரவில் நான் உன் குதிரை மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், வெங்கட் ரமணினின் குவாண்டம் கணினி கட்டுரைகள், அ. முத்துலிங்கம் கதைகள், மைதிலியின் இரவில் சலனமற்றுக் கரையும் மனிதர்கள் கவிதைகள், செழியனின் என் தாத்தாவுக்கொரு குதிரை இருந்தது நாடகங்கள்.

பாலுமகேந்திராபடம் ஒரு சந்திரன்

லதா

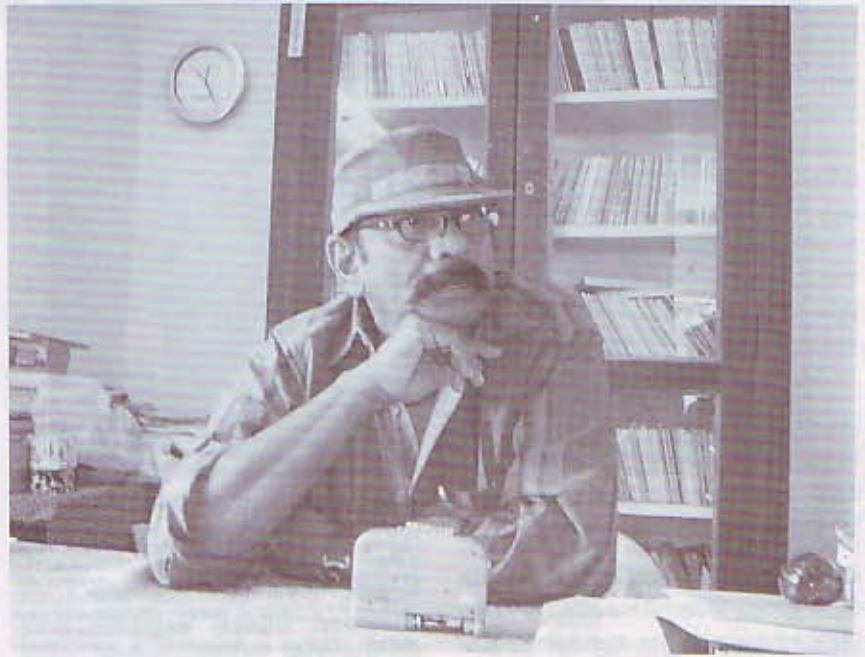
கடைசி வரை காதிரா சந்தம் கேடக வேண்டும்

பாலுமகேந்திரா, சினிமாவில் இன்னும் சாதிக்க வேண்டும் என்று இன்னும் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கும் ஒரு மாபெரும் இயக்குநர். தமிழ்ப் படவலகின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்துள்ள முக்கியமான ஓர் ஒளிப் பேழை. கிட்டத்தட்ட 33 வருட சினிமா அனுபவமுள்ள மதிப்புக்குரிய இயக்குநர். எத்தனை மசூடங்கள் இருந்தாலும் எந்தவிதமான அலட்டலும் இல்லாமல் மிகச் சாதாரணமாக, மிகப் பணிவோடு பேசுகிறார். இப்போது அவர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் படம் பற்றி, மிக ஆர்வத்தோடு சொல்கிறார்.

முதல் காதலைச் சொல்லும் "அது ஒரு கனாக்காலம்." தனுஷ் -ப்ரியா மணி நடிக்கிறார்கள். தனுஷை நான் ஒப்பந்தம் செய்தபோது தனுஷ் இத்தனை பிரபலமாக இல்லை. "துள்ளுவதோ இளமை" மட்டும் தான் வெளியாகி இருந்தது. படத்தை தியேட்டரில்கூட நான் பார்க்கவில்லை. ஒரு சராசரி முகம். ஆனால் வேகமும் தாகமும் நிறைந்த அந்த முகம் என்னைக் கவர்ந்தது. நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு தமிழ்ப் படவலகுக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு நல்ல நடிகன் தனுஷ். தனுஷுடன் வேலை செய்வது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. இயக்குநருக்கு என்ன தேவை என்பதைப் புரிந்துகொண்டு நடிக்கிறார். ஒரு நடிகன் இயக்குநரிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைக்க வேண்டும். இன்று அரிதாக உள்ள அத்தகைய நடிகர் களில் தனுஷ் ஒருவர். தனுஷ் ஒரு பிறவிக் கலைஞர். உள்ளுக்குள் இருந்து உணர்வுகள் வெளிவருகிறது. சொல்லாத மவுனமாகக் கேட்டு தன்னை மெருகேற்றிக்கொண்டே போகிறார்.

நாயகி ப்ரியாமணி தமிழ்ப் பெண். தமிழ் பேசத் தெரிந்த தமிழ்ப் பட சூதாநாயகி. இதுவும் இன்றைக்கு அரிதான விஷயமில்லையா?

இது சாதாரண "ஹீரோ" படம் இல்லை. நம் எல்லாருக்குள்ளும் உள்ள இள வயதின் கதை. மென்

மையான உணர்வுகளைக் கொண்ட கதை.

இந்தப் படம் எல்லாவகையிலும் வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதா?

தயாரிப்பாளர் சிதம்பரத்துக்கு இது முதல் படமாக இருப்பதால் வியாபார ரீதியாகவும் நிச்சயமாக ஒரு வெற்றிப்படமாக அமைய வேண்டும். பொறுப்புகள் அதிகம். நல்ல படமாக வரும், பேசப்படும் படமாக வரும் என்று தெரியும்.

வியாபார ரீதியாக வெற்றி பெறும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது. ஆனால் இன்னொரு விஷயம் சினிமாவில் இருக்கிறது. ஒரு படம் எதுக்கு ஓடுது, எதுக்கு ஓடலை. இந்தக் கேள்விக் கான பதில் மட்டும் என்னிக்குமே யாராலையும் சொல்ல முடியாது. ஓடும் படத்துக்கு எல்லாரும் ஏதா வது ஒரு காரணம் சொல்வார்கள். 'வெற்றிக்குப் பல தந்தைகள், தோல்விக்கு தந்தையே இருக்க மாட்டார்கள்.' மிக மோசமான ஒரு படம் ஏன் பேய் ஓட்டம் ஓடுது

என்பதற்குப் பதில் இல்லை. நம்ம இவ்வளவு ரசித்துப் பார்த்த நமக்குள்ள உறைஞ்சு போன ஒரு படம் ஏன் தோல்வி அடைஞ்சது? வியாபார ரீதியா அதுக்கும் பதில் இல்லை. பதில் தெரிந்தால் எல்லாரும் வெற்றிப் படம் தயாரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

படத்தின் புகைப்படங்களையும் நீங்கள் சொல்லும் கதையையும் பார்க்கும்போது, கவர்ச்சிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து படம் எடுக்கப்படுவதுபோல் தோன்றுகிறதே?

என்னுடைய படத்தில் கவர்ச்சி இருக்கும், ஆனால் ஆபாசம் இருக்காது. கிள்கிளப்பு வரை நாம் போகலாம். எல்லைக்கோடு மிக மெல்லியது. ரொம்ப ஆபத்தானது.

கொஞ்சம் அசந்தால் ஆபாசம் ஆகி விடும். "முதல் காதல்" என்னும் போது அதில் செக்ஸ் என்பது ஆதாரமாக இருக்கும். முதல் காதலே உடல் ஈர்ப்பில்தானே பிறக்கிறது. அதனால் அதை முழுக்க முழுக்கத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் அதை நான் படத்தின் வியாபாரத்துக்காகப் பயன்படுத்தவில்லை.

ஏன் இடையில் ஒரு பெரிய இடைவெளி?

எனக்கும் புரியவில்லை ஏன் என்று. அதுவும் சதிலீலாவதி மாதிரி சூப்பர்ஹிட் படம் கொடுத்து, ஐந்து வருஷம் கழித்து ஜுலிகணபதி படம் தருகிறேன். ஓரிண்டு படங்

களைத் தவிர என்னுடைய எல்லாப் படங்களுமே வெற்றிப் படங்கள் தான். அழியாத கோலங்கள், நீங்கள் கேட்டவை, மூன்றாம்பிறை, மூடு பனி, மறுபடியும், இரட்டைவால் குருவி, சதிலீலாவதி எல்லாமே நூறுநாள் ஓடுகிறது. என்னிடம் வரும்போது தயாரிப்பாளர்களுக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். இவர் வீடு மாதிரி படம் எடுத்துவிடுவாரோ எனக் குழம்பி விடுகிறார்கள்.

எந்தக் குழப்பமும் இல்லாமல் என்னால் படம் எடுக்க முடியும். 'நீங்கள் கேட்டவை' என்று ஒரு படம். கடுப்போடுதான் அந்தத் தலைப்பே வைத்தேன். 'நீங்கள் கேட்டவை' என்னுடையதல்ல. ஐந்து பாட்டு, நாலு சண்டை

அற்புதமான படம். என்னை அப்படியே உட்கார வைத்துவிட்டது. நிறைவான அனுபவம் படத்தில் இருக்கிறது. பார்த்துப் பார்த்துச் செதுக்கியிருக்கிறார் சேரன். இந்தப் படம் நிச்சயம் வெற்றி பெறும் என்று முதல் பிரதி பார்த்தபோதே தோன்றியது.

இன்னும் விருமாண்டி பார்க்கவில்லை. எல்லாரும் நல்லா இருக்குன்னு சொன்னார்கள். ஒரே ஒரு காட்சி மட்டும் பார்த்தேன். ரோகினியும் கமலும் சிறையில் சந்திக்கும் காட்சி. அது அற்புதமான காட்சி. அதுக்கு முன்னாடி என்னன்னு தெரியாது, பிறகு என்னன்னும் தெரியாது. ஆனா அந்தக் காட்சியைத் தனியா பார்த்த போதே அது என்னை ரொம்ப பாதித்தது. அண்மையில் நான் பார்த்த இரண்டு படங்கள் இவை தான். வேறு எந்தப் படங்களும் பார்க்கவில்லை. அதனால் அவை பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் சொல்ல முடியாது.

ஆட்டோகிராப் படத்தின் ஒளியமைப்பாளர்களில் ஒருவராக ஷங்கியும் பணியாற்றி இருக்கிறார். அவரின் முதல் படம் பற்றி ஓர் ஒளிப்பதிவாளராக உங்களது கருத்து என்ன?

ஷங்கியின் முதல் படமே எனக்குப் பிடித்த படமாக இருப்பதும், அது மிகப் பெரிய வெற்றிப்படமாக அமைந்ததும், சேரன் மாதிரி நல்ல படம் எடுக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வமுள்ள இயக்குநருடன் ஷங்கி வேலை செய்ய சேர்ந்ததும் ஒரு நல்ல விஷயமாகவே இருக்கிறது. முதல் படமே ஒரு நல்ல படத்தின் மூலம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஷங்கி என்னுடன் கதைநேரம் தொடர்களில் பணியாற்றி இருக்கிறார். ஆனால் என்னுடைய படத்தில் ஷங்கி பணியாற்றியிருந்தால், முழுக்க முழுக்க ஷங்கியே பண்ணினாலும் அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பாராட்டு கிடைக்காது.

அதனால்தான் மணிரத்னம் இரண்டாவது படத்துக்குக் கூப்பிட்டபோது நான் முடியாது என்று மறுத்துவிட்டேன். மணியின் முதல் படத்துக்கு நான் ஒளிப்பதிவு செய்தேன். அப்போது என்னுடைய மூன்றாம்பிறை வெளிவந்திருந்த

வேண்டும் என்கிறீர்களே, இதுதான் என்று பண்ணினேன். ஆனால் அந்தப் படத்தை நான் என்னுடைய தல்ல என்று கழித்துக்கட்டவில்லை. என்னால் முடியும் என்று சொல்ல வருகிறேன். ஆனால் நீங்கள் வந்து இப்படி ஒரு படம் எடுக்க வேண்டும் நான் எடுக்க மாட்டேன். I will say go hell. நான் நினைக்க வேண்டும். இந்த முறை என்றால் நான் இந்தப் படம் எடுக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இன்றைய தமிழ்ப்படங்கள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு அண்மையில் தியேட்டர்ல ஆட்டோகிராஃப் பார்த்தேன். மிக

போதும், மணியின் படத்தை நான் தான் இயக்கினேன் என்றார்கள். அதனால் என்னோடு செய்தால் உனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பாராட்டு கிடைக்காது என்று இரண்டாவது படத்துக்கு என்னுடைய உதவியாளர் ராஜ ராஜனை அனுப்பினேன்.

இது போன்ற சங்கடங்கள் நிறைய வந்ததுண்டு. நானே படம் இயக்கத் தொடங்கிய பின்னர் வேறு இயக்குநர்களுக்கு ஒளிப்பதிவு பெரும்பாலும் செய்தில்லை. மணி ரத்னம், மகேந்திரன், மறைந்த இயக்குநர் பரதன் இவர்களின் முதல் படங்களுக்கு நான்தான் ஒளிப்பதிவு செய்தேன். என்னுடைய தாக்கம் அவர்களது படங்களில் எப்போதும் இருக்கும்.

இன்று அதிகமான படங்கள் தோல்வி அடைவதற்குக் காரணம் என்ன?

பல விஷயங்கள் உண்டு. நாங்க சினிமாவுக்கு வந்த காலகட்டங்களில் இருந்த ரசிகர்களின் தேவைகள் வேறு. அப்போது அவர்களுக்கு இருந்த ஒரே பொழுதுபோக்கு சினிமா மட்டும்தான். தொலைக்காட்சி இல்லை. இப்போது டிவியில் ஒரு நாளைக்கு 12 படங்கள் காட்டப்படுகின்றன. இப்ப தியேட்டருக்குப் போய் படம் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. இதற்கு அப்பாற்பட்டு தியேட்டரில் பார்க்கணும் என்று தோன்றினால் தான் தியேட்டருக்குப் போகிறோம். இங்கு தியேட்டரில் வந்த படம் இரண்டாவது நாள் திருட்டு வி.சி.டி.ல வந்துடுது. இதுதான் இன்றைய நிலைமை. இதற்குள்ள போட்டி போடுவது என்பது ஒரு கோணத்தில இருந்து பார்த்தா, நியாயமா இருந்தா வெற்றி கிடைக்காதோ என்றுகூடத் தோன்றுகிறது.

இன்னொன்று இப்போது இளையவர்கள்தான் பெரும்பாலும் படம் பார்க்கப் போகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நிஜமாகவே படம் பார்க்கத்தான் வந்தார்களா அல்லது இதை ஒரு திருவிழாவாகக் கொண்டாட வந்தார்களா என்று தோன்றும். ஒருவேளை இன்றைய இளையவர்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்களோ என்னவோ. என்னுடைய காலத்தில் சிவாஜி படம் வருகிறது என்றாலே இரண்டு வாரத்துக்கு

முன்னடியே தூக்கம் வராது. ஒரு மாதிரி காய்ச்சல் வற்றமாதிரியே ஒரு படப்பட்பு வந்திடும். முதல் காட்சி பார்க்கிறதூக்காக வரிசையில் நின்று டிக்கெட் வாங்கி, ஒரு கோயிலுக்குள்ள போய் உட்கார மாதிரி உட்கார்ந்து படம் பார்த்திட்டு வந்தோம்.

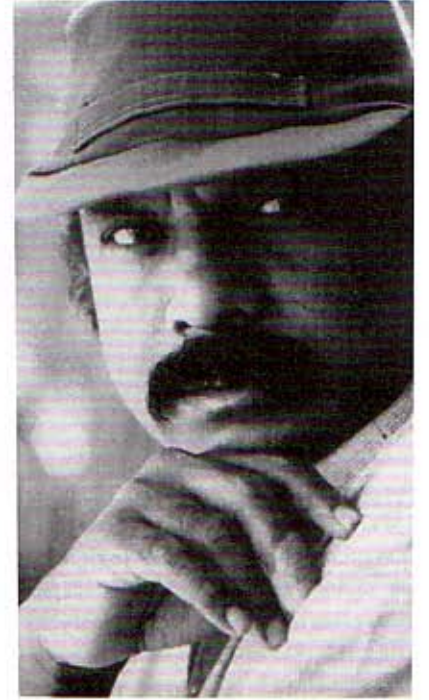
யாராவது சின்ன சத்தம் போட்டாலும் எழுந்து அதட்டி உட்கார வைக்கும் பொறுப்பு இருந்தது. இப்ப ஒண்ணும் நடக்காது. அதனாலேயே தியேட்டருக்குப் போவதை நான்குறைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

சினிமா மீது அத்தகைய தீவிமான பைத்தியக்காரத்தனத்திலிருந்து தமிழ் மக்கள் விடுபட்டு வருவது நல்ல வளர்ச்சி என்று சொல்லலாமே?

பைத்தியக்காரத்தனம் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். என்னை எடுத்தீர்கள் என்றால் எனக்குத் தமிழ் மீது பைத்தியக்காரத்தனமான வெறி இருக்கிறது. அபரிமிதமான, அதீதமான ஈடுபாடு இருக்கிறது. அது உங்களுக்குப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று தோன்றலாம். எனக்கு அது ரொம்ப பவித்திரமானது. பைத்தியக்காரத்தனத்துக்கும் பவித்திரத்துக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் இருக்கிறது. வேறுபாடு பார்வையைப் பொறுத்தது. கல்லென்றால் அது கல், தெய்வம் என்றால் அது தெய்வம்.

தமிழ் அன்றாட வாழ்க்கை மொழியாகப் புழங்கப்படாத வெளிநாடுகளில் வளரும் குழந்தைகளுக்கும் இளையவர்களுக்கும் தமிழ் சொல்வித்தரும் ஓர் ஊடகமாக, சொல்லப்போனால் பலரை எட்டும் ஒரே ஊடகமாக இருப்பது தமிழ் சினிமாதான். அதிலும் தமிழ்ப் பாட்டுகள் தமிழ் இளையவர்கள் அனைவரையும் தொடுகின்றன. நிலைமை அப்படி இருக்கும்போது கவிஞர்களும் இசையமைப்பாளர்களும் பட இயக்குநர்களும் ஏன் இப்படி பாடல்களில் தமிழைக் கொலை செய்கிறார்கள்? இசைக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து அர்த்தமே இல்லாத பாடல்களை எழுதுகிறார்கள்?

நீங்கள் சொல்வதை முழுவதும் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் இளையவர்களாகிய நீங்கள் இதற்கு என்ன செய்கிறீர்கள். என்ன மொழியில் பாடப்பட்டுள்ளது என்றே தெரியாத அளவுக்கு ஒரு பாடல்

வரும்போது ஏன் நீங்கள் எழுந்து குரல் எழுப்பவில்லை? நீங்கள் ஏன் எழுந்து வெளியில் போகவில்லை? உங்களுடைய எதிர்ப்பு என்ன? உட்கார்ந்து இப்படி இருக்கிறதே என்று சொல்வதோடு முடிந்து விட்டதா? ஏதாவது தப்பா நடக்கிறது என்றால் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் - இளையவர்கள் ஏதாவது எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால் தானே அதற்கு மாற்றுக் கிடைக்கும்?

மொழி அறவே தெரியாத தமிழர்கள் வெளிநாடுகளில் பலர் இருக்கிறார்கள். சரியாக இல்லை என்றே தெரியாத அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?

அத்தகையவர்களை நினைத்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு நான் சொல்லும் பழைய படங்களை எடுத்துப் பாருங்கள், பீம்சிங், ஏ.பி. நாகராஜன் கே.எஸ். கோபாலகிருஷ்ணன், பாலசந்தர், பாரதிராஜா, பாலு மகேந்திரா, மகேந்திரன் வரைக்கும் பார்க்கலாம்.

சமூகப் பொறுப்போடு படம் எடுப்பவர்கள் இன்று எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்?

இதில் பட இயக்குநர், தயாரிப்பாளர்களின் நோக்கம் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். மூன்றாம் தர தயாரிப்பாளர், இயக்குநராக

இருந்தாலும் அல்லது உலகின் மிக உன்னதமாகப் போற்றப்படும் தயாரிப்பாளர், இயக்குநராக இருந்தாலும் எல்லாருக்குமே போட்ட பணம் திரும்பி வர வேண்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பு உண்டு. எனக்கும் அதே எண்ணம்தான், சத்யஜித் ரேக்கும் அதே எண்ணம்தான். ஆனால் மிக அதிகமானவர்கள் என் படத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும்போதுதான் அங்கே கருத்து வேறுபாடு வரும். அது நமது மதிப்பீடுகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம், வாழ்க்கையைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள், என்னுடைய நம்பிக்கையைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள், என்னுடைய பொறுப்புகளைப் பற்றிய மதிப்பீடுகள் எல்லாம் அதில் அடங்கியுள்ளன. பணம் வரவேண்டும். அதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் அதற்காக நான் விபச்சாரம் பண்ண மாட்டேன். ஆனால் அது தப்பில்லை so what என்றால் so what தான்.

சினிமாவால் பெரும் பெயரும் புகழும் பெற்றிருக்கிறீர்கள். உங்களை இன்று இந்த நிலைக்கு உயர்த்தி வைத்துள்ள சினிமாதுறைக்கு நீங்கள் என்ன பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறீர்கள்?

நான் எடுத்த படங்கள்தான் என்னுடைய பங்களிப்பு. இது போதாதுதான். ஆனால் அதற்கான சூழல் எனக்கு இல்லை. ஏனென்றால் என்னிடம் பணம் இல்லை. வீடு, சந்தியாராகம் மாதிரி இன்னும் நான்கு படங்களாவது எடுக்க என்னிடம் கதை இருக்கிறது. "வீடு" படம் வியாபாரரீதியாக 100 விழுக்காடு லாபம் கிடைத்த படம்தான். இன்றும் அதைத் தயாரிக்கலாம். குறைந்த செலவில் தயாரித்தால் வெளிநாடுகளுக்கும் டி.வி.களுக்கும் விற்கலாம். திரைப்பட விழாக்கள் உள்ளன. நஷ்டம் ஏற்படாது. இன்று வாய்ப்புகள் அதிகம்.

எங்க ஊரில் ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள், இறா போட்டு சுறா பிடிக்கணும் என்கிற ஆசை. குறைந்த செலவில் படம் தயாரிப்பது இறா போட்டு வஞ்சர மீன் பிடிக்கிற மாதிரி. சுறாதான் வேண்டும் என்றால் அது ஆரோக்கியமற்ற எதிர்பார்ப்பு. ஒரு படத்துக்கு முதலிடம் பணத்தை மூன்று படத்

என்ன மொழியில் பாடப் பட்டுள்ளது என்றே தெரியாத அளவுக்கு ஒரு படல் வரும்போது ஏன் நீங்கள் எழுந்து குரல் எழுப்பவில்லை? நீங்கள் ஏன் எழுத்து வெளியில் போகவில்லை? உங்களுடைய எதிர்ப்பு என்ன? உட்கார்ந்து இப்படி இருக்கிறதே என்று சொல்வதோடு முடிந்துவிட்டதா?

திற்குச் செலவிடலாம். இரண்டு படங்கள் சரியாகப் போகவில்லை என்றாலும் ஒரு படம் பெரும் வெற்றிபெற்றால் போதும்.

இவ்வளவு கோடியை ஒரு படத்தில் போட்டு, அது தோல்வி அடைந்தால்... அப்படித்தான் ஆகிறது அவ்வளவுதான். ஏனென்றால் சம்பளங்கள் அந்தமாதிரி ஆகிவிட்டது.

இப்போதுள்ள பெரும்பாலான தயாரிப்பாளர்கள் "போஸ்டரில் போட ஒரு முகம் வேணும் சார்" என்கிறார்கள். அப்போது முதலீடு அதிகமாகிறது. படம் ஓடினால் சரி. ஓடவில்லை என்றால் என்ன செய்வீர்கள்?

ஒரு படத்தில் நாலு கோடி போடுவதைவிட நாலு கோடியில் நாலு படம் பண்ணுங்கள். இரண்டு படமாவது வெற்றி பெறும். இந்த சாதாரண லாஜிக் ஏன் தயாரிப்பாளர்களுக்குப் புரியமாட்டேன் என்பது கம்பசூத்திரமாக இருக்கிறது.

சினிமா சொல்லித்தரும் கலைப் பள்ளி அமைப்பது போன்ற திட்டங்

கள் இருக்கிறதா?

ஒருவேளை ஓய்வு பெற்ற பிறகு செய்யலாம். ஆனால் ஓய்வு பெறுவேன் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. காமிரா ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது விடைபெற வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். கடைசி வரை அந்த சத்தம் கேட்டுக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

உங்கள் அனுபவங்களை நூலாக எழுதலாமே?

அடிப்படையில் நான் ஒரு சோம்பேறி. நாளைக்கு நாளைக்கு என்று தள்ளிவைக்கும் குணம் அநியாயத்துக்கு இருக்கிறது. சிவப்பு விளக்கு எரிந்தால்தான் நான் பிசாசுபோல் வேலை செய்வேன். அது பற்றி இனி ஒன்றும் பண்ண முடியாது. வயதாகிவிட்டது. இனி மாற்ற முடியாது.

ஒளிபரப்பு, இயக்கம், எடிட்டிங், சினிமா பற்றி தமிழில் குறைந்தது இரண்டு புத்தகங்களாவது எழுத வேண்டும் என்று ரொம்ப வருஷங்களாக நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். பல கல்லூரிகளில் சினிமா சொல்லித் தருகிறேன். ஆனால் புத்தகம் எழுதும் எண்ணம் கைகூடவில்லை. என்னால் எழுத முடியும். அடிப்படையில் நான் எழுத்தாளன், நல்ல ஆசிரியனும் கூட.

உங்க படப்பிடிப்பில் சத்தமே இருக்காது, மிகக் குறைந்த பட்ச ஆட்களோடுதான் வேலை செய்வீர்கள் என்று சொல்கிறார்களே, அது எப்படி சாத்தியமாகிறது?

சத்தத்தோடு எப்படி வேலை செய்கிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. நீங்கள் வேலை செய்யும்போது அமைதியாக இருப்பதுதான் இயல்பு. சத்தம் செயற்கையானது. அதற்குப் பிரத்யேகமான முயற்சியும் இல்லை. அது அப்படித்தான் இருக்கிறது. வேலை செய்யும்போது எனக்குள்ள வரும்... சாமி என்று சொல்வோமே அதுபோல. அதைப் பார்த்து எல்லாரும் அடங்கிவிடுகிறார்கள் என்று சொல்லலாம். வேலை செய்யும்போது முழுமையாக ஈடுபட்டு விடுவேன். அது உடன் இருப்பவர்களையும் பாதிக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

ஈழத்தில் இருந்து வந்தவர் நீங்கள்.

ஈழத்தின் வரலாறும் வாழ்க்கையும் தெரிந்தவர். ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினை பற்றி ஒரு நல்ல படம் உங்களால் எடுக்க முடியும். எடுப்பீர்களா?

செய்ய வேண்டும், செய்வேன். நான் அந்தப் பிரச்சினையைப் படமாக இருந்தால், அந்தப் பிரச்சனைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய முழு மரியாதையையும் கொடுத்து, முழுத் தாக்கத்தோடு நான் படம் எடுப்பேன். அப்படி ஒரு படம் இன்றைய சூழலில் இந்தியாவில் சாத்தியமா என்பது ரொம்ப பெரிய சந்தேகம்.

பல வருஷங்களுக்கு முன் விடுதலைப் புலிகளும், வேறு அமைப்புகளும் அரசு அங்கீகாரத்தோடு சென்னையில் இருந்த காலத்தில், இலங்கை அகதிகளைப் பற்றி ஒரு விவரணப் படம் எடுக்க வேண்டும் என்று அகதி முகாம்களில் தகவல்கள் சேகரித்துப் பேட்டிகள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் நான் கவனிக்கப்படுகிறேன் என்பதை அறிந்தேன். அடுத்த வாரம் என்னை நிறுத்தச் சொன்னார்கள். ஏன் என்று கேட்டேன். விளைவுகளை எதிர்கொள்ளத் தயார் என்றால் தொடர்ந்து பண்ணுங்கள் என்றார்கள். பிறகு என்ன செய்வீர்கள்? நான் ஒரு தனிமனிதன்.

ஈழப்பிரச்சினையைக் காசாக்க நான் விரும்பவில்லை. ஒரு கதாபாத்திரம் ஈழத்தில் இருந்து வந்த கதாபாத்திரம் அல்லது ஈழத்தில் நடந்த ஏதோ ஒரு சம்பவம் என்று பம்மாத்து செய்ய நான் விரும்ப

லதா

சிங்கப்பூரிலிருந்து வெளிவரும் 'தமிழ் முரசு' நாளிதழின் ஆசிரியர்களில் ஒருவர். கவிதைகளில் நிறைய ஈடுபாடு கொண்ட இவருடைய கவிதைகள் 'தீ வெளி' கவிதைத் தொகுப்பாக வந்துள்ளது.

வில்லை. ஒரு பிரச்சினையை ஒரு படைப்பாளி எடுத்துக்கொள்கிறான் என்றால் அதன் நோக்கம் என்ன? உண்மையிலேயே அந்தப் பிரச்சினை மீதுள்ள அக்கறை காரணமா? அதனுடைய தாக்கம் காரணமா?" அதற்கு ஏதாவது பண்ண வேண்டும் என்பதற்காக அதைச் செய்கிறாயா அல்லது வியாபாரத்துக்கு மிக அழகான விஷயம் என்பதற்காகத் தொடுகிறாயா என்று பல கேள்விகள் எனக்கு இருக்கின்றன.

அதனால்தான் ஈழப்பிரச்சினையைத் தொட்ட அல்லது ஈழத்தில் இருந்து வந்த கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட படங்களைப் பற்றி பேசக் கூட நான் மறுத்துவிட்டேன். இந்தப் பிரச்சினையை வெறுமனே பணம் பண்ணுகிறார்கள். எந்த தன்னடக்கம் இல்லாமல் சொல்லாம். எனக்கு அதற்கான சகல பின்னணிகளும் அனுபவங்களும் உண்டு. அந்த உணர்வும் இருக்கிறது. என்றாவது அந்த மாதிரியான ஒரு படம் பண்ண வேண்டும் என்ற தீவிரமான எண்ணம் இருக்கிறது. என்னிடம் மிக அருமையான கதையும் இருக்கிறது. ஒருநாள் வரும். பணம் அல்ல பிரச்சினை. வேறு பல கட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றன.

உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

பிழைக்கத் தெரியாத ஒரு சினிமா படைப்பாளி நான். அப்படித்தான் என்னைப் பற்றி வெளியில் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். உண்மையும் அதுதான். பணத்தைப் பற்றி பெரிய அக்கறை எல்லாம் இல்லை. எப்படியோ 32 வருஷம்

ஒடிவிட்டது. இனி என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

வீடு, சந்தியாராகம் மாதிரி இன்னும் சில படங்கள் தர வேண்டும்.

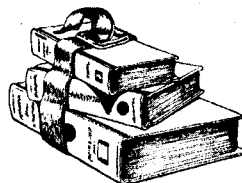
உங்கள் சாதனை என்று எதைச் சொல்வீர்கள்?

எந்தத் துறையில் என்று இருக்கில்லையா? ஒண்ணுமே இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஒரு பேச்சுக்காக சொல்லவில்லை. சில விஷயங்களை நினைத்துப் பார்க்கும் போது ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கும். என்னுடைய சில படங்கள், என்னுடைய ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் எனக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர்கள், என்னை ஆத்மார்த்தமாக நேசித்தவர்கள் இவங்களைப் பற்றியெல்லாம் நினைக்கும்போது ரொம்ப நெகிழ்வாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் அதே சமயத்தில் நான் ரொம்ப பாசத்தோடு எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கி வெளியில் விட்ட சிலபேர் திட்டமிட்டு முதுகில் குத்தும்போது அது வலிக்கிறது. தற்போது என்னுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பார்க்கும்போது, இதற்காக ரொம்ப சந்தோஷப்பட வேண்டும், ரொம்ப வருத்தப் பட வேண்டாம். ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் என்று எடுத்துக்கொள்ளப் பழகிவிட்டேன்.

சினிமாவைத் தவிர்த்து வேறு எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. கடவுள் அதற்கான நேரத்தையும் சூழலையும் மனிதர்களையும் கொடுப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

2620 Eglinton Ave.E

Suite 201

Scarborough

ON M1K 2S3

Tel. : (416) 266 - 6154

Fax : (416) 266 - 4677

தந்தையை

சந்திரலேகா யாஸோயா

நாம் புலம்பெயர்ந்த பிள்ளை எமது வாழ்க்கைமுறை பெருமளவில் மாறிவிட்டது. இலங்கையிலும் பார்த்து அதிசய நெருந்தை இங்கு வேலையில் எவ்வளவு வேண்டிய தேவை பல ஆண்டுகளாக ஏற்படவில்லை. இந்தநிலையில் பிள்ளைகளுடன் அவர்கள் தொடர்புகொள்வதற்கான நேரம் மிகவும் மூலப்படுத்தப்படுகிறது. எனவே தந்தையின் பங்களிப்பின் அவசியம் பற்றி மேலநாடுகளில் எழும் கேள்விகளை எமக்கும் உரிய கேள்விகளாகக் கொள்ளுக.

தாய்மை என்ற சொல்லை நாம் அடிக்கடி கேட்கிறோம். அது மிகவும் பெருமைப்படுத்தப்படுவதும் நாம் அறிந்த ஒன்று. ஆனால் தந்தையை என்ற சொல்லை நாம் கேள்வியுற்றிருக்கிறோமா என்றால் இல்லை என்றே பதில் கூறவேண்டும். ஏன் நாம் தந்தைக்குரிய பங்கு பற்றி அதிகம் சிறப்பித்துப் பேசுவதில்லை? குடும்பத்தில் தந்தைக்குரிய பங்கு குறைவானதா? உழைத்து வந்து குடும்பத்திற்கான பணத்தைக் கொடுப்பதுடன் தந்தையின் பங்கு முடிவடைந்து விடுகிறதா? பிள்ளை வளர்ப்பில் அவர்களுக்குப் பெரிய பங்கெதுவும் இல்லையா? இக் கேள்விகளுக்கு இங்கு விடை காண முயல்வோம்.

உலகில் பெரும்பான்மையான பண்பாடுகளில் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் தந்தையின் பங்களிப்பு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே உள்ளது. இதற்குத் தந்தைமார் குடும்பத்திற்காக உழைக்கும் முக்கிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வது காரணமாக இருக்கலாம். முந்திய காலத்தில் பெண்கள் வீட்டிலிருந்து பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதால் அவர்களே பிள்ளைகளுக்குப் பாலூட்டித் தாலாட்டிச் சிராட்டி அரவணைத்து வளர்ப்பதுடன் வளர வளர அவர்களது சகல தேவைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து நிறைவேற்றும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இதனால் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையைவிடத் தாயுடன் அதிக நெருக்கம் ஏற்பட்டது.

தந்தையின் பங்கைக் கூறத் தமிழில் இரண்டு பழமொழிகள் உள்ளன. தந்தை சொல் மிக்க

மந்திரம் இல்லை என்பது ஒன்று. பிள்ளைகள் தந்தை கூறுவதைக் கேட்டு நடந்தாலே நல்ல முறையில் வளர்வார்கள் என்ற கருத்து முன்னர் காணப்பட்டது. அதற்குக் காரணமில்லாமல் இல்லை. தாய் உணவளித்துப் பிள்ளைகளை அரவணைத்து வளர்ப்பதாலும், பிள்ளைகளில் உள்ள அளவுக்கு அதிகமான அன்பாலும் அவர்களைக் கண்டித்து வளர்ப்பதென்பது அவர்களுக்குச் சிலவேளைகளில் கஷ்டமான காரியமாக இருக்கும். பிள்ளைகளும் தாயுடன் அதிக நெருக்கமாக இருப்பதால் அவளது கண்டிப்பை அவர்கள் பெரிதாகக் கருத்தில் கொள்வதும் கிடையாது. இதனால் தந்தை பிள்ளைகளைக் கண்டித்து வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வது வழக்கம். தாயும்

பல் விஷயங்கள் குறித்துத் தந்தையுடன் பேசும்படி பிள்ளைகளுக்கு அறிவுறுத்துவது பல குடும்பங்களில் காணப்படுவதொன்றாகும். பிள்ளைகள் எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வழிகாட்டுபவர் தந்தையே. எனவே அவரின் வார்த்தைகள் மந்திரம் போல பிள்ளைகளுக்கு உதவுவன. அதனாலேயே இந்தப் பழமொழி தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

தந்தையுடன் கல்வி போகும் என்பது மற்றைய பழமொழி. அதாவது தந்தையின் மறைவுடன் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு வழிகாட்டுதல் என்பது போய்விடும் என்பதே இதன் அடிப்படைக் கருத்து. பண்டைய நாட்களில் தாய்மார் அதிகம் கல்வி கற்காததால் தந்தைமாரிடமே பிள்ளைகளின் கல்வியில் உதவி செய்து வழிகாட்டும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இன்று நிலைமை பெருமளவில் மாறிப் பெண்கள் பல துறைகளில் கல்வி கற்றிருந்த போதும் அவர்களுக்குக் குடும்பத்தை நடத்த வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு இருப்பதால் தந்தைமாரிடமே இன்னும் கல்விக்கு வழிகாட்டல் என்ற பொறுப்புத் தங்கியிருக்கிறது. அதுவும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தாம் வாழும் நாட்டுக்குரிய கல்விமுறையை நன்கு விளங்கிப் பிள்ளையின் விருப்பத்துக்கும் திறமைக்கும் ஏற்ப உரிய முறையில் வழிகாட்ட வேண்டிய பொறுப்புத் தமிழ்த் தந்தைமாருக்கு உள்ளது. ஆயினும் பிள்ளைகளின் உணர்ச்சி வாழ்வுடன் தந்தைக்குரிய பங்கு பற்றி கூறும் மொழிகள் எதுவும் தமிழில் இல்லை. இது பொருளாதாரத் தேவையைப்

பூர்த்திசெய்வதுடனும் கல்வி வழி காட்டலுடன் தந்தையின் கடமை முடிந்துவிடுகிறது என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது. சில விதிவிலக்குகள் இருந்தபோதும் பொதுவாகத் தந்தையைவிடத் தாயுடன் பிள்ளைகள் உணர்ச்சி பூர்வமாக அதிகம் நெருங்கியிருப்பதைக் காணலாம். தாயுடன் மனம்விட்டுக் கதைப்பது போலத் தந்தையுடன் கதைக்கப் பலரால் முடிவதில்லை. இதற்கு வாழ்க்கைமுறை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். தந்தை அதிக நேரத்தைக் குடும்பத்துக்கான உழைப்பைக் கொண்டுவரச் செலவழிப்பதால் பிள்ளைகளுடன் அதிக நேரத்தைக் கழிக்க முடிவதில்லை. மாறாகத் தாய் பிள்ளைகளுடன் அதிக நேரத்தைச் செலவழிப்பதுடன் நேரத்துக்கு நேரம் உணவளிக்கும் முக்கிய பணியையும் ஏற்றுள்ளதால் பிள்ளைகளுக்குத் தாயுடன் நெருக்கமான பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. அத்துடன் பெண்மைக்கே உரிய சில இயல்புகள் பிள்ளைகள் தாயுடன் நெருங்குவதற்குச் சாதகமாகவுள்ளன. இந்த முறை மாறி தந்தைமார் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் அதிக நேரத்தைச் செலவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவுஸ் திரேலியாவிலும் ஏனைய மேல்நாடுகளிலும் வலுத்து வருகின்றது.

கல்வியில் மட்டுமல்ல தந்தை என்ற முறையில் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் பல வழிகளில் முக்கியமாகப் பங்குகொள்ளவேண்டிய தேவை அவர்களுக்கு உள்ளது. தந்தைமார் வேலையில் அதிக நேரத்தைக் கழிப்பதால் பிள்ளைகள், சிறப்பாக ஆண் பிள்ளைகளின் வாழ்வில், அவர்கள் அதிகம் பங்களிப்பதில்லை அதனால் அவர்களுக்குச் சரியான role model இல்லாததால் கெட்டுச் சீரழிந்து போகிறார்கள் என்றும் அதனால் தந்தைமார் வேலையில் முடிவற்ற நேரத்தைச் செலவழியாது வேளைக்கு வீட்டுக்குச் சென்று பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும் என்றும் இன்று அவுஸ்திரேலியாவிலும் மேலைத்தேய நாடுகளிலும் பல குரல்கள் ஓங்கி ஒலிப்பதை நாம் கேட்கிறோம். தந்தைமார் வேலையில் முற்றுமுழுதாக மூழ்கிவிடுவ

தால் பிள்ளைகள் அவர்களது அன்பும் உதவியும் கிடையாது எங்குவதாக இங்கே பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி கட்டுரைகள் வருகின்றன.

அன்புள்ள அப்பா, நான் உங்கள் உதவியை மிகவும் வேண்டி நிற்கிறேன். வாழ்க்கை மிகவும் கஷ்டமானது. நான் அறிய வேண்டியது நிறையவே இருக்கிறது. அது என்னை மிகவும் பயமுட்டுகிறது. நீங்கள் எனக்கு அருகே இருந்தால் என்னால் இதற்குடாகப் பயமின்றிச் செல்லமுடியும் என்று எனக்குத்

அன்புள்ள அப்பா, ருன்
உங்கிள் உதவியை
பிரிவும் வேண்டி
நிற்கிறேன்.
வாழ்க்கை பிரிவும்
கஷ்டமானது. ருன்
அறிய வேண்டியது
நிறையவே இருக்கிறது.
அது என்னை
பிரிவும்
பயமுட்டுகிறது.

தெரிகிறது. உங்களுடைய வேலை முக்கியமானது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் உங்களுக்கு முக்கியமில்லையா? நான் உங்களுடன் கதைக்க முயன்றேன். ஆனால் நீங்கள் விளங்கிக்கொள்வதாகத் தெரியவில்லை. தயவு செய்து எனக்கு உதவுங்கள். இது ஒரு சிறுபிள்ளை தனது தந்தைக்கு எழுதிய மனதைத்தொடும் கடிதம்.

இந்தக் கடிதம் கூறும் செய்தி வெளிப்படையானது. தந்தைமாரே உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களது நேரத்தை, காதுகளை, உங்களது கண்களை, உங்கள் புரிந்துணர்வை, அன்பை உடனே வேண்டி நிற்கிறார்கள். ஆண்கள் செய்யவுள்ள வேலைகளில் தந்தையாக இருக்கும் நிலையே அதாவது fatherhood முக்கியமானது என்று சமூக சேவை நிறுவனங்கள் வற்புறுத்திவருகின்றன.

தாய் - பிள்ளை உறவு நீண்ட காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்துள்

ளது. தந்தையாக இருக்கும் நிலை பற்றிக் கூறப்படுவது அண்மைக் காலத்துக்குரியது. வளரிளமைப் பருவ (adolescent) பிரச்சினைகளான பாடசாலைப் படிப்பில் பின்தங்குதல், மன ஆரோக்கியம் குன்றுதல், பாடசாலைக்குச் செல்ல மறுத்தல், போதைவஸ்து பாவித்தல், குற்றம் புரிதல் போன்றனவற்றிற்குத் தந்தை அருகிருந்தும் உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் பிள்ளைகளுக்கு உதவி புரியவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது என்று பல தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும் முன்னரைவிட இப்போது தந்தைமார் பலர் பிள்ளைகளுடன் இருப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பதுடன் பிள்ளைகளுடனான உறவினது இயல்பின் தன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முயல்கின்றனர். ஆயினும் அதை அவர்கள் முடிவின்றி வளர்ந்துசெல்லும் வேலை நேரத்துடன் எவ்வாறு இணைக்கப் போகிறார்கள் என்பதே முக்கியமான பிரச்சினையாகும்.

எவ்வாறு நான் மாலை 5.00 மணிக்கு வேலைத்தலத்தை விட்டுப் புறப்படமுடியும்? மகனின் விளையாட்டுப் போட்டிக்குப் போவதற்கு boss இடம் எவ்வாறு சில மணிநேர அனுமதி கேட்பேன்? இதுவே தந்தையரை வாட்டும் கேள்விகள். இருந்தும் பல தந்தைமார் வேலைத்தலத்துக்கு வெளியே உள்ள வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவத்தை ஏற்றுள்ளதுடன் அதற்குத் தமது சக்தியையும் நேரத்தையும் உரியளவில் வழங்க முன்வந்துள்ள காரணத்தால் bosses ஆலும் அலுவலக சகாக்களாலும் குறைந்தளவு வேலைசெய்பவர்கள் என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள், தாம் அருகில்லாது பிள்ளைகள் வளர்வதை விரும்பவில்லை. ஆயினும் வேலைக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் நேரத்தை எவ்வாறு பகிர்வது என்பதே அவர்களது முக்கியமான பிரச்சினை.

Macquarie பல்கலைக்கழக உளவியல்துறைப் பேராசிரியரான Graeme Russell என்பவர் கடந்த 30 வருடங்களாகத் தந்தை நிலையைச் சூழ்ந்துள்ள விஷயங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து வருகிறார். நீங்கள் தந்தையாக இருப்பதற்கு அதாவது தந்தைக்குரிய கடமை

களைச் செய்வதற்கு என்ன தடையாக இருக்கிறது என்று பலரைக் கேட்டால் அவர்கள் உடனே வேலைத்தலம் என்றே விடை கூறுவார்கள் என்று கூறும் அவர் வேலையிடங்களில் உள்ள நீண்ட நேர வேலை மட்டுமல்ல வளர்ந்து வரும் மனவழுத்தம், பொறுப்பு, வேலை நாளில் செலவழிக்க வேண்டிய சக்தி ஆகியனவும், அங்கு காணப்படும் குடும்பநிலைக்குச் சாதகமற்ற மனப்போக்கும் இதற்குக் காரணம் என்று சொல்கிறார். அதாவது இப்போதெல்லாம் வேலைத்தலத்தில் நீண்டநேரம் வேலை செய்வது மட்டுமன்றி அங்கு 24 மணி நேரமும் அவசர வேலைகளுக்கு மனதளவில் தயாராக இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன் நாட்டின் பல பாசங்களுக்கு வேலை நிமித்தம் பிரயானம் செய்வதற்கும் தயாராக இருக்க வேண்டும். இது தந்தைமாருக்குக் குடும்பத்தைக் கவனித்துப் பராமரிக்கும் சூழலை அமைக்கவில்லை. இதனையே தற்போதைய வேலைத்தலங்கள் குடும்பத்திற்குச் சாதகமாக இல்லை என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

Dr. Bruce Robinson என்பவர் அவுஸ்திரேலிய பிரதமரான John Howard தொடக்கம் பல கிறிகெட் வீரர்கள் உட்பட பன்றி வளர்ப்போர் வரை 75 பேருக்கும் அதிகமானோரை எவ்வாறு வேலையையும் குடும்பத்தையும் சமநிலைப்படுத்துகிறீர்கள் என்று கேட்டுக் கிடைத்த தகவல்களை அடிப்படையாக வைத்து Fathering From the Fast Lane என்ற தலைப்பில் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அதில் அதிக வேலையுள்ள தந்தையருக்கு அதிக நேரத்தைக் குடும்பத்துக்கு வழங்குவதற்கேற்ற பல வழிமுறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் தந்தையர் அதிக நேரத்தைக் குடும்பத்துக்காக ஒதுக்க வேண்டும் என்பதே அந் நூலின் முக்கிய செய்தியாக உள்ளது. மிக நீண்டநேரம் வேலை செய்யாது தமது குடும்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்கள் மிகவும் சிறப்பாக வேலை செய்பவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள் என்பதையும் அவர் வேலை வழங்குபவர்களுக்கு நினைவுட்டியுள்ளார். குடும்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்போருக்கு ஆதரவு கொடுக்கும்படி வேலைத் தலங்களில் உள்ள மேற்பார்வை

யாளர்கள், தலைவர்கள், bosses ஆகியோரிடம் தனது நூலில் அவர் கேட்டுள்ளார்.

நீண்டநேரம் வேலை செய்பவர்கள் வெற்றி பெற்றவர்களாகவும் வாரத்தில் ஒரு நாளோ இரண்டு நாட்களோ பிள்ளைகளைப் பாடசாலையில் இருந்து வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக சற்று முன்னதாகச் செல்பவர்களை அல்லது சாதாரணமாக வேலை முடிந்து இரவுணவு, நீராடுதல், நேரத்துக்கு நித்திரைக்குப் போதல், என்ற வழமையான முறையில் வாழ்பவர்களைத் தோல்வியுற்றவர்களாகவும் கருதும் வேலைத்தல கலாச்சார முறை மாறவேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

பேராசிரியர் Graeme Russell வேலைத்தலங்களுக்குச் சென்று எவ்வாறு நேரத்தை வேலைக்கும் குடும்பத்துக்கிடையிலும் பகிர்தல் என்பது பற்றி அங்கு வேலை செய்பவர்களுக்கு வகுப்புகள் நடத்திவருகிறார். அதில் பங்குகொள்ளுபவர்களின் எண்ணிக்கை உற்சாகமளிப்பதாகக் கூறும் அவர், அவர்கள் உண்மையில் தமது வாழ்வை மாற்றிப் பிள்ளைகளுடன் நேரத்தைக் கழிக்க விரும்புகின்றனர் என்கிறார். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னராயின் இவ்வாறான வகுப்புகளை நடத்த அலுவலகங்கள் அனுமதித்திருக்காது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

Fatherhoodஐ பற்றி அதிக நூல்கள் எழுதியுள்ள Daniel Petre என்பவர் சாதாரணமாகப் பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்காகத் தினமும் 3

நிமிட நேரத்தையே செலவழிக்கின்றனர் என்றும் அது அதிகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார். 30 வீதமான பிள்ளைகள் தமது biological தந்தையுடன் வாழ்வதில்லை என்றும் தந்தைமாரின் பங்களிப்பும் கவனிப்பும் இன்மையால் இளம் குற்றவாளிகள் பெருமளவில் பெருகிவிட்டதாகவும் கூறுகிறார். Australian Family Association நிர்வாகியான Terry Breed என்பவர் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் பங்குபெறுவதன் முக்கியத்துவத்தை தந்தைமார் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் தந்தையாகவும் கணவனாகவும் இருப்பதுவுமே முக்கியமானதும் முதன்மையானதுமான வேலை, உதவியத்திற்காக அவர்கள் செய்யும் பணி இந்த முதன்மையான பணியைச் சரியாகச் செய்வதற்காக அமைந்துள்ளதே தவிர அது முக்கியமானதல்ல என்றும் கூறுகிறார். அதாவது குடும்பத்துக்காக வேலையே தவிர வேலைக்காகக் குடும்பமல்ல. ஐந்து வருட காலத்தில் ஒருவரின் பிள்ளை தனது முதல் நாள் பாடசாலை அன்று தனது தந்தை வரவில்லை என்று நினைவு வைத்திருக்குமே தவிர அன்று அவர் வேலையில் முக்கியமான கூட்டத்தில் பங்கு பற்றியதால் வரமுடியவில்லை என்பதை நினைவு வைத்திருக்காது. இது பின்னர் பிள்ளைகளுடன் தொடர்பே அற்றுப்போகக்கூடிய ஆபத்துக்கு எடுத்துச்சென்றுவிடும் என்பதைத் தந்தைமார் நினைவில் கொள்ள வேண்டும் அவர் கூறுகிறார்.

தந்தைமார் தமது employers உடன் குடும்பப் பிரச்சினைகள் பற்றி உரையாடவேண்டும் என்று கூறும் இவர் பிள்ளைவளர்ப்புப் பற்றிய சகல அம்சங்களிலும் தமது மனைவியருடன் அவர்கள் இணைய வேண்டும் என்கிறார். பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் இடம்பெறும் முக்கிய கட்டங்கள் அவர்களது வாழ்வில் ஒருமுறை மட்டுமே வரும். பிள்ளைகளுடன் நேரத்தைக் கழிப்பதற்கு நிறைய திட்டமிடல் அவசியமாகிறது என்றும் ஒரு வாரத்தில் ஒவ்வொரு பிள்ளையுடன் கழிப்பதற்குச் சில மணி நேரங்களை ஒதுக்கும் படியும்

வற்புறுத்திக் கூறுகிறார். பிள்ளைகளின் பாடசாலையில் அவர்கள் பங்கு கொள்ளும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை நாளேட்டில் குறித்துவைத்து உங்கள் முக்கிய கூட்டங்கள்போல் இதற்கும் முக்கியத்துவம் வழங்குங்கள் என்று அவர் தந்தைமாருக்கு

எழுது பண்பாட்டில்
தந்தையர் ரூள் என்பது
ஒருரூள் தீடையாது.
பெற்றோர் உயிருடன்
இருக்கும்போது
அவர்களுது அன்புக்கும்
கரிசனைக்கும் ருன்றி
தெரினக்கும் வகையில்
பிற்காலத்தில்
அவர்களுக்கும்
தேவைகளை
நிறைவுசெய்து
அன்புடன்
பராமரிப்பதே
பிள்ளைகளுது கடன்.

அறிவுரை கூறுகிறார்.

தற்போது பல ஆண்கள் தமது பிள்ளைகளுடன் நேரத்தைக் கழிக்க உண்மையில் விரும்புகின்றனர் எனலாம். சிலர் வேலையை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து செய்கின்றனர். இதனால் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான நேரம் உதவ முடிகிறது. இது உண்மையில் ஒரு முன்னேற்றமே. அதிக நேரத்தை வேலையில் கழிக்கும் தமிழ்த் தந்தைமாரும் இது குறித்துச் சிந்திப்பது நல்லது.

தந்தையின் பங்களிப்பின் முக்கியத்துவம் பற்றிய இந்த எண்ணப்போக்கு தந்தைக்குரிய பங்கைப் படித்து அறிவதற்குப் பாடங்களை உருவாக்கும் அளவிற்கு அமெரிக்காவில் முன்னேறியுள்ளது. குடும்பப் பல்கலைக்கழகம் எனப்படும் இந்த Family Universityஐ Paul Lewis என்ற அமெரிக்கர் சில

வருடங்களின் முன் ஆரம்பித்தார். அது விரைவில் The Secrets of Fast-Track Fathering எனப்படும் அரை நாள் கருத்தரங்குகளுக்குத் தாய் மாரையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்குக் குடும்பப் பல்கலைக்கழகமாக வளர்ச்சி பெற்றது. எல்லைகளற்ற (University without Wall) இப்பல்கலைக்கழகத்தில் 15, 000 பேர் வரையில் படிக்கின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஆண்கள்.

தனது நண்பரொருவரின் விவாகரத்தால் மனம் பாதிக்கப்பட்ட லூயிஸ் தனது ஓய்வு நேரத்தில் For Dads Only என்ற பெயருள்ள பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நாளடைவில் Forty Ways to Teach Your Child Values, Five Key Habits Of Smart Dads ஆகிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

தந்தைமாருக்கு லூயிஸின் செய்தி எளிமையானது. ஆண்கள் தந்தைமாராக இருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டவராக இருத்தல் அவசியம். ஒருவர் எவ்வாறு சிறந்த தந்தையாக வரலாம் என்பதற்கான உதவிக் குறிப்புகள் அவரது பாடங்களில் நிறைந்துள்ளன. அவற்றுள் சில பின்வருமாறு:

1. தொழில்சார்ந்த கூட்டங்களை நாளாந்தர வேலைத்திட்டத்தில் குறிப்பதுபோல பிள்ளைகளுடன் கழிக்கவேண்டிய நேரத்தையும் குறித்துவைத்தல் வேண்டும்.

2. வாரத்தில் ஒருநாள் பிள்ளைகளைக் காலை உணவுக்காக வெளியே அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும்.

3. வேலைத்தலத்திலிருந்து மதியம் ஒருதடவை பிள்ளைகளுடன் தொலைபேசி மூலம் கதைத்தல் வேண்டும்.

4. ஏதாவது தவறுசெய்தால் தவறுசெய்ததாக ஒத்துக்கொள்ளுவதன், அதற்காக மனம் வருந்துவதாகக் கூறுவதற்குத் தயங்கக்கூடாது.

5. பிள்ளைகளது பாடசாலைப் பாடப்புத்தகங்களை வாசித்தல் வேண்டும். அப்படியாயின் பிள்ளைகளுடன் உரையாடுவதற்கு விஷயம் இல்லாது தடுமாற வேண்டிய அவசியம் நேராது.

6. சிறுவயதில் பிள்ளைகளுக்குக் கதைகூறுதல் தந்தையின் கடமை

களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

இக்கதைகூறும் முறை பல்வேறு பண்பாடுகளில் உள்ள அம்சமேயாயினும் பிறநாட்டில் குடும்பத்துடன் வாழ்நேர்ந்துவிட்ட தந்தைமாருக்கு இன்னொரு அதிகரித்த கடமையும் உண்டு என்று கூறப்படுகிறது. கதைகூறும் நேரத்தில் தமது சிறுவயது வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சம்பவங்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் கூறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் தமது குடும்ப வரலாறு, பெறுமதிகள், தமது நாடு, பண்பாடு ஆகியன பற்றிய விடயங்களைத் தமது பிள்ளைகள் அறியும்படி செய்யலாம். இது பிள்ளைகளுக்கு இவ்வுலகத்தில் தமக்குரிய இடம் பற்றிய பிரக்ஞையைக் கொடுப்பதுடன் தாங்கள் எதிர்காலத்தில் செய்யவேண்டிய தெரிவுகள், அவற்றின் விளைவுகள் பற்றி சிந்திப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்குகிறது.

மேல்நாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் பெற்றோரை அவர்களது வயது முதிர்ந்த காலத்தில் அன்புடன் கவனிக்கும் முறை ஒருகாலத்தில் இருந்தபோதும் பின்னர் பெண்களும் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கியதும் நிலமை மாறத்தொடங்கியது. இன்றைய பரபரப்பான வாழ்க்கைமுறையில் பிள்ளைகள் அதிக நேரத்தைத் தமது பெற்றோருக்காக ஒதுக்க முடியாதுள்ளது. ஏன் தமது குடும்பத்துடனேயே அதிக நேரத்தைச் செலவு செய்ய முடியாத நிலை உருவாகி வருகிறது. இந்நிலையில் இந்த தாய்க்குரிய, தந்தைக்குரிய நாட்கள் அவர்களுக்கு முக்கியமாகின்றன. நாம் கொண்டாடாதுவிடினும் நாம் வாழும் நாட்டில் கொண்டாடப்படும் தந்தையர் நாளின் வரலாறு பற்றி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

தந்தையர் நாள் எவ்வாறு உருவாகி நிரந்தரமாக ஒருநாளைப் பிடித்துக்கொண்டது என்பது பற்றி பார்ப்போம். தாய்க்குரிய நாள் ஒன்று மே மாதத்தில் உள்ளதால் பின்னர் ஜூன் மாதம் மூன்றாம் வாரத்தில் வரும் ஞாயிறு தந்தைக்குரிய நாளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. 1910 ஆம் ஆண்டில் Washingtonஇல் உள்ள Spokane

என்ற இடத்தைச் சேர்ந்த Sonora Smart Dodd என்பவர், அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரில் பங்கு கொண்டவரும் விவசாயியுமான தனது தந்தை, தனது தாய் இறந்த பின்னர் தன்னையும் தனது ஐந்து சகோதரர்களையும் 21 வருடங்கள் மிக அன்புடன் கவனித்து வளர்த்திருந்த காரணத்தால், அவரையும் அவரைப்போன்ற ஏனைய தந்தையரையும் கௌரவிக்க விரும்பினார். எனவே தனது தந்தையின் பிறந்த தினமான ஜூன் மாதம் 19ஆம் தேதியில் முதலாவது தந்தையர் தினம் கொண்டாட ஒழுங்குகள் செய்தார். Spokane நகர மேயரும் Washington மாநில Governorஉம் இதற்குத் தமது ஆதரவை அளித்தார்கள். 1924இல் அப்போது அமெரிக்க ஜனாதிபதியாயிருந்த Calvin Coolidge தேசிய அளவில் தந்தையர் தினம் கொண்டாட வெளிப்படையாகத் தனது ஆதரவைக் கொடுத்தார். தேசிய தந்தையர் தின செயற்குழு 1926இல் New York நகரத்தில் முதற் தடவையாகக் கூடியது. 1956இல் Congressஆல் தந்தையர் தினம் அனுஷ்டிப்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1966இல் அப்போதைய ஜனாதிபதியாகிய Lyndon Johnson தந்தையர் தினத்தை உத்தியோக பூர்வமான தேசிய விடுமுறை என்று பிரகடனப்படுத்தினார். பின்னர் ஜனாதிபதி Richard Nixon ஜூன் மாதம் மூன்றாவது ஞாயிற்றுக் கிழமை தந்தையர் தினம் நிரந்தரமாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென்ற சட்டத்தில் 1972இல் கையெழுத்திட்டார். இதுவே தந்தையர் தினம் உருவான சுருக்கமான வரலாறு. தந்தையருக்குரிய மலர்களாகச் சிவப்பு ரோஜாக்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டன. தந்தை உயிருடன் இருப்பின் சிவந்த ஆடையும் இல்லாவிடின் வெள்ளை நிற ஆடையும் அணியப்பட்டது. அமெரிக்காவில் இப்போதும் இந்நாள் ஜூன் மாதத்தில் கொண்டாடப்பட ஏனைய நாடுகள் இதற்காக வேறு வேறு தினங்களைத் தெரிவுசெய்துள்ளன. அவுஸ்திரேலியாவில் செப்ரெம்பர் மாதம் முதல் ஞாயிற்றில் இது கொண்டாடப்படுகிறது.

தாய்க்கும் தந்தைக்கும் அவர்

களது அன்புக்கும் கரிசனைக்கும் பிள்ளைகள் நன்றி கூறி, அவர்களைக் கௌரவிப்பதற்காக இந்த நாட்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதும், வர்த்தகர்கள் தமது பொருட்களின் விற்பனையை அதிகரிப்பதற்காக அவற்றைப் பிரபலியப்படுத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. தந்தைக்குரிய இந்த நாளில் காலை உணவைப் படுக்கையில் வழங்கி தமது அன்பைக் காட்டும் வாழ்த்துமடல்களையும் பரிசுப் பொருட்களையும் பிள்ளைகள் வழங்கித் தமது தந்தையைக் கௌரவிப்பார்கள்.

எமது பண்பாட்டில் தந்தையர் நாள் என்று ஒருநாள் கிடையாது. பெற்றோர் உயிருடன் இருக்கும் போது அவர்களது அன்புக்கும் கரிசனைக்கும் நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் பிற்காலத்தில் அவர்களுக்குரிய தேவைகளை நிறைவுசெய்து அன்புடன் பராமரிப்பதே பிள்ளைகளது கடன். அதற்கு ஒருநாள் கொண்டாட்டம் தேவையற்ற ஒன்று. அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும்போது அன்புடன் கவனித்து இறந்தபின் வருடத்தில் ஒருநாள் விரதமிருந்து அவர்களை நினைவுகூருவதே எமது முறை. இறந்த தாய், தந்தையரை நாம் அவர்கள் இறந்த திதியில் தனிப்பட்ட நிலையில் நினைவுகூர்வதுடன் அவர்களது நினைவுக்கு எமது பண்பாட்டில் பொதுநாட்களும் உள்ளன. சித்திரைப் பெளர்ணமியைத் தாயை நினைவுகூரவும் ஆடி அமாவாசையைத் தந்தையை

நினைவுகூரவும் எமது முன்னோர் தெரிவுசெய்துள்ளனர். இந்த நாட்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டமைக்கு சோதிட ரீதியில் ஏதாவது முக்கியத்துவம் இருக்கலாம். நாம் இறந்த தாயை நினைவுகூரும் நாள் ஏறக்குறைய இவர்களது தாய்க்குரிய நாளை ஒட்டி வருவதும் தந்தையை நினைவுகூரும் நாள் இவர்களது தந்தைக்குரிய நாளைக்கருகிலும் வருவதும் வியப்பூட்டும் ஒற்றுமை. வெளிநாட்டு வாழ்க்கைமுறை எமது பண்பாட்டிலும் மாற்றங்கள் கொண்டுவர வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்துவதைப் பலரும் அவதானித்துள்ளனர். நாம் இது குறித்து அதிகம் சிந்திக்க வேண்டும்.

இணையத்தில் பலர் தமது தந்தையர் பற்றிய கவிதைகளையும் பாராட்டுக்களையும் குவித்துவைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் என்னைக் கவர்ந்த கவிதையின் தமிழாக்கத்தை இங்கு தருகிறேன். What என்பது அதன் தலைப்பு. அதை எழுதியவர் பெயர் தெரியாது. ஆயினும் தந்தையின் பெருமையையும் ஆற்றலையும் இது அழகாகச் சொல்கிறது. மலையின் வலிமையையும் மரத்தின் ஆற்றல் நிறைவையும் கோடைச் சூரியனின் வெதுவெதுப்பையும் ஆழ்கடலின் அமைதியையும் இயற்கை அன்னையின் தாராள குணத்தையும் இரவின் அரவணைக்கும் கரத்தையும் காலங்களின் ஞானத்தையும் கழுகின் பறப்புச் சக்தியையும் வசந்தகால காலையின் மகிழ்ச்சியையும் கடுகு விதையின் பற்றுறுதியையும் சாகவதத்தின் பொறுமையையும் குடும்பத் தேவையின் ஆழத்தையும் இனி இணைக்க ஏதுமில்லை என்ற நிலையில் கடவுள் இக் குணங்களை ஒன்றாக இணைத்தபோது தனது முக்கிய படைப்பு முடிந்தது என்று அறிந்தார் அப் படைப்பைத் தந்தை என்று பெயரிட்டு அழைத்தார். இனி சில காலத்தின் முன்னர்

நான் படித்த ஒரு கட்டுரையின் தமிழாக்கத்தை உங்களுக்குத் தருகிறேன். தனியாகத் தனது பிள்ளைகளை வளர்க்கும் Norrie Gibson என்பவர் தந்தைமார் மகள் களுக்கு வழங்கும் முக்கியத்துவத்தை மகன்களுக்கு வழங்குவதில்லை என்று கூறி அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றிக் கூறுகிறார்.

Norrie Gibson தந்தைமாருக்கு ஒரு திறந்த கடிதத்தை எழுதியுள்ளார். அவர் நியூசிலாந்தில், வெலிங்டனில் உள்ள குடும்பத்திட்ட நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த கல்வியாளர். 4-7 வயதுக்கிடைப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு Communication and assertiveness திறமைகள் பற்றிப் படிப்பிப்பவர். அத்துடன் அவர் தனியாக தனது பிள்ளைகளை வளர்க்கும் ஒருவர். (அதாவது Single Parent.) இதோ அவரது திறந்த கடிதம்:

“அண்மையில் நான் ஒரு குடும்பத்தின் உணர்ச்சியூர்வமான ஒரு நேரத்தைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு தந்தை தனது மகளைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டுப் பிரியாவிடை பெற்ற பின் தனது மகனுக்கு விளையாட்டாகக் குத்துவதுபோல பாவனை செய்து விடைபெற்றுச் சென்றார்.

நான் அறிந்த இன்னொரு குடும்பத்தில் உள்ள தந்தை தனது மகள்மார்கள் எவ்வளவு விசேஷமானவர்கள் என்றும் அன்புக்குரியவர்கள் என்றும் அடிக்கடி கூறுவதையும் மகன்மாருடன் மிகக் கடுமையான அண்மையற்ற குரலில் பேசுவதையும் கேட்டேன்.

தந்தைமார் தமது மகன்களைவிட எந்தவிதத்திலும் குறைவாக மகன்களில் அன்பு கொண்டுள்ளனர் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அன்பு கொள்வது மட்டும் போதாது. அதை எமது பிள்ளைகளுக்குக் காட்டும் முறையும் முக்கியமானது என்பதைத் தந்தைகளாகிய நாம் விளங்கிக்கொள்ளத் தவறிவிட்டோம்.

தந்தைமார் விரும்புவார்களாயின் மகன்களுடன் மட்டுமல்ல மகன்களுடனும் கடுமையாக நடந்து கொள்வது நல்லது. பிள்ளைகள் தமது சொந்த உடல் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கும், மற்றவர்களுடன் தொடர்புகொள்ளும் முறை பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கும், கோபத்தைக்

கையாள்வது பற்றிப் புரிந்துகொள்வதற்கும் எல்லைகளுக்குள் எவ்வாறு பாதுகாப்பாக இயங்குவது என்று அறிந்துகொள்வதற்கும் இந்தக் கடுமையான முறை நல்லது. ஆயினும் மகன்களை மட்டும்தான் அப்படி நடத்தவேண்டும் என்று எண்ணுவது மிகத் தவறு.

எனது பிள்ளைப்பிராயத்தில் தந்தையின் அணைப்புக்கும் விசேடமானது என்று கூறப்படும் அன்பு வார்த்தைக்குமாகப் பல தடவைகள் நான் ஏங்கியிருக்கிறேன். இவ்வாறான அன்பு வார்த்தைகளுக்கான ஏக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட பருவத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லை.

நாம் சிறுவயதில் இவ்வாறான மென்மையையும் (gentleness) அன்பான வளர்ப்பையும் பெறாவிடின் பின்னர் எமது பிற்கால உறவுகளில் அவற்றைக் காட்டுவது கடினமாகிறது. இவ்வாறான அன்பு பெண்களுக்கு மட்டும்தான் காட்டப்படுவது என்று நாம் எமது தந்தைமாரி

வெளிப்படையாக அழவும், அவர்கள் பயப்படும்போது அதனை எமக்குச் சொல்லவும் தைரியம் கொண்டவர்களாக இருப்பதற்கு நாம் அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்று நான் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. ஏன் பிள்ளைகள் இவ்வாறான உணர்ச்சிகளை ஆண்களை விடப் பெண்களிடம் அதிகம் கூறுகின்றனர்?

இவ்வாறான நேரங்களில் அவர்கள் கூறுவதைப் பொறுமையாகக் கேட்டு அவர்கள் மென்மையாக நடத்தப்படுவார்கள் என்பதைப் பிள்ளைகள் அறியவேண்டும். ஆண்கள் பொறுமையாகக் கேட்க மாட்டார்கள் என்பதை அடிக்கடி அவர்களது அனுபவம் அவர்களுக்குப் போதித்துள்ளது. அதனாலேயே அவர்கள் இவ்வாறான நேரங்களில் தாயை அல்லது பெண்களை நாடுகிறார்கள்.

எல்லாப் பெண்களும் எல்லா நேரங்களிலும் பிள்ளைகளை இவ்வாறு மென்மையாகக் கையாள்வதில்லை. ஆயினும் பிள்ளைகள் பெண்களே அதிகமாக இப்படி அன்புடன் நடத்துவார்கள் என்பதை நம்புகின்றனர். குழந்தைகளுக்கு இது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் குழந்தைகள் நடக்க ஆரம்பித்ததும் தந்தைமாராகிய நாம் அவர்களது வாழ்வில் எமது பங்கை அதிகரிக்க வேண்டும்.

நான் தந்தைமாருக்குக் கூறுவதெல்லாம் உங்கள் பிள்ளைகளுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். சிறப்பாக மகன்மாருடன் திறந்த மனத்துடனும் அன்புடனும் மென்மையுடனும் பழகங்கள்.

உங்கள் மகன் தாழ்வாக உணரும் வேளைகளில் அவனை அணையுங்கள். அந்த நிலையிலும் அவன் மிகச் சிறப்பானவன் என்பதை அவன் உணரும்படி அன்பாகக் கூறுங்கள். பிரியாவிடை கூறும் போது அல்லது வாழ்த்தும்போது உங்களுக்கு மகள் இருந்தால் அவளை நடத்துவது போலவே மகனையும் நடத்துங்கள்.

உங்கள் மகனின் சந்தேகங்களைத் துயரங்களைக் கேட்க எப்போதும் தயாராக இருங்கள். அவன் அணைப்புக்கு விரும்பினால் அவனை அணைத்து உறுதிமொழி

புகள்கள்
உணர்ச்சீர்தியாகவும்
உடல்ரீதியாகவும்
கொய்ப்பும்போது
வெளிப்படையாக
அழவும், அவர்கள்
பயப்படும்போது
அதனை எமக்குச்
சொல்லவும் தைரியம்
கொண்டவர்களாக
இருப்பதற்கு நாம்
அவர்களைப் பாராட்ட
வேண்டும்.

டம் இருந்து கற்றுக்கொண்டால் பின்னர் எமது மகன்கள் மென்மையையும் அன்பான நெருக்கத்தையும் எம்மிடம் எதிர்பார்க்கும்போது அவற்றை வழங்குவது எமக்குச் சுலபமாக இருக்காது.

மகன்கள் உணர்ச்சீர்தியாகவும் உடல்ரீதியாகவும் கையாண்டும்போது

கொடுங்கள். உங்கள் மகனது உணர்ச்சி மாற்றங்களைப் புரிந்து கொள்ளப் பழகங்கள். அப்படியாயின் அவன் விரும்புவதை அறிந்து அவன் கேட்பதற்கு முன்னரே வழங்கலாம்.

உங்கள் அனுபவங்களை அவனுடன் பகிர்ந்துகொள்வதன் மூலம் அவ்வாறு உணர்வது தவறல்ல என்பதைப் புரியவைப்புகள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவன் கூறுவதைக் கேளுங்கள், அவனுடன் கதைப்புகள். அவனுக்குத் தேவைப்படும் நேரங்களில் உங்களிடம் தயங்காமல் வரலாம் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துங்கள்.

மகன்களது இளம் பிராயம் (boy-hood) முழுவதும் நட்பும் ஆதரவும் வழிகாட்டலும் அளிக்க ஆண்கள் என்ற முறையில் நாம் விரும்புவதன் மூலம் ஆணாக இருப்பமை பற்றிய முழுப் படத்தையும் நாம் காட்டுபவர்களாவோம். நாம் அவர்களை முழுமையாக்குவோமானால் அவர்

கள் அதனை எதிர்காலத்தில் தம் மகன்களுக்கு வழங்குவார்கள்.

இது திருப்தியளிக்கக்கூடியதும் பரஸ்பரம் காட்டக்கூடியதுமான உறவுகளை வாழ்வு முழுவதும் அனுபவிப்பதற்குச் சிறுவர்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் சந்தர்ப்பமளிக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

ஒரு தந்தை எவ்வாறு தன் மகனில் உள்ள அன்பைக் காட்டுகிறார் என்பது அம் மகன் பிற்காலத்தில் எவ்வாறு தனது உணர்வுகளை ஆண் என்ற முறையில் சாதகமாகக் காட்டவேண்டும் என்ற அளவிற்கு நீண்ட வழிக்கு எடுத்துச்செல்ல வல்லது."

இதுவே அந்தத் திறந்த கடிதம்.

நாம் புலம்பெயர்ந்த பின்னர் எமது வாழ்க்கைமுறை பெருமளவில் மாறிவிட்டது. இலங்கையிலும் பார்க்க அதிகநேரத்தை இங்கு வேலையில் செலவிட வேண்டிய தேவை பல ஆண்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் பிள்ளைகளுடன் அவர்கள் தொடர்புகொள்வதற்கான நேரம் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே தந்தையின் பங்களிப்பின் அவசியம் பற்றி மேல்நாடுகளில் எழும் கேள்விகள் எமக்கும் உரிய கேள்விகளாகின்றன. தமிழரிடையேயும் ஆண்கள் இது குறித்துத் சிந்திக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. பிள்ளைகளின் நலன்களை முன்வைத்தே பெரும்பாலானவர் நாடு விட்டு நாடு சென்றனர். அங்கு குடும்ப மட்டத்தில் பிள்ளைகளின் நலன்களைப் புறக்கணித்து நிறையப் பணம் சம்பாதித்து நல்ல பாடசாலையில் விட்டுப் படிப்பிப்பது மட்டுமே எமது கடன் என்று நினைக்காது பிள்ளைகளின் வாழ்வுடன் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளவேண்டிய தேவை தந்தைமாருக்கு உள்ளது. பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் role model ஆக இருப்பது தந்தைமாரின் முக்கிய கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

uyirrmmai image & impression

நீங்கள் ஒரு பத்திரிகை நடத்த விரும்புவதாக இருக்கலாம்.

நீங்கள் சொந்தமாக ஒரு புத்தகம் வெளியிட விரும்புவதாக இருக்கலாம்.

நீங்கள் உங்கள் புத்தகத்திற்கு ஒரு சிறந்த அட்டைப் படத்தை வடிவமைக்க விரும்பலாம்

உங்களுடைய பதிப்பு சார்ந்த தேவைகளை நிறைவேற்ற முன்வருகிறோம்.

பதிப்புத் துறையில் நீண்ட அனுபவமுள்ள தொழில்நுட்பக் கலைஞர்களும் தமிழின் முக்கியமான ஓவிய, புகைப்பட கலைஞர்களும் எங்களுடன் இணைந்து இந்தச் சேவையை அளிக்க முன்வருகிறார்கள்.

uyirrmmai image & impression

11/29 Subramaniam Street

Abirapuram, Chennai - 600 018

India

e-mail : uyirrmmai@yahoo.co.in

Ph: 91-44-24993448

Mobile : 9884242767

ஆர்க்கைஸ் : வெங்கட் சாமிநாதன்

சிபிச்செல்வன்

இலக்கியம் எப்போது எப்படி உங்களுக்குப் பரிச்சயம் ஆனது என்பது பற்றி

என் எழுத்துக்களுடன், அதன் மூலம் என் பார்வையுடன், என் அக்கறைகளுடன் பரிச்சயமுள்ளவர்கள் இம்மாதிரியான கேள்விகளைக் கேட்கமாட்டார்கள், இருந்தாலும் கேட்கப்படுகின்றன. இம்மாதிரி கேள்விகள், என் எழுத்துக்கள் எவ்வித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்றுதான் என்னை எண்ண வைக்கின்றன. நாற்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரு நீண்ட காலப் பிரயாசை. என்னை என் செயல்பாடுகளின் மூலம் வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும் பிரயாசை. அதெல்லாம் வியர்த்தமாகியுள்ளன என்று நான் அறிவது எனக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தராது.

இயல்பான வாழ்க்கையில், வளர்ச்சியில், வியப்பும் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டவற்றுடன் எல்லாம் நாம் உறவு கொள்கிறோம். எது எப்போது என்று வருடம் தேதி, நாள் மணி போன்ற விவரங்களை எப்படி குறிப்பிடுவது? எதுபற்றியும் சரி, உறவு கொண்டதும் ஆர்வமுடன் தொடர்ந்ததும் உட்பட அநேக விஷயங்களை என் நாற்பது வருட கால வெளிப்பாடுகளின் பதிவை அறிந்தவர்கள். என் இலக்கிய பரிச்சயம் எப்போது என்று கேட்கமாட்டார்கள். 1961 இலோ என்னவோ வெளிவந்த என் முதல் வெளிப்பாடே, இலக்கியமும் உள்ளடங்கிய ஒரு பொது அக்கறை: பரவசமான, ஒன்றை ஒன்று சார்ந்த, அவையெல்லாம் ஒன்றாகப் பின்னிப் பிணைந்த ஒரு பொது அக்கறை, ஈடுபாடு. இப்பற்றுடன் எதனுடனுமான முதல் சந்திப்பு, ஓர் ஆர்வம். வியப்பு காரணமாக இருக்கும். இப்படி பலவித அக்கறைகளின் சந்திப்பு அவ்வப்போது நிகழும். எது உக்கிரம்

பெறும், எது மறைந்து விலகும் என்று சொல்ல முடியாது. இவற்றையெல்லாம் நான் இன்று சொல்லவில்லை. தீர்மானமாக அறுதியிட்டுச் சொன்னது. 'என்னைப்பற்றி' என 1975லோ 76லோ எழுதியது என் முதல் கட்டுரைத் தொகுப்பு 'பாலையும் வாழையும்' இல் உள்ளது. அப்படியாக அறுதியிட்டுச் சொல்ல நேர்ந்த சந்தர்ப்பம் அது என்றாலும் அது எழுத்தில் வெளிப்பட்ட முதல் பதிவு. முதல் கட்டுரை 'பாலையும் வாழையும்' கட்டுரை 1961இல் வெளிவந்தபோதே ஆகியுள்ளது. 43 வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. இதே பார்வையை, என் அக்கறைகளை குணத்தை அவ்வப்போது சந்தர்ப்பம் நேரும்போதெல்லாம் சொல்லியே வந்துள்ளேன். இருப்பினும் அதே ஸ்டாக் கேள்விகள் தொடர்கின்றன. இனியும் இக் கேள்வி கேட்கப்படாது என்பதற்கு எந்த உத்திரவாதமும் இல்லை. 40 வருடங்களில் பதியாதது, இனியா பதியும்?

இக்கேள்வி, அநேக துறைகளுக்கான, எத்துறைச் சார்ந்த, யாரிடமும் கேட்கப்படும் ஸ்டாக் கேள்வி. சிம்ரனிடம் உங்களுக்கு சினிமா பரிச்சயம் எப்போது ஏற்பட்டது? என்று கேட்கலாம். கேட்பவருக்கு சினிமா பற்றியோ, சிம்ரன் பற்றியுமோ எதுவும் தெரிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமில்லை 'சிம்ரன் 3 மணிக்கு வரலாம்னு சொல்லியிருக்காங்க அரைமணிதான் இருக்கு. சட்டுனு போய் பேட்டி எடுத்துட்டு வாய்யா' என்று அனுப்பப்படும் ரிப்போர்ட்டர் கேட்கும் சம்பிரதாயமான கேள்வி.

நீங்கள் ஒரு விமர்சகராக உங்களை எப்போது அடையாளம் கண்டீர்கள்?

இந்தக் கேள்வியும் முந்தைய ரகக் கேள்விதான். திரும்பத் திரும்ப நான் எழுத்தாளனோ. விமர்சகனோ இல்லை என்று என்னால் முடிந்த அளவு அழுத்தத்துடன் சொல்லியிருந்த போதிலும், இந்த லேபின் எனக்கு ஒட்டப்படுகிறது. என்னை நான் விமரிசகனாக வரித்துக் கொள்ளவில்லை. அப்படி என்னை வகைப்படுத்துவதையும் நான் முற்றாக நிராகரித்திருக்கிறேன். இதை நான் வெளிப்படையாக, ஒரு பிரகடனமாக, என் செயல்பாட்டை அவ்விதம் நான் பார்க்கிறேன். என்பதைச் சொல்லும் முகமாக, எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே 'என்னைப்பற்றி' எழுதியதில் சொல்லியிருக்கிறேன். திரும்பத் திரும்ப, நான் எழுதுவதெல்லாம் என் ஒருவனுடைய பார்வை, அபிப்பிராயம் அவ்வளவே என்றும், அதற்கு, என்னுடையது என்பதற்குமேல் ஏதும் சாந்திதியம் கிடையாது என்பதையும் அவ்வப்போது சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். இவ்வளவுக்குப் பிறகும் என்னை விமர்சகனாக லேபின் ஒட்டுவது நீங்கள் தானே ஒழிய, நானாக ஒட்டிக்கொள்வது

அல்ல. அதை முற்றாக நிராகரிக்கிறேன். தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏழோ எட்டோ கோடிப்பேர் இருக்கிறார்கள் என்றால் அத்தனை கோடி அபிப்ராயங்களில் எனதும் ஒரு அபிப்ராயம். அவ்வளவே. இதற்கும் மேல் இதற்கு மதிப்பு கொடுத்து, என் அபிப்ராயங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து போவதும், துவண்டு போவதும், சிறிப்பாய்வதமான காரியங்கள் மெய்ப்பாடுகள் உங்களது என்பதால் அதற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்கள், இம் மெய்ப்பாடுகளுக்குச் சொந்தமானவர்களே. நானல்ல. எவ்வித எதிர்வினையும் இன்றி உதாசீனம் செய்பவர்களே தமிழர்களில் அதிகம். ஏழுகோடி அபிப்ராயங்களில் ஒரு அபிப்ராயத்தை மாத்திரம் பொறுக்கி எடுத்து அதற்கு எந்த மாதிரியாகவேனும், எதிர்வினை காட்டுபவர்களைத்தான் ஏன் அப்படி என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

என்றைக்கு அபிப்ராயம் சொல்பவராக நீங்கள் உங்களை அடையாளம் கண்டீர்கள் என்று யாரையாவது கேட்க முடியுமா? அபிப்ராயங்கள், பார்வைகள், எதிர்வினைகள் எல்லோருக்கும் உண்டு. அது இயல்பு. ஜீவனின் அடையாளம்.

என்னை அறிந்துகொள்ளாததாலும், அல்லது அறிந்துகொள்ள மறுப்பதனாலும், அல்லது யார் என்ன என்ன எழுதினாலும், எத்தகைய பார்வைகள், அபிப்ராயங்கள் கொண்டவராக இருந்தாலும், அது எத்தனை வருடங்களாக எத்தனை முறை திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்பட்டாலும் "நான் எனக்கு சௌகரியமானவற்றை, ஏற்கனவே நான் எனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டுள்ளவற்றைத்தான் உங்களிடமும் நான் படித்துக்கொள்வேன். எனக்கு இஷ்டமான உருவில்தான் மற்றவர்களையும் நான் பார்ப்பேன்" என்பது உங்கள் கட்சியானால், அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

நீங்கள் என்னை, என் எழுத்துக்களை எதிர்கொள்வது என்பது ஒரு சம்பாஷணை. இது எல்லா வெளிப்பாடுகளுக்கும் பொருந்தும். சம்பாஷணை என்பது, அது எத்தகைய வெளிப்பாடானாலும் அது, என்ன சொல்கிறது என்று கேட்டு, அதை உள்வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் உங்கள் பதிவை, எதிர்வினையைச்

சொல்வது ஆகும். அது எழுத்தோ, ஓலியமோ, சிற்பமோ சங்கீதமோ, பேச்சோ, எதிர் நிற்பவன் புன்னகையோ. முகச்சினுங்கலோ எதுவானாலும் சரி. கண்ணாடியில் உங்கள் முகம் பார்த்து நீங்களே பேசுவது உரையாடலாகாது.

கயமாக படைப்பாக்கம் செய்ய முடியாதவர்கள்தான் விமர்சனத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றும், விமர்சனம் என்பதும் படைப்பாக்கத்திற்கு நிகரானதுதான் என்றும் இருவேறு கருத்துகள் நிலவுகிறது. இதைப்பற்றி உங்கள் கருத்து...

இம்மாதிரி கேள்விகளை, பட்டுக் கொள்ளாத பாவனையில் கேட்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. இம்மாதிரியான 'படைப்பாக்கம் செய்ய முடியாதவர்கள்தான் விமர்சனத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள்' என்ற கருத்து, அறிவார்ந்த பலம் இல்லாதவர்களின், தங்கள் படைப்பின் மீது தமக்கு நம்பிக்கை அறவே இல்லாதவர்களின் புலம்பல். இவர்கள் கருத்தை ஒரு பொருட்டாகவே கொண்டிருக்கக் கூடாது. படைப்பாக்கம் செய்ய முடியாதவர்கள் புகழ்ந்து கூறியிருந்தால் என்ன செய்திருப்பார்கள்? 'உன் வேலையைப் பார்த்துட்டுப் போ. முதலில் ஏதாவது படைப்பு செய்து காண்பி. பின் என்னைப் புகழலாம்' என்று சொல்லியிருப்பார்களா? இம்மாதிரியான கருத்துக்களை யாரும் சொல்வதும், அதைப் பெரிய கேள்வியாக என்னிடம் கொண்டு வருவதும்

ஒரு நோய்க்குறான சமூகத்தின் அடையாளங்கள். இப்படியான கருத்துக்களை உதிர்த்தவர்கள யாரும் அவர்களுக்குச் சமையல் தெரியாவிட்டாலும் 'சாம்பாரில் உப்பு சற்றுத் தூக்கலாக இருக்கிறது என்று சொல்வார்களா மாட்டார்களா? இல்லை, 'முதல்லே சாம்பார்வைக்கத் தெரிஞ்சிசிட்டு, வா. அப்புறம் நொள்ளை நொட்டம் பேசலாம்' என்று பதில் வந்தால் என்ன செய்வார்கள்?

இதெல்லாம் ரசனை பற்றிய சமாச்சாரம். 'தலைவா, ஏமாத்திப்புட்டியே தலைவா!' என்று லட்சக்கணக்கான ரஜினி ரசிகர்கள் 'பாபா' படம் பார்த்துவிட்டு புலம்பிக் கொண்டே வெளிவந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்த உரிமை உண்டா இல்லையா? இல்லை மணி ரத்னம் போன்றவர்களுக்குத்தான் அந்த உரிமை உண்டா?

இரண்டாம் கேள்வியும் இந்த ரகத்ததுதான். அநேகமாக விமர்சனம் என்ற பதத்திற்குப் பதிலாக அபிப்ராயம், எதிர்வினை என்று எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதுவும் படைப்பாக்கம் என்ற சொல்வதற்குப் பதிலாக, புதிய பாதைகளை, புதிய உலகங்களை, புதிய பார்வைகளைத் தரும் குணம் கொண்டதாக இருக்கக்கூடும். எதையும் லேபிள் ஒட்டும் வகையினதாகக் கொள்ள வேண்டாம். இது அவரவர் மனப் போக்கையும் எதிர்கொள்ளும் கருத்தின் குணத்தையும் உறவாட

லின் குணத்தையும் பொறுத்தது. 'உங்கள் படைப்புகள் ரசிக்கத்தக்கதாகவும், இலக்கியச் சுவைமிகுந்ததாகவும், படித்துப் போற்றி மகிழத்தக்கதாகவும் இருப்பது வரவேற்கத்தக்கது' என்று வல்லிக்கண்ணன் கார்டு எழுதி தாம் படைப்பூக்கம் பொற்றதாகவும் உற்சாகமடைந்து நிறைய எழுதியுள்ளதாகவும் நிறைய பேர் சொல்கின்றனர். அதுபோலவே, தி.க. சிவகங்கரன் கார்டுகளும், நா. வானமாமலையின் வழிகாட்டலும் இவ்வாறே பயன்பட்டதாகவும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

எவ்வளவுதான் ஆராய்ச்சி செய்து எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கினாலும் அதற்கு அடுத்த கணம், மனிதனும் இயற்கையும் அதை மீறி விடுவார்கள். கோட்பாடு எதுவும் கட்சி நடத்த, அதிகாரம் பெற, மனிதக் கூட்டத்தை அடக்கி ஆள பயன்படலாம். உண்மையும், மனித சிந்தனையும் எந்தக் கோட்பாட்டுக்கும் அடங்காதவை.

இவையெல்லாம் படைப்பாக்கத்திற்கு நிகரானவையாக இருக்கலாம். அதான் சொன்னேனே, எல்லாம் கொடுத்ததன் குணத்தையும். பெற்றதன் குணத்தையும், இரண்டின் உறவாடலையும் பொறுத்தது.

உங்கள் விமர்சனம் கோட்பாடு ரீதியாக அல்லாமல் ரசனை அடிப்படையில் அமைந்ததாகவே இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. இது குறித்து...

வாஸ்தவம். எல்லாம் என் ரசனையின் பாற்பட்டவைதான். அதனால் என் எழுத்து, வெளிப்

பாடு எல்லாவற்றிற்கும் என் ஆளுமையின் பலமும் பலவீனமும் வரைப்படுத்தும் எல்லைக்கோடு உண்டு. அதன் காரணமாக, அவை எல்லாவற்றிற்கும் பொறுப்பு நான்தான். எந்தக் கோட்பாடும் இல்லை. மார்க்ஸும் ஏங்கெல்ஸும் இல்லை. தெரிதாவும் பூக்கோவும் இல்லை.

உலக நடப்பு, இயற்கை, உண்மை, மனித ஆளுமைச் சிந்தனை எல்லாம் எந்தக் கோட்பாட்டுக்கும் அடங்கி நடப்பவை அல்ல. எவ்வளவுதான் ஆராய்ச்சி செய்து எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்கினாலும் அதற்கு அடுத்த கணம், மனிதனும் இயற்கையும் அதை மீறி விடுவார்கள். கோட்பாடு எதுவும் கட்சி நடத்த, அதிகாரம் பெற, மனிதக் கூட்டத்தை அடக்கி ஆள பயன்படலாம். உண்மையும், மனித சிந்தனையும் எந்தக் கோட்பாட்டுக்கும் அடங்காதவை.

கோட்பாட்டின் அடியொட்டி நடப்பது. எதுவும் உண்மையாகாது. கலையாகாது. வெளிப்பாடு ஆகாது. வெளிப்பாடுகூட ஆகாது என்று தெரிந்துதான் சொல்கிறேன் தரப்பட்ட ஒன்றை வாங்கிப் பெரிதாகிச் சொல்வது வெளிப்பாடு ஆகாது.

எதிலும் பட்டுக்கொள்ளாமல், ஏதோ கேள்வி பதியப்பட்ட ரிகார்டு போல கேள்வி கேட்கிறீர்களே, உங்கள் கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு என் அபிப்பிராயங்களை நான் ரசித்த வகையில் எழுதியிருந்தேன். நீங்கள் என்ன விரும்பியிருப்பீர்கள்? ஏதும் சித்தாந்தம், கோட்பாடு வழி எழுதியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று வருத்தப்படுகிறீர்களா? தமிழ் நாட்டில் சித்தாந்திகள் நிறைய இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, நம்மூர் தி.க. சிவசங்கரன், அ. மார்க்ஸ் எல்லாம் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோட்பாட்டு வழி போற்றியது எதுவும், நாம் மதிக்கத்தக்க இலக்கியப் படைப்பாக இருந்துள்ளதாக நீங்கள் சொல்ல முடியுமா? அவை பிரச்சாரத்திற்கு உதவும்.

எந்தக் கலைப்படைப்பும் ஓர் உறவாடல் என்றேன். எந்த உறவாடல் கோட்பாட்டு வழி சாத்தியம்? ஏதோ கேள்வி கேட்க வேண்டு

மென்று கேள்விகளை அடுக்குவதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. உங்கள் கேள்விகளில் உங்களுக்கு conviction இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

நீங்கள் விமர்சனத்துறையில் ஈடுபட்ட பிறகு உங்களுக்கும் பிற படைப்பாளிகளுக்கும் நடந்த விவாதங்கள், சண்டைகளைப் பற்றி...

இதுவும் மேற் சொன்ன வகைக் கேள்விதான். 'நடந்த விவாதங்கள், சண்டைகள்' என்பதைப் படித்து அறிந்தீர்களா அல்லது சொல்ல பலாபரியாகக் காதில் விழுந்ததைச் சொல்கிறீர்களா? படித்து அறிந்தீர்கள் என்றால் என்ன படித்து அறிந்தீர்கள்? அவை விவாதங்களா, சண்டைகளா?

நம் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மிகவும் பலவீனமானவர்கள். தொடர்ந்து சுருங்கிகள், தகுதி பற்றிக் கவலைப்படாமல், தாம் புகழ்ப்பட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவர்கள். எப்படிப்பட்ட புகழாரத்தையும் வெட்கமில்லாது பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள்.

மிகப் பெரும் நாடக ஆளுமையாகக் கருதப்படுபவர்கள் தன் கதைகளையும். நாடகங்களையும் எனக்கு அனுப்பி அபிப்பிராயங்களும் வழிகாட்டலும் நாடியவர். பாதகமான ஒரு கருத்து சொன்ன கணத்திலிருந்து அவர் பிரக்ஞையிலிருந்து என் பெயர் உதிர்ந்துவிட்டது.

இன்றைய மிகப்பெரிய, யாருக்கும் அஞ்சாத தீரர் எனப் பெயர் பெற்ற ஆளுமை முப்பது வருடங்களுக்குமுன் ஒரு பத்திரிகையாளரிடம் அவமானப்பட்டார். அதற்கு எதிராக நான் ஏன் குரல் எழுப்பவில்லை என்று ஆபாச மொழியில் சீறினார். நீர் என்ன செய்தீர் சூரராயிறே, ஏன் மௌனம் சாதித்தீர் என்று. அதிலிருந்து ஒரு பெரிய பூகம்பமே வெடித்தது. இந்த விவகாரங்கள் எல்லாம் வெளிக் கிளம்புவது, சர்ச்சிக்கப்படுவது பல எழுத்தாளர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'இம் மாதிரி சின்ன அவமானங்களை, பெரிய காரியங்கள் சாதிக்க விரும்பும் நாங்கள் பொருட்படுத்தமாட்டோம். பெரிய வீட்டில் சின்ன பொத்தல்கள் விரிசல்கள் இருக்கத்

தான் இருக்கும். நீ வாயை மூடிக்கொள்' என்று ஒரு மகான் உபதேசித்தார். அவரது அன்றைய கூட்டாளிகள் பிற்காலத்தில் பல சமரசங்களைச் செய்து, குனியச் சொன்னால் மண்டியிட்டு, மண்டியிடச் சொன்னால், சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தங்கள் புகழைப் பரப்பிக்கொண்டார்கள். வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக்கொண்டார்கள். அதிகாரங்களுடன் கை ஸ்பரிஸத்தில் கவித்துவ மின்சாரம் பாய்வதைக் கண்டார்கள். மூப்பனாரின் முன்னால், (அவர் அதையெல்லாம் வேண்டாத சாதாரண மனிதர்) வாய்பொத்தி, முகம் தாழ்த்தி, முதுகுவளைந்து, ரகசியம் பேசுவது போல குசுகுவென வேண்டுகோள் வைத்தார்கள் நிறுவனத்தோடு சமரஸம், சகமனிதர் பரிமாறிக் கொள்ளும் 'புன்னகை'யாயிற்று. 'விட்டேன் ஒரு குத்து' என்று குமுதம் தன்கதைக்குத் தலைப்பிட்டால், 'குமுதம் நன்னாத்தான் எடிப்பன்றா' என்றார்கள். ஒரு எழுத்தாளரைப்பற்றி நான் எழுதிய கடுமையான விமர்சனம், 'ஏன் விட்டுப் போயிற்று? அதைச் சேர்த்திருக்க வேண்டும். உங்கள் தொகுப்பில்' என்று எனக்கு ஆலோசனை சொல்லிவிட்டு, அந்த எழுத்தாளரிடம் சென்று 'அங்கே ஏதாவது சான்ஸ் இருந்தால் என்னைக் கூப்பிட மறந்துடாதீர்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். தன்னைவிட திறமையும், பார்வை விகாசமும், அசாதாரண உழைப்பும் கொண்ட, தன்னை மீறிவிடக்கூடும் என்றஞ்சிய எழுத்தாளர் கதையை, மொழிபெயர்த்து, அகில இந்திய பரிசு கிடைக்கச் செய்த மொழி பெயர்ப்பாளரிடம், சென்று 'நீங்க நன்னாத்தானே மொழி பெயர்த்திருக்கேன். அவருக்கென்னமோ உங்க மொழிபெயர்ப்பு சரியா வரவேன்னு சொன்னார். ஏன் அப்படிச் சொன்னார்னு தெரியலே. இதுக்காக நீங்க அவர்கிட்ட ஏன் இப்படிச் சொன்னார்னு கேட்க வேண்டாம். உங்க மனசிலே போட்டுக்கங்கோ போறும். நீங்க ஒண்ணா பண்ணிட்டு இந்த மாதிரி பேர் வாங்கறேளேன்னு மனசு கேட்கலை. உங்ககிட்ட ஒரு வார்த்தை போடலாயின்னுட்டுதான்...' என்று வத்தி வைத்து சக எழுத்தாளனுக்குக் குழிபறிக்கும் மகாமகா பெரிய

வர்கள் உண்டு. அவர் எல்லோருடைய இரக்கத்தையும் சம்பாதித்துள்ளவர். 'இதையெல்லாம் சொல்லக்கூடாது. ஒருத்தருக்கு எதிரா எழுதும்போது, அவருக்கு சாதகமான நல்லதைச் சொல்வது நம் கட்சியைப் பலவீனப்படுத்தும்.' என்று எனக்குச் சொன்ன இந்த யுகத்தின் மகா கவிதான் தான் என்று எண்ணிக்கொண்டவர் களில் நான் ஒரு காலத்தில் ஒரு Phenomenon, 'இவரோடு நான் விவாதிக்கத் தொடங்கியதும், நான் இவரிடமிருந்து தான் எல்லாமே கற்றுக்கொண்டவன், இப்போது நான் ஆரம்பத்திலிருந்து எழுதி

வருவதெல்லாம் பிதற்றலாகி விட்டது.' 'என் கவிதை பற்றி கருத்து சொல்லக்கூடிய ஒரே ஆள் வெசாதான்' என்று எழுதியது ஒரு காலம். பணிந்து அடங்கி, ஒடுங்கி எனக்கு வழிகாட்டுங்கள் என்று எழுத்து ஆசிரியருக்குக் கடிதங்கள் எழுதியது ஒரு காலம். 'என் கவிதை களைப்படித்து விட்டுத்தான் அவருக்குக் கவிதை பற்றி அறிவே வந்தது' என்று அந்த மகாகவி பின்னால் எழுதுகிறார். முற்போக்கு என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அதனை எழுத்தாளர்களோடும், ரகுநாதனிலிருந்து ஆரம்பித்து இன்றுள்ளவர்கள் வரை எனக்குக் கடுமையான விமரிசனமுண்டு. இங்கும் சரி, இலங்கையிலும் சரி. இதைச் செய்யும் சித்தாந்திகளுக்குக் கெல்லாம் இது ஒரு உத்யோகம். வாழ்க்கைக்கு வழி. கோஷங்களே எழுத்தாகும் அவலம். ஆனால் நான் பார்த்த, நேரில் சந்தித்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் எல்லோரும், 'சேச

சே கட்சி விவகாரமாக அதை ஏன் பாக்கறீங்க. நாங்க உங்களை ரொம்ப மதிக்கிறோம். உங்ககிட்ட நிறைய கத்துக்கிட்டிருக்கோம்.' என்று பழகுபவர்கள். ஆனால் இதை எழுதினாலோ, பொதுவிடத்திலோ எல்லோரும் அறிய முன்வைக்க மாட்டார்கள். அப்துல் ரகுமானின் கவிதைகளை நான் நிராகரித்ததைச் சந்தோஷத்துடன் ஆமோதித்த, அப்துல் ரகுமானின் நெருங்கிய நண்பர்கள் கவிஞர்கள் உண்டு. இது அப்துல் ரகுமானுக்குத் தெரியாது. அந்த நண்பர்களும், ரகுமானின் கவிதைகளைப்பற்றி அவருடன் விவாதித்ததில்லை. விவாதித்திருந்தால், ரகுமானுக்குத் தன்முகமும் தெரிந்திருக்கும், தன் நண்பர்கள் முகமும் தெரிந்திருக்கும். 'எந்த இந்தியக் குடிமகனும் குடியரசுத் தலைவராகும் வாய்ப்புக்களை எதிர்நோக்கலாம். அதுபோல மு.மேத்தாவும் ஒரு நாள் கவிஞராகலாம்' என்று எழுதினேன். 30 வருடங்களுக்குப்பிறகு முதல் சந்திப்பில் உரையாடலில், அறிமுகமாகும் நண்பர்கள் 'அப்படி எழுதி போட்டீங்களே ஒரு போடு, நாங்க ரொம்ப ரசிச்சோம்' என்று சொல்லும் போது, கற்றியிருப்பவர் அனைவரும் கொம்மாளமிட்டு சிரிப்பதை நான் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. மு.மேத்தாவுக்கு இதுவோ, அந்த நண்பர்களோ யாரென்று தெரியாது. அப்துல் ரகுமான் கேஸ்தான். மு.மேத்தாவுக்கும், அப்துல் ரகுமானுக்கும் உள்ள எதிரி நான் ஒருவன்தான். மற்றவர்கள் எல்லோரும் அவர்கள் இருவருக்கும் இனியவர்கள். இது தமிழ் எழுத்தாளர் உலகம். நமக்கெல்லாம் எழுத்தாளர் என்றால் ஒரு Romantic image-ஐ கற்பித்துக்கொள்வோம். அந்த image பாரதி, ஷெல்லி, பாப்லோ நெருடா, நக்கிரன், 'உன்னை நம்பியா தமிழ் ஒதினேன்?' என்று மன்னனிடம் சிறிய கம்பன் (கம்பன்தானா?) இப்படி பல பெரும் பிரதிமைகள் அடுக்கடுக்காக மேலே படிந்து மறையும். 'சாமிநாதன் எழுத்து மலம் துடைக்கத்தான் லாயக்கு' என்று தீர்மானத்தில் கையெழுத்துப் போட்டீரே. பின் ஏன்ய்யா, நான் உம் நாவலைப் பற்றி எழுதியதை, என் அனுமதிக்கேட்காமல், மொழிபெயர்த்து உம்முடைய நாவலுக்கு அணிந்துரையாகப்

போட்டு முகர்ந்து மகிழ்ந்துகொண்டீர், அப்போது அது என்னத்துக்கு லாயக்கானது? என்ன வாடை அடித்தது? என்று நேருக்கு நேராகக் கேட்டால் 'அது கூட்டத்தோடு சேர்ந்து போட்டது. கூட்டத்திலே தனியா எதிர்த்துப்பேசி பழக்க மில்லை' என்றார் இன்றைய முது பெரும் எழுத்தாளர். இன்றைய நக்கீரர் இவர்.

இப்படிப்பட்டவர்களிடையே, 45 வருடங்களாக நான் வாழ்ந்து வருகிறேன். நான் முன் வைக்கும் கருத்துக்கள் ஏதோ ஒரு இடத்தில் இவர்களை உதைக்கிறது.

ஒருவனுடைய வாழ்க்கைக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் செயலுக்கும், எழுத்துக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் இடையே முரண்கள் இருக்கக்கூடாது என்று நம்புகிறவன் இது என் கண்டு பிடிப்பல்ல. நமது சம்பிரதாய ஆயிர மாயிரம் காலமாக நம் மண்ணில் கலந்த ஒன்று. இது ஒன்றே, என்னைப் பலருக்கும் வேண்டாதவ னாக்கியுள்ளது. என் சிந்தையிலும் எழுத்திலும், வாழ்க்கையிலும் முரண் இருந்தால், இருக்கக்கூடும், அந்த முரண் எல்லாவற்றிலும் பிரதி பலிக்க வேண்டும். அந்தப் போராட்டம் எல்லா வெளிப்பாடுகளிலும் பதிவு பெற வேண்டும். ஆனால் நடப்பது அதுவல்ல. சிந்தையில் சுயநலங்கள் பதவி ஆசை, பண ஆசை, புகழாசை, செயலில் சமரசங் கள். எழுத்தில் லட்சியங்கள் புனிதங் கள் இப்படியான முரண்பாடு, வேஷதாரித்தனம், அது கலைப் படைப்பை உருவாக்காது. இதனால் தான் திராவிட இயக்க எழுத்துக் களும், முற்போக்கு எனப்படும் எழுத்துக்களும் ஒரு கலைப் படைப் பைக்கூட தந்தது கிடையாது. இதை நான் ஒருவன்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி வருகிறேன். அதனால்தான் சண்டைகள் விரோ தங்கள். இந்தக் கருத்தைப் பலரிடம், சுந்தர ராமசாமியிடம், லா.ச. ராமா மிருதத்திடம், டொமினிக் ஜீவா விடம், க.நா. சுப்பிரமணியத்திடம் இப்படி பலரிடமிருந்து நான் மேற் கோள் காட்ட முடியும். ஆனால் அவர்கள் எங்கு, எந்த எழுத்தில் முரண் காணப்படுகிறது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வதில்லை. தப்பித்துவிடுகிறார்கள்.

'வாக்கினிலே உண்மை ஒளி உண்டாயின் என்று பாரதியே சொல்லியிருக்கிறார். நம் எழுத்துக் கள் அந்த உண்மையை உலகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்' என்று நான், அகிலனும், கைலாசபதியும், வல்லிக்கண்ணனும், தி.க.சியும் சுஜாதாவும், அ.மார்க்லலும் அமர்ந் திருக்கும் மேடையில் பேசினால் அவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் பாராட்டுவார்கள். இத்தோடு நிற்க வேண்டும். இதற்கும் மேலே சென்று, உதாரணமாக யார் யார் எழுத்தில் உண்மை இல்லை, வேஷதாரித் தனமே உண்டு என்று சொல்லப்

என்னைத் திட்டுவார்கள். ஆனால் மாற்றம் வரும். மாற்றம் வந்துள்ளது இன்று. எழுத்து வேறு, மனிதன் வேறு என்று சொல்பவர் பெருக்கம் குறைந்து வருகிறது.

மிக அடிப்படையான விஷயம், எதிலுமே, படைப்பிலும் சரி, அது பற்றிய கருத்துமாற்றத்திலும் சரி, ஒரு தார்மீக அடிப்படை இருக்க வேண்டும். கருத்து ஒன்றும், செயல் பாடு வேறுமாக இருப்பது மோசடி. மாஸ்கோ தரும் பணத்தில் கட்சி நடத்திக்கொண்டு, கட்சி அலுவலகத்திலும் சோவியத் லாண்ட் அலுவலகத்திலும் சம்பளக்காரனாக இருப்பதினாலேயே, ஜனநாயகம், பெண்ணியம், தலித்தீயம் இன்னும் பல ஈயங்களின் போராளியாகிவிட மாட்டாய். தலைவலி காய்ச்சல் என்றால் மாஸ்கோவுக்குச் சிகிச்சை பெற போவதாய் சொல்லிக் கொண்டு, பாட்டாளி வர்க்கத்திற்குப் போராடுவதாக மார்தட்டக் கூடாது. எதிர்த்துக் கேட்பவனை, ஸி.ஐ.ஏ. ஏஜெண்டு, அமெரிக்க கைக் கூலி என்று ஏச ஆரம்பித்தால் அது மோசடி. இது ஒரு அணியின ரின் போர்த்தந்திரமாகவே ஆகும் போது ஹைக்கோர்ட் வக்கீலிலிருந்து சோவியத்லாண்ட் சம்பளக்காரன் வரை — அதில் மோசடியைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை.

இந்த மோசடிகளை நான் வெளிப்படுத்திக் கேள்வி எழுப்பும் போது, நான் சண்டைக்காரன் ஆகிறேன்.

பிரமினுக்கும் உங்களுக்கும் நடந்த சண்டைகள் தமிழ்ச் சூழலையே கெடுத்துவிட்டதாக ஒரு குற்றச்சாட்டு நிலவுகிறது. அது பற்றி இப்போது என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஏன் பிரமினைப்பற்றி மாத்திரம் தனிமைப்படுத்திக் கேட்கிறீர்கள். எனது கருத்து மாறுபாடுகள் கடந்த 40 வருடங்களாக அநேகருடன் இருந்து வந்துள்ளது. அகிலன், அசோகமித்திரனிலிருந்து தொடங்கி இன்று அப்துல் ரகுமான் வரை. உங்களுக்குப் பிரமினை மாத்திரம் தனிமைப்படுத்திக் கேட்கும் கரி சனத்திற்கு என்ன காரணம்? சரி. பிரமினிடம் அவ்வளவு கரிசனம் இருந்தால், அவர் தமிழில் தெரிய வந்த காலத்திலிருந்து இறக்கும்வரை சுமார் 38 வருடகாலம். கடைசியில் மரணிக்கும்போது உடனிருந்த, உத

நம் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மிகவும் பலவீனமானவர்கள். தொட்டாற் கருங்கிகள், தகுதி பற்றிக் கவலைப்படாமல், தாம் புகழ்ப்பட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவர்கள். எப்படிப்பட்ட புகழாரத்தையும் வெட்கமில்லாது பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுப் பத்திரப்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள்.

போனால், நான் தனி நபர் தாக்குதல் செய்தவனாவேன்.

இதையெல்லாம் பற்றி பராபரி யாகக் கேள்விப்பட்டு 'அந்தக் காலத் தில் சண்டையெல்லாம் நடந்த தாமே. அதுபற்றி...' என்று பின் னால் பல வருடங்கள் கழித்து நீங்கள் பேட்டி காண்பீர்கள்.

தேங்கிய குட்டை நானும். இம் மாதிரி குழப்புவதால்தான் குட்டை யின் நாற்றம் பரவும். முகம் சுளிப் பார்கள். 'உன் வேலையைப் பாத்துட்டுப் போயா' என்று

விய ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் யாவருடனும் அவருக்குத் தீராப்பகை உண்டு. கவனிக்கவும் அவருக்கு, பிரமினுக்கு, தீராப்பகை. அவரே ஊதி ஊதி வளர்த்துக் கொண்ட பகைமைத் தீ.

அவர் நல்ல கவிஞர். கூர்மையான பார்வையுள்ளவர். உடன் பிறந்த திறமை எல்லாம் உடன் கொண்டுவந்தவர். அதோடு ஒரு வக்கிரமும் உண்டு. அது அவர் படிமங்களிலும், பழகும் தோரணையிலும், வார்த்தைப் பிரயோகங்களிலும் காணலாம். நல்ல திறமை சாலியிடம் ஓரளவு வக்கிரம், அதிகம் பாராட்டாமல் சகித்துக் கொள்ளக்கூடியது. இவ்வக்கிரம் வெளிப்படும்போது ஆரம்ப காலங்களில் ஒரு சிரிப்போடு அல்லது ஒரு முகச்சுளிப்போடு கூடிய ஒரு கண்டனச் சொல்லோடு புறந்தள்ளக்கூடியது. புறந்தள்ளப்பட்டது, நியாயப்படுத்தலாக, அங்கீகரிப்பாக, தனது தகுதிக்கும் மேதமைக்கும் கட்டப்படும் கப்பம் என்று நினைத்து அதை வளர்த்துக் கொண்டால் அது விபரீதம்.

'உங்க கதை படிச்சேன் நல்லாயிருக்குங்க' என்று புதுமைப்பித்தனிடம் சொன்னால், அது நான் எழுதினது, நல்லாத்தான் இருக்கும்' என்று புன்சிரிப்புடன் சொல்வது அகங்காரம் அல்ல. '2000 வருட தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் நான் தான் முதல் படிமக்கவிஞர்' என்பது அகங்காரம். 'நான் கவிஞன். சமூகத்திற்கு என்னைக் காப்பாற்றும் கடமை உண்டு' என்பது அகங்காரம். தான் பின் தொடர்ந்து, தொடர்ந்து போய் வலுக்கட்டாயப் படுத்தியும் இணங்காத பெண் மேல் ஆத்திரம் கொண்டு, 'நான் மிக மோசமான எதிரி. என் தாக்குதல் மோசமாகவே இருக்கும்' என்று பொய்கள் புனைந்து நாடகம் எழுதிவது, ஒரு கவிஞனின், மேதையின் காரியமல்ல. இழிநிலையில் உள்ள வெற்று மனிதன்தான்.

தன் கருத்துக்களுக்கு 'ஆமாம்' போட்டுக்கொண்டே இருந்தால் தான், பிரமினுடன் ஒருவர் நீடித்து நண்பராக இருக்க முடியும். அவரோடு வாதம் செய்தாலோ, தனக்குப் போட்டி என்று யாரையும் அவர் கருதினாலோ, அவரால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது. அந்தக்

கணத்திலிருந்து அவர் எதிர்வினை, பகை வளர்த்துக் கொள்வதாகத் தான் இருக்கும். பகை வளர்த்திக் கொள்வது, என்று அவர் தீர்மானித்துக்கொண்டபின், அவரிடமிருந்து வரும் பொய் மூட்டைகளுக்கும், துவேஷத்திற்கும், தான் முன்னர் புகழ்ந்துரைத்ததையெல்லாம் மறந்து விட்டு, தூற்றுவதும் அவர் குணம். இந்தக் குணம் முற்றிலுமாக அவரை ஆட்கொண்ட பிறகு அவரிடமிருந்த கவித்வம் மறையத் தொடங்கியுள்ளது. அவரது கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்தே தெரியும்.

அவர் 'கசடதபற'வுடன் இருந்த ஆரம்ப நாட்களில், 'அவர்களோடு ஒத்துப்போக வேண்டும்' என்று எனக்குப் புத்திமதி கூறிய கடிதம் என்னிடம் உண்டு, பிறகு ஒருமாதம் கழித்து 'நீங்கள் செய்தது சரி. நான் டெல்லி வருகிறேன். இவர்களை ஒழித்துக்கட்டுவதுதான் என் இப்போதைய வேலை' என்று எழுதிய கடிதமும் என்னிடம் உள்ளது. 'என் கவிதைகளைப் பற்றி கருத்து சொல்லும் தகுதி கொண்ட ஒரே நபர் வெ.சா.தான்' என்று பிரமின் தனக்கு எழுதியதாக, அவரது SBI Bank நண்பர் கடிதம் என்னிடம் உள்ளது. நான் 'ஒரு Phenomenon' என்று அவர் எழுதியது என்னிடம் உள்ளது. நான் ஒன்றும் இல்லாதவன். எழுதியதெல்லாம் அவர் சொல்லிக் கொடுத்தது' என்று பின்னர் எழுதியது எல்லோரும்

அறிய பத்திரிகைகளில் பெட்டிகளில் பதிவாகியுள்ளது.

ஒன்றுமில்லாதவனுக்கு ஏன் சொல்லிக்கொடுத்தாய், ஏன் எழுதிக் கொடுத்தாய். எழுதிக் கொடுத்து 'Phenomenon' என்று ஏன் புகழ்ந்தாய்? ஏன் இந்த கசமாலத்தனம் எல்லாம் செய்தாய்? இப்படி யாரும் அவரைக் கேட்கவில்லை. நானாவது அவருடன் வாக்குவாதம் செய்திருக்கிறேன், சண்டைகள் போட்டிருக்கிறேன். சுந்தர ராமசாமி, கி.அ. சச்சி தானந்தம், ந.முத்துசாமி, க.நா.க., செல்லப்பா யாரும் ஏதும் அவரோடு வாதிட்டதில்லை. சண்டைகள் போட்டதில்லை. பிரமினின் வளர்ச்சியில் இவர்கள் அனைவருக்கும் பங்குண்டு.

புதிதாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்துள்ள இளைஞன் கவிஞன் என்று வீட்டுக்குள் வைத்து மாதக் கணக்காகத் தன் வறுமையிலும் சோறு போட்டு ஆதரித்த மனிதரின், ஆசானின், ஒரே மகனைச் சட், 'இவன் கழுத்தை நெறித்தால் என்ன?' என்று சொல்பவன் கவிஞனா, மேதையா, சாதாரண மனுஷனா?

அவர் ஆரம்பகாலத்தில் வெறுத்து ஒதுக்கியதெல்லாம் உதாரணமாக சாதியை வைத்து தாக்குதல், பிற்காலத்தில் அவர் மிக ஆர்வத்தோடு கையாண்ட ஆயுதமாயிற்று.

அவர் இறந்த பின் கூடிய,

தெற்கே ஏதோ ஒரு இடத்தில் அஞ்சலி செலுத்தக்கூடிய கருத் தரங்கோ, கூட்டமோ — அங்கு சென்றிருந்த ஜெயமோகன் என்னிடம் சொன்னது. 'அவர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்குப் பிரமினைத் தெரியாது. அவர் கவிதைகளைத் தெரியாது. அவர் களைப் பிரமிளுடன் இணைத்தது, பிரமின் கையாண்ட சாதித் தாக்கு தல். அவர்களுக்கு அது போதுமான தாக இருந்தது' என்றார்.

பிரமிளுடன் நான் சண்டை போட்டேன் என்பது உண்மை. அபரிமிதமான சுயபிம்ப மோகத்தின் காரணமாக, தன் அகங்காரத்தின் காரணமாக, தன்னோடு ஒத்துப்போகாதவர்கள் எல்லாம் தன் பகைவர்கள். அவர்கள் நிர்மூல மாக்கப்பட வேண்டும் என்ற மனப் போக்கு காரணமாக அவ்வாறான நிர்மூலத்திற்கு எந்தப் பொய்யும், எந்தப் பழிசாட்டலும் தகுந்த ஆயுதங்கள் என்று நினைத்தே செயல்பட்டதன் காரணமாக எல்லோரையும் பகைத்துக்கொண்டவர் அவர். சண்டைகள் எல்லாம் அதன் விளைவுகள் என்பது நடந்த உண்மை.

அப்போது நடந்த விவாதங்களுக்கு இன்று ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா? இப்போது அவை ஏதாவது ஒரு வகையில் அடுத்த தலைமுறை வாசகர், படைப்பாளிகளுக்குப் பயன்படுகிறதா?

பயன் என்பதும், அர்த்தம் என்பதும், அடுத்த தலைமுறை என்பதும், அதனதன் குணத்தைப் பொறுத்தது. ஜீட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பிரசங்கங்களையும், புத்தகங்களையும் பிரமின் படித்தது, கேட்டது கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. அவருடைய அகங்காரம், பகை உணர்வு, சுயபிம்ப மோகம் சற்றேனும் குறையவில்லை. இதற்கு யாரைக் குற்றம் சொல்வது? பிரமிளையா, ஜீட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியையா? இந்த விவகாரம் எல்லாம் தெரிந்து, கேட்ட பின்னரும் கூட, இதனால் என்ன பயன் விளைந்தது. இதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்கும் அடுத்த தலைமுறையினரான உங்களுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லக்கூடும்? கற்பதும், அர்த்தம் காண்பதும், அவரவரது குணத்தைப் பொருத்த விஷயம்.

ஒருவனுடைய வாழ்க்கைக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் செயலுக்கும், எழுத்துக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் இடையே முரண்கள் இருக்கக்கூடாது என்று நம்புகிறவன் இது என் கண்டு பிடிப்பல்ல. நமது சம்பிரதாய ஆயிரமாயிரம் காலமாக நம் மண்ணில் கலந்த ஒன்று.

திருடக்கூடாது, பொய் சொல்லக்கூடாது, என்று மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்து உபதேசம் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. திருட்டு, கொலை, கொள்ளை எல்லாம் இன்னமும் நடக்கின்றன. இனியும் நடக்கும். ஆக, உபதேசத்தினால என்ன பயன், அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்பது புத்திசாலித்தனமான கேள்வியாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

ஒரு தவறுக்கு எதிராக, ஒரு கொடுமைக்கு எதிராக, ஒரு பொய்மைக்கு எதிராக குரல் எழுப்பி செயல்பட்டோமானால், அதற்கு அர்த்தம் இவையெல்லாம் என்றென்றைக்குமாக அழிந்துவிடும் என்று அல்ல. இன்று உங்கள் வீட்டு சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்தால், அத்தோடு அது என்றென்றைக்கும் சுத்தமாகிவிடும் என்றல்ல. அது நாளைக்கும் அசுத்தமாகியிருக்கும். திரும்பவும் சுத்தப்படுத்த வேண்டும். அசுத்தமும் கொசுக்களும் கரப்பான் களும் பொய்மையும் பகைமையும் என்றென்றைக்கும் நிரந்தரமானவை. நாளைக்கும் அசுத்தமாகப் போகிறதே என்று உங்கள் வீட்டு சாக்கடையை சுத்தமாக்காமல் வைத்திருக்க நீங்கள் தீர்மானித்தால், அது உங்கள் சுதந்திரம், விவேகம்.

குருஷேத்திரம் என்றும் எங்கும்

நிரந்தரம். வேறு வேறு ரூபங்களில், பரிமாணத்தில், குணத்தில்.

உங்களுடைய விமர்சனங்களில் முன்பு இருந்த காட்டம் இப்போது குறைந்துவிட்டதே. இதைப்பற்றி...

உங்களுக்கு யார் இப்படிச் சொன்னார்கள்? அப்துல் ரகுமானா? ந.முத்து சாமியா? தி.க.சிவசங்கரனா? முற்போக்கு அணியினரா? அல்லது தலித் சித்தாந்த போதகர்களா? வல்லிக்கண்ணனா? யார் அல்லது சிபிச்செல்வனா? சிபிச்செல்வன் முகம் அறியாத புதுப்பெயராக, அவரது கவிதைப் புத்தகம் எனக்கு அனுப்பப்பட்ட போது அதைப் படித்து விட்டு எவ்வளவு காட்டம் காட்டியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அதைக் கண்டதுமே வீச்சரிவாளை நான் தூக்கியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா? கூவம் அருகே இருப்பது உணர்ந்து மூக்கைப் பொத்திக்கொள்வீர்களா? அல்லது ஊட்டி மலர்த் தோட்டத்தில் உலவும்போது என்ன செய்வீர்கள்? கண்களில் பொறிபறக்குமா?

எதிர்ப்படும் பொருளின் குணத்திற்கேற்பவே என் எதிர்வினை இருக்கும். இருக்க வேண்டும். உங்கள் கேள்விகளில் இருக்கும் 'ஏதும் அறியாத பாவனை' கண்டு எனக்குக் கோபம் வருகிறது. அந்தக் கோபம் என் பதில்களிலும் இருப்பதைக் காண்பீர்கள். உங்கள் கவிதைகள் கண்டு எனக்கு இந்தக் கோபம் வரவில்லை என்பது தெரிந்தது தானே? 'அணங்கு' கூட்டத்தில் கேட்ட பொய்யான கோஷங்களைப் பற்றிய என் எதிர்வினையை நீங்கள் அப்போதே கேட்டீர்கள் நான் சொன்னேன். அதை எழுதியுள்ளேன். அதில் எவ்வளவு காட்டம் இருக்கிறது? போதுமா இல்லை உங்கள் திருப்திக்கு இன்னும் மசாலாகூடச் சேர்க்கலாமா? — இதெல்லாம் என்ன கேள்வி? என்ன புரிதல்? அணங்கு கருத்தரங்குக்கு நான் காட்டிய எதிர்வினை. வேறு யாரும் காட்டாதது. நான் ஒருத்தன் தான் அந்தப் போலித்தனத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

விஷயம் என்னவென்றால், நம் தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு, அவன் மனதுக்குள் புழுங்கும் தவிக்கும் விஷயங்களைச் சொல்ல, வேறு ஒருத்தன், 'விமரிசகன்' என்று இவன்

லேபின் குத்தும் ஒருவன் வேண்டும். விமரிசகன் உதைபடுவான். இந்தத் தமிழ் எழுத்தாளன் ஒரு சிராய்ப்பு கூட இல்லாமல் சுகமாக இருப்பான். எல்லோரிடமும் நல்ல பெயர் வாங்குவான், ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். Some one false must draw the chest nets out of fire for him. நான் முன்னமே சொன்னேன் இல்லையா? அப்துல் ரகுமான் பற்றி நான் எழுதியிருந்ததைக் கண்டு, அவருக்கு நெருக்கமான கவிஞர்களும், நண்பர்களும் 'இவரும் என்றாவது கவிதை எழுதக்கூடும்' என்று நான் சொன்னதை நினைத்து 30 வருடம் கழித்துக்கூட கெக்கெலி கொட்டிச் சிரிப்பது மு.மேத்தாவுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அவர் இப்போது தமிழ் சினிமாவில் நெம்புகோல் பாட்டெழுதி பூமியைப் புரட்டத் திட்டமிடுகிறார். சமீபத்தில் பிச்சமூர்த்தி நினைவு விழாவில், எத்தகைய வறுமையிலும் பிச்சமூர்த்தி தலை வணங்கித் தனக்கு உவக்காத காரியத்தைப் பணத்துக்கோ புகழுக்கோ பதவிக்கோ செய்யாதவர். தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு அந்த சுய கௌரவம் வேண்டும் என்றுதான் சொன்னேன். அங்கு பிச்சமூர்த்தியை கௌரவிக்கக் கூடியிருந்தவர்கள் நான் சொன்னதை விரும்பவில்லை. எவ்வித சலனமுமின்றி பேயறைந்தது போல உட்கார்ந்திருந்தனர். சுயகௌரவம் வேண்டும் என்றால் அதற்குக் கோபிப்பார்களா? காரணம் இருக்கிறது. இன்னும் சற்று நாட்களில் பதவிக்கும் அதிகாரத்திற்கும் முன் வலிந்து சென்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யப்போவதை மனதிற்குள் ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது பின்னர் தெரிய வந்தது. பொய்யான நாஸ்திகத்தை விட, பயந்து பயந்து நாஸ்திகத்தை மேற்கொள்வதைவிட, பிரமையே யானாலும் தெய்வ நம்பிக்கை சிறந்தது. மனிதனுக்கு ஒரு ஆசுவாசம் தரக்கூடியது என்று எழுதியதை, பக்தியே பிரதானமான ஒரு பத்திரிகை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. 'வம்பு வரும், நாங்க பிழைப்பு நடத்தணும்' என்றார் அந்தப் பத்திரிகையாசிரியர்.

என்னிடம் காட்டம் குறைந்து விட்டது என்று சொன்ன என் அருமை இளம் நண்பர் ஒரு பெண்

கவிஞரின் கவிதைகளைத் தன் 'காட்டத்துக்கு' இரையாக்கினார். அதுதான் இந்தப் பிராந்தியத்தில் அவர் எடுத்து வைத்த முதல் காலடி. இதற்குப் பிரதியாக அந்தப் பெண் கவிஞர் 'தன் காட்டம்' எவ்வளவு என்று துரத்திலிருந்தே டெலிபோனிலேயே காட்டிவிட்டார். நேரில் தரிசனம் தந்தால் தாங்கமாட்டார் என்ற இரக்கம் போலும். டெலிபோனில் வந்த காட்டத்திலேயே, வாள் சுழற்றிய இளம் விமர்சகர் ஆடிப்போய் விட்டார் ஆடி.

நான் நாற்பது வருடகாலமாக இக்காட்டங்களையே கேட்டும் அனுபவித்தும் வருகிறேன். 'யாரய்

யா, அந்த வெங்கட் சாமிநாதன்? அவன் காலை வெட்டணுமே!' என்றாராம் ஒரு தி.மு.க. முன்னாள் மந்திரி. இரண்டாம் படியில் உள்ள தலைவர். அவருக்கு என் விலாசத்தைத் தரச் சொன்னேன், செய்தி கொண்டு வந்தவரிடம். இது நடந்தது இரண்டு வருடங்கள் முன்பு. கள்ளிக்காடும் வாழ்பாயும் எழுதுவது கவிதைகளே இல்லை என்று என்னிடம் ஆணித்தரமாகச் சொன்னவர்கள் இது காரும் அச்சில் அதைச் சொன்ன தில்லை.

சரி. காட்டம் போதுமா? இன்னும் கொஞ்சம் கூட இருந்தால் தேவலையா? உங்களது ருசிக்கு நான் காட்டம் சேர்ப்பதாக

அல்லவா இப்போது கடைசியில் கதைத் திருப்பம் நிகழ்ந்துள்ளது!

நவீனத்துவத்தைப் பற்றிய உங்களின் பார்வை 'கான மயிலா...' என்பதாக இருக்கிறது. நவீன இலக்கியம் முழுவதும் மேலைநாட்டு இலக்கியத்தின் முன் மாதிரிகளாகத் தானே இருக்கிறது. நீங்கள் விமர்சனத்திலும் சரி, உங்களை Update செய்துகொள்ளவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. இது குறித்து . . . ?

என் எழுத்தும் எதிர்வினையும் ரசனை வழிப்பட்டது என்பதை நீங்களே அதை ஒரு குறையாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். கோட்பாடு குறித்ததாக இருக்கவேண்டும் என்றும் நீங்கள் கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் கவிதைகளை எந்தக் கோட்பாட்டு விதிகளின் படி, எடைபோடுவது? கோட்பாடு என்றால் அதில் ரசனை எங்கே யிருந்து வரும்? எடைபோடுதல் தானே நடக்கும்? பிறகு, எடை போடலாம். பழமோ காய்கறியையோ, எப்படி தேர்வு செய்வீர்கள்? தரம் சார்ந்து, மதிப்பீடு சார்ந்து, அதன் ருசி, குணம், மணம் சார்ந்தும் தானே? கோட்பாடு சார்ந்ததா? உங்கள் கவிதைகளை நிறுத்தி மதிப்பீடு செய்யலாமா?

கோட்பாடு சார்ந்து மதிப்பீடு செய்பவர்கள் எல்லோருமே தம் அதிகாரத்தை, கட்சிபலத்தை, தம் பாண்டியத்துவத்தை, ப்ரெஞ்சு, ஆங்கில மொழி நிபுணத்துவத்தைக் காட்டுவதற்குச் செய்துள்ளார்கள். ஆனால் அவர்களது மதிப்பீட்டில், கலையும் இலக்கியமும் எங்கோ நழுவிச் செல்லவில்லையா?

காரணம் கோட்பாடுகளைத் தஞ்சம் அடைபவர்கள் எல்லோரும் கலை உணர்வு, இலக்கிய உணர்வு வறண்டவர்கள். கா. சிவத்தம்பியும், க. கைலாசபதியும் கண்ட குப்பைகளுக்கெல்லாம் பாண்டித்யம் நிரம்பிய கோட்பாட்டு மதிப்பீடுகள் தந்துள்ளார்கள். அவையெல்லாம் முன் தீர்மானித்துக்கொண்ட விதிகள் சார்ந்தவை. ஒரு குப்பை வாழ்த்துப்பா, நம் தமிழ்ப் பண்டிதர் எழுதினால் அதில் பொதிந்து நிறைந்துள்ள அணிகள் பற்றி ஒரு பிரசங்கத்தை இன்னுமொரு பண்டிதர் செய்துவிடமுடியும். ஆனால் அதில் கவிதை இராது.

வானம்பாடிகள் கவிதைகள் உமக்குத் தெரியும்? ஒரு புண்ணாக்குக்கும் பயனில்லாதவை. ஞானி அவற்றைத் தம் கோட்பாட்டு வெளிச்சத்தில், கண்டு பரவச மடைவார். இன்று அவர் பரவச மடைவாரா என்று தெரியாது.

ஒரு பத்து வருடம் கழித்து இந்த போஸ்ட் மாடர்னிஸ்ட், மாஜிக் ரியாலிஸ்ட் எழுத்துக்களைப் பற்றி என்னிடம் நான் உயிரோடிருந்தால் கேளுங்கள்.

ஒரு பரிசுக்கு நான் தேர்வு செய்ய வேண்டியிருந்தது. பரிசு தரும் ஸ்தாபனத் தலைவர், ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டு 'இதை நீங்கள் கவனிக்கவில்லை போலிருக்கிறதே. இது புதிதான சிறப்பான எழுத்தாக இருக்கிறதே' என்று சொன்னார். அதை அவரிடமே திருப்பிக் கொடுத்து, 'நான் இதையும் பார்த்துவிட்டுத்தான் இதை ஒதுக்கி விட்டு, என் தேர்வினைச் செய்தேன். நீங்கள் இதில் உங்களுக்குப் பிடித்தமான ஏதாவது ஒரு பக்கத்தைத் தேர்ந்து எடுத்து, அதில் ஒரு பாராவைப் படித்து அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று எனக்கு விளக்குங்கள்' என்றேன். அவர் சற்று நேரம் ஒன்றிரண்டு பக்கங்களைக் கூர்ந்து கண்ணோட்டினார். பிறகு புன்முறுவலித்து மௌனமானார். நான் சொன்னேன்.

'தேர்வுக்கு என்னை அழைத்தால், என் படிப்பில், என் ரசனையில், என் நேர்மையில் நம்பிக்கை வேண்டும். அதில்லையேல் நீங்கள் வேறு யாரிடமும் இந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்கலாம். என்னிடம் வந்தால், என் முடிவுதான் ஏற்கப்படவேண்டும். நீங்களே இனி இந்தத் தேர்வைச் செய்துகொள்ளலாம்' என்றேன்.

அவர் பதில் பேசவில்லை. Update செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று என்னை அவரும் நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. அவரும் தன்னை Update செய்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

இப்படி தம்மைத் தொடர்ந்து Update செய்துகொண்டும் மற்றவர்களுக்கு மேற் சொல்லும் பாதையைக் காட்டிக்கொண்டும் இருப்பவர்களை அணுகி, இந்த ரக புது ஃபாஷன் எழுத்துக்காரர்களைப்

பற்றி எழுதச் சொன்னேன். யாரும், மறுபடியும் சொல்கிறேன், யாரும் யார் பற்றியும் எழுதத் தயாராயில்லை.

இலக்கியம், கலை விஷயங்களில், அன்புள்ள சிபிச்செல்வன் என்னும் கவிஞர் அவர்களே, Updating என்பது கிடையாது. உங்கள் மொபைல் போனில் உண்டு. நீங்கள் சவாரி செய்யும் பைக்கில் உண்டு. உங்கள் கம்ப்யூட்டரில் உண்டு. கவிதையில், கலைகளில் கிடையாது.

நீங்கள் ஜின்ஸ் போட்டுக்கலாம். Ray Ban கண்ணாடி, Reebok Shoe போட்டுக்கொள்ளலாம். ஆண்டா ளிடம் நீங்கள் லெவி ஸ்ட்ராஸையும், நாயுடு ஹாலையும் எடுத்துச் செல்ல முடியாது.

கொஞ்சம் வருடங்கள் முன் மிகப் படித்த மேதை, நாகார்ஜுன் என்பவர் எது எதுக்கெல்லாம் பயமுறுத்தும் பாண்டித்ய கட்டுரையும் முன்னுரை ஆசிரிவர்தங்களும் செய்துள்ளார் தெரியுமா? அவர் ஆசீர்வதித்த பாஷ்யம் எழுதிய எழுத்துக்களின் இடம் தெரியுமா? அவர் இப்போது எங்கு இருக்கிறார் தெரியுமா?

'பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகம் எல்லாம் விரிகமல' என்று தொடங்கி கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே

தமிழ்ச் சமூகத்தில்

சகிப்புத்தன்மை

மிகவும் குறைவு.

அரசியலிலிருந்து

தொடங்கி

எல்லாத்துறைகளிலும்

கருத்துப் பரிமாற்றம்

இல்லாத,

மாற்றுப்பார்வை

ஒன்று சாத்தியம்

என்ற உணர்வில்லாத

ஃபாஸிஸப் போக்கு

பரவியிருக்கிறது.

கண்ணிமைத்துக் காண்பார் தம் கண்ணென கண்ணே என்று மாதி ரிக்கு ஒரு அரதப் பழசு பாடல் ஒன்று தெரியுமா? இது மாதிரி ஆயிரமாயிரம் வருடப்பழசுகள் நிறைய தமிழில் உண்டு. இக்கவிதைகள் பண்ணும் மாயம், என்ன மாயம் என்பது தெரியவில்லை. இதை எப்படி Update செய்வது இளம் கவிஞரே. நீங்கள் இனி உங்கள் கவிதைகளை Update செய்யுங்கள். செய்து வாருங்கள். அப்போது என் உறங்கிக்கிடக்கும் காட்டம் உயிர்த்தெழும்.

காணாத கண்ணென்ன கண்ணே என்று ஒரு சிறுமி ஏதோ ஜன்மத்தில் பாடிப் போய்விட்டால் இன்று, சில கவிகள் மின்சார ஸ்பரிஸம் அறியாத கையென்ன கையே, என்று Update ஆகப் பாடி கவிக் கோக்கள் ஆகக்கூடும். இன்றைய கவிக் கோக்கள் கவி சிற்றரசுகள், கவி கலெக்டர்கள் எல்லாம் மறைந்த பிறகும் அந்த வில்லிப்புத்தூர் சிறுமி புத்துணர்வோடு உயிர்த்திருப்பார்.

பொய்மையும், தோரணைகளும், பாவனைகளும் மேக்கப்புகளும் என்றும் கலையைப் பிறப்பித்த தில்லை.

நவீன ஓவியர்கள், நாடகங்கள் பற்றி சிற்றிழைகளில் நீங்கள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி எழுதி வந்திருக்கிறீர்கள். இன்று அவை சிற்றிழைகளுடன் நல்ல உறவில் இருக்கிறது. ஆனால் நீங்கள் எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றியடைந்திருக்கிறதா? அல்லது இன்னும் எட்ட வேண்டிய இலக்கு இருக்கிறதா?

நவீன ஓவியம், நாடகங்கள் பற்றி நான் எழுதுவது, நான் எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே. ஏனெனில் என் பார்வை இலக்கியம் மட்டும் சார்ந்ததில்லை. என் ரசனை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியது. எல்லா வெளிப்பாடுகளும் ஓர் ஆழ்ந்த அடித்தளத்தில், ஒன்று பட்டவை, பிரிக்க முடியாதவை என்பது என் பார்வை. நம்பிக்கை தான் அதற்குக் காரணம், இவை எல்லாம் ஒன்றை ஒன்று எவ்வாறு சார்ந்துள்ளன என்பதையும் அவற்றின் பரஸ்பர பாதிப்பைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளேன். இதுதான் என் பரந்துபட்ட அக்கறைகளுக்கும், ஈடுபாடுகளுக்கும் காரணம். இப்

பரந்துபட்ட பார்வையை என் எல்லா எழுத்துக்களிலும் காணலாம். 1961இலிருந்து இன்றுவரை இது ஏதும், 'கடைன்னு வச்சிட்டா, அதில பவுதும் இருக்கணும், புளியும் இருக்கணும், பருப்பும் இருக்கணும், விளக்கமாறும் இருக்கணும், கடலை மிட்டாயும் இருக்கணும். கடைக்கு வரவங்க கேக்கறாகல்ல. நம்ம கிட்டே இல்லாட்டி வேற இடத்துக் கில்லே போய் அலைவாக' என்ற நோக்கில் பிறந்ததல்ல இது.

நவீன ஓவியம் இத்தகைய பின்னணியில்தான் பத்திரிகைகளில் பரவியுள்ளது. வியாபாரம், ஃபாஷன், மவுசு இப்படிப் பல காரணங்கள் பத்திரிகைகளுக்கு உண்டு. சமீபத்தில் ஒரு பன்முக வியக்தி. ஓவியராகவே பெரிதும் அறியப்பட்ட ஒருவரின் ஓவிய முகம், சமூகப் பார்வை, இலக்கிய வெளிப்பாடு, பொதுவான அவரது வியக்தித்வத்தின் குணம் எல்லாவற்றையும் தெரிய செய்ய, ஒருமுகப்படுத்தி எழுதினேன். வெளியிட்ட பத்திரிகை அவரது ஓவிய முகத்தை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு மற்றவற்றை வெட்டி எறிந்து விட்டது. ஆக, பத்திரிகைக்கு அவரைப் பற்றிய அக்கறை இல்லை. மரணக்குறிப்பு எழுதும் பத்திரிகைச் செய்திக்கான சுவாரஸ்யம்தான் மேலோங்கியிருந்தது என்பது தெளிவு. இது அந்தப் பன்முக வியக்தியை அவமானப்படுத்தும் செயல் என்ற உணர்வு, பிரக்ஞை எதுவும் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு இல்லை என்பது தெளிவு.

நான் சந்தர்ப்பம் வரும்போதெல்லாம், திரும்பத்திரும்ப சொல்லி வருகிறேன். யாரும் அதுபற்றி அக்கறை கொண்டதாகத் தெளியவில்லை. எவ்வித எதிர்வினையும் எந்தத் தளத்திலிருந்தும் வெளிவரவில்லை. இலக்கியப் பத்திரிகைகள் இன்று பல துறைகளிலும் தம் அக்கறைகளை விரிவாக்கிக்கொண்டு வருகின்றன என்பது வாஸ்தவம். இதுகாறும் சுவனிக்கப்படாத ஒரு மேதையைப் பற்றி, அரசியல், மதம், சமூகவியல், தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்ற விஷயங்களில் காட்டும் துடிப்பும் அக்கறையும் நுண்ணிய உணர்வு வேண்டும் விஷயங்களில் காணப்படுவதில்லை. காரணம் இவையெல்லாம் செய்தி

சுவாரஸ்யம் கொண்டவை.

நமக்குக் கிடைத்த பெரிய பொக்கிஷங்கள், ஆனால் சுவனிக்கப்படாதவை, அவை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று உதாரணமாக, ஆனந்த விகடன் அறிமுகமான மாலியையும் சென்னை கலைக் கல்லூரியிலிருந்து வெளிவந்த ராமானுஜத்தையும் பல தடவை குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். யாருக்கும் அக்கறை இல்லை. ஏனெனில் இதை உணர் ஒரு நுண்ணிய கலை உணர்வு வேண்டும். இரண்டாவது இந்த இழப்பு பற்றிய பிரக்ஞை வேண்டும். இரண்டும் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், இதில் செய்தி சுவாரஸ்யம் இல்லை (News worthiness) என்பதை சட்டென புரிந்துகொண்டுள்ளார்கள். ஆதலால் அதுபற்றி அக்கறை இல்லை. இன்னுமொரு பரிமாணம் இதில் உண்டு. ராமானுஜம் ஒரு கிறுக்குபோல வாழ்ந்து மறைந்தவர். இந்தக் கிறுக்கு தன் சமூகத்தோடு ஒட்ட முடியாது ஒதுங்கித் தன்னில் நிறைவு காணும் கிறுக்கு, ஓவியம் சார்ந்திருக்கு. அதில் சுவாரஸ்யம் இல்லை. கவிஞனாக இருந்தால் விஷயம் வேறாக இருந்திருக்கும் அந்தக் கவிஞன். சுய மோகத்தின் காரணமாக தன் ஆதரவாளர்களையே பகைவராகக் கருதி, தூஷணை செய்யும் பொய்ப்பழி சுமத்தும் குணம் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. தன் இச்சைக்கு இணங்காத பெண்ணைப் பழிவாங்க அவர் முகத்தில் கரிபூசி, புனைவு இலக்கியம், கதை, நாடகம் எழுதும் கீழ்நிலை மனிதராக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. சாதி துவேஷ தடியை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டால் இன்னும் விசேஷம். ஆனால் ராமா

னுஜனுக்கு இந்தப் பரிமாணங்கள் கிடையாது. என்ன ஓவிய மேதையாக இருந்தால் என்ன? செய்தி சுவராஸ்யம் வேண்டாமா?

இது பத்திரிகைகளின் நிலை, குணம் அவற்றின் பன்முக லீலா விநோதங்கள். ஒரு உதாரணம் சொல்லலாம். உங்கள் கேள்வியை உங்களுக்கே திருப்புகிறேன். சிறு பத்திரிகைகளில் முடங்கிக்கிடந்த புதுக்கவிதை இப்போது ராக்ஷஸ் பெருக்கம் கொண்ட வணிகப் பத்திரிகைகளில் நீங்கா இடம் பெற்றுள்ளது. இதன் சந்தர்ப்பத்தில் கவிஞர் நீங்கள் கவிஞர் நினைக்கிறீர்கள்? உங்கள் கேள்வியே என் கேள்வி, நீங்கள் எதிர்பார்த்த அளவு (புதுக்கவிதை, வணிகப் பத்திரிகைகளில்) வெற்றியடைந்திருக்கிறதா? இல்லை, இன்னும் எட்ட வேண்டிய இலக்குகள் உள்ளனவா?

நாடகம் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள், சரி நாடகம், பழைய அலங்கோலத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும். அது அலங்கோலம்தான் என்று நான்தான் இதைப் பற்றி முதலாவதாகவும் தொடர்ந்தும் எழுதி வந்திருக்கிறேன். இடையில் வைகை மோகன் எழுதச் சொல்லிக் கேட்டு, பின்னர் எனக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டு, பிரக்ஞையில் வெகுநாள் சர்ச்சைக்குள்ளாகிப் பின்னர் பிரசுரமானதுதான். 'தமிழ் நாடகச் சூழல்' கட்டுரை. அது என் மிக விரிவான விளக்கம். நமது தமிழ் நாட்டின் முதுபெரும் விமர்சகர் வல்லிக்கண்ணன் அதுபற்றி 'வெசா, வழக்கம்போல ஒரு நீண்ட 40 பக்க கட்டுரை எழுதினார்' என்றுதான் அதற்கு எதிர்வினை காட்ட முடிந்தது. அவரால் முடிந்தது அது. 'என்னமோ புகையுதே என்னாது?' என்று குண்டுவெடித்ததைக் கண்டு சொன்ன கதை தெரியுமில்லியா?

அது போகட்டும். அதன் இறுதிப் பகுதியில் தமிழில் அர்த்தமுள்ள இந்த மண்ணுடன் உறவு கொள்ளும் குணம் கொண்ட நாடக இயக்கம் பிறக்க என்ன செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். நான் எந்த வழிமுறைகளைக் குறிப்பிட்டிருந்தேனோ, அதே வழிமுறைகளில் தான் நாடக இயக்கம் வெகுநாள் மாக, மிக வலுவுடன் மக்கள் ஆதரவுடன் இருக்கும் வங்கத்திலிருந்து பாதல் ஸார்த்தகார் 'போமா'

என்ற நாடகத்துடன் டெல்லி வந்திருந்தார். இது நிகழ்ந்தது நான் கட்டுரை எழுதிய பிறகு. அதற்கு முன்னாலேயே போமா வந்திருந்தால் அதை ஒரு உதாரணமாக, என் நாடகச் சூழல் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பேன் என்றும் பின்னர் நான் எழுதியது ஞாபகம் இருக்கிறது.

ஆனால் அப்படித்தான் எளிய முறையில் தொடங்கப்பட்ட கூத்துப் பட்டறை, பணம் புரள ஆரம்பித்ததும், ஃபோர்ட் நிறுவனமும் வெளி நாட்டு தூதரகங்களும் பண உதவி தந்தால்தான் நாடகம், அதுவும் ஒரு நாள் இரண்டு நாள் நாடகம் என்று குணமும் உருவமும் மாறியது. நாடகமும் முப்பது பேருக்கு முன்னால் நடிக்கும் கூத்தடிப்பு என்று மாறியது. கிராமத்து வேர்கள் தேடிச் சென்ற நாடகம், மண்ணோடு ஒட்டாத எலீட்டிஸ்ட் விவகாரமாகியது. நாடக இலக்கியங்கள் முதலில் தோன்ற வேண்டும் என்றேன். நாடகங்களை எழுதப்படாமல் போயின. இத்தகைய அவல நிலை வேறு எங்கும் இல்லை. பிரச்சாரம் என்றாலும், வீதி நாடகம் போட்டுக்

கொண்டிருந்த பிரளயனும், காம ராஜ் அரங்கில் நாடகம் போடத் தொடங்கிவிட்டார். வானம்பாடிகள், புரட்சி முழக்கங்கள் போட்டு, சினிமாவுக்குப் பாட்டு எழுதப் போன கதை மாதிரியே. நவீன நாடக நடிகர்கள் சினிமாவில் துண்டு வேடங்களை நாடிப் போய் விட்டார்கள். அல்காஷியின் காலத்தில் ஓர் உச்ச நிலை நடிகராக இருந்த ஓம் ஷிவ் புரி ('அந்தாயுக்' நாடகத்தில் கிருஷ்ணனாக ஆகாயத்திலிருந்து வரும் அசரீரியாக அவர் குரல் தந்துள்ளதைக் கேட்பதற்கு ஒருவர் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்) பம்பாயில் ஹிந்தி படங்களில் அபத்த வில்லன் வேடங்களில் அழிந்த சோகம் இங்கு சிறிய அளவில் நடக்கிறது.

சங்கீத நாடக விருது பெறலாம். கொலம்பியா, சிங்கப்பூர் திக் விஜயம் செய்யலாம். வெற்றிகள் தான். ஆனால் தமிழில் ஒரு நல்ல சிறுகதையாசிரியரும், மெட்டுக் கட்டிய நாடகாசிரியரும் மறைந்து விட்டனர். தமிழில் நாடகம், கலையாகவோ, இலக்கியமாகவோ வறண்டு விட்டது.

தலித் படைப்புகள் பற்றி உங்கள் பார்வை என்ன?

எனக்கு உற்சாகம் தரும் விஷயம் தலித் எழுத்துக்கள்தான். இமையம், சோ. தர்மன் போன்றவர்களைத் தலித் லேபிளுக்குள் அடைப்பது அநியாயம். பூமணி எப்படி தலித் என்ற அடையாளத்தோடு தோன்ற வில்லையோ அப்படித்தான். இமையமும் சோ. தர்மனும். இம்மூவருக்குப் பிறகுதான் மற்றவர்கள் எல்லாம். தலித் எழுத்திற்கு ஒரு பெரிய நந்தி தலித் சித்தாந்திகள் தான்.

தலித் எழுத்தாளர்கள் கல்வி கற்று வெளி உலகிற்கு வந்து, சுமார் 60, 70 வருட கால சீரிய தமிழ் எழுத்துக்கு அறிந்தோ அறியாமலோ தம்மை வாரிசுகளாக்கிக்கொண்டு, தம் அனுபவம் சார்ந்து, மொழி சார்ந்து, கலாச்சாரம், வாழ்முறை சார்ந்து எழுதுகின்றனர். இவர்கள் எழுத்தில் தொடக்கத்திலிருந்தே இருக்கும் உண்மை, ஆவணப்பதிவு, இதெல்லாம் திராவிட இயக்க முற்போக்கு, எழுத்துக்களில் என்றுமே இருந்ததில்லை. காரணம் நீங்கள்

முதலில் விரும்பிக்கேட்ட கோட்பாடு சார்ந்து, உண்மையற்று எழுதப்பட்ட காரணத்தால்தான். ஆனால் இடையில் எங்கும் நேரும் கொசுக்கடி, ஏறும்புக்கடி மாதிரி, இங்கும் சித்தாந்திகள் பாடம் நடத்த ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். முற்போக்கு, திராவிட இயக்க பள்ளிக்கூடங்கள் மூடப்பட்டதும், அந்தப் பட்டறைகளின் ஆசான்கள் தலித்துகளுக்குப் பாடப்புத்தகங்களும் எழுதி, பள்ளிகளும் தொடங்கியுள்ளார்கள். ஆனால் சீரிய தரமான தலித் எழுத்தாளர் யாரும் இவர்கள் சொன்ன படி கேட்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் தலித் படைப்பாளிகளில் பெரும்பாலான இளைய தலைமுறையினருக்கு, நான் இவர்களுக்கு அளிக்கும் அங்கீகாரம் தேவையாயிருக்கிறது. மகிழ்ச்சி தருவதாகவும் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கவும் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். இதெல்லாம் நடப்பது. கடிதங்களில் நேரில் பார்க்க நேரிட்டால், என்னுடன் சேர்ந்து இருப்பதை யாரும் காணாத வாறு ஒதுங்கிக்கொள்கிறார்கள். என் பெயர் அவர்கள் நடுவிலோ, எழுத்திலோ வராதவாறு கவனமாக இருக்கிறார்கள்.

சோ. தருமனின் கதையை 'கதா' பரிசுக்குத் தேர்ந்தெடுத்தபோது, தருமன் தன் நண்பர்களிடம் இது பற்றிச் சொல்ல, 'இருக்காதுங்க. அந்த ஆள் பார்ப்பன வெறியன். அந்த ஆள் எப்படி உங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும்? வல்லிக்கண்ணன்தான் செய்திருப்பாரு. நல்லா விசாரியுங்க' என்றார்களாம்.

'இல்லை ஐயா. எனக்கு 'கதா' விலிருந்தே கடிதம் வந்திருக்கிறது. அதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான்யா சொல்றேன்' என்று தருமன் சொல்ல 'இருக்காதுங்க வல்லிக்கண்ணன் தாங்க செய்திருப்பாரு.'

இப்படி போனது அந்தக் கதை. வல்லிக்கண்ணனுக்கு என்றைக்கு வைக்கோலுக்கும் சேமியா கேசரிக்கும் வித்யாசம் தெரிந்தது? எல்லா வற்றிலும் 'இலக்கிய நயமும், மொழி நயமும் சிறக்க, இன்பம் பயக்கும். ரசனைக்கு விருந்து' காண்பவர். அச்சடித்தவற்றில் பாம்பு படம் போட்ட பஞ்சாங்கம் ஒன்றில்தான் இந்த நயங்களை அவர் கண்டதாகக் காட்டு வரவில்லை.

பெண்ணிய எழுத்துக்கள், தலித் எழுத்துக்கள் போன்று ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாயம். தானே எழும். தடுக்க முடியாது. வீரம் செறிந்த பெண் ஆளுமைகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நிறைய உள்ளனர். அது மரபு சார்ந்தது அல்ல. சமூக குணமும் அல்ல. இடையிடையே அப்படியான ஆளுமைகள் தோன்றவே செய்கின்றனர்.

பெண்ணிய படைப்புகள் பற்றி உங்கள் விமர்சனம் . . .

பெண்ணிய எழுத்துக்கள், தலித் எழுத்துக்கள் போன்று ஒரு வரலாற்றுக் கட்டாயம். தானே எழும். தடுக்க முடியாது. வீரம் செறிந்த பெண் ஆளுமைகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நிறைய உள்ளனர். அது மரபு சார்ந்தது அல்ல. சமூக குணமும் அல்ல. இடையிடையே அப்படியான ஆளுமைகள் தோன்றவே செய்கின்றனர். ஓளவையார், காரைக்கால் அம்மையார் 'கொக்கென்று நினைத் தாயோ கொங்கனவா?' என்ற சொல்லைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா?

ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாள் என்று கதவடைத்த சோழப் பேரரசியைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

"எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என்

சொல்லினால் சுடுவேன் அது தூயவன்

வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று வீசினேன்"

என்று கம்பனின் சீதை கனல் சிந்துவாள். என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ராமன் தன் ஆண்மையின் வீரத்தைக் காட்டட்டும் என்று காத்திருக்கிறேன் என்று சீதை அனுமனுக்குச் சொல்கிறாள். இது கம்பனின் சீதை. வால்மீகியின் சீதை என்ன சொன்னாள் என்று தெரியாது.

ஆனால் நம் பெண்ணியல்வாதிகளுக்கு இதுபற்றி அக்கறை இல்லை. சினிமாவில், அரசியலில் பொது வாழ்வில் அவர்கள் ஆபாசப்படுத்தப்படுவது பற்றிக் கொஞ்சம் கூட கவலைப்பட்டதாக தெரியவில்லை.

அவர்களது எழுத்துக்களில் உண்மை உண்டு. கோபம் உண்டு. அந்த சிற்றத்துக்கு ஏற்ற மொழியும் உண்டு. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரு ஆரவாரமும், தோரணைகளும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதற்குக் காரணம் இது இப்போது எழும் புதிய எழுச்சி ஆதலால் அலை மிகுந்த சிற்றத்

துடன் மிக உயர எழும்பிப் பயமுறுத்தும் பாவலா காட்டும். பின்னர் அடங்கி சமன் பெறும் என்பதா, அல்லது மிஞ்சுவது பாவலா மட்டுமா, என்பது தெரியவில்லை. ஏனெனில் 'இது ladies சீட், காலி பண்ணுங்க', என்று அதிகாரம் செய்யாத பெண்ணியவாதிகள் யாரும் இருக்கிறார்களா தெரியாது.

தம் சொந்த பலவீனங்கள், விவகாரங்கள் போன்றவற்றிற்குப் பெண்ணிய பாதுகாப்பு கோரும், படை சேர்க்கும் விவகாரங்களையும்

பார்க்கிறோம்.

நளினமும், மென்மையும், மன உறுதியும், செயல் வலிமையும் ஒன்று சேரக்கூடும். பெண்ணியவாதி என்றால் பெண்மையையும் அழகையும், இனிமையையும் இழப்பது என்று அர்த்தமில்லை.

இதெல்லாம் போக, இன்றைய தமிழ் எழுத்தில், தலித்துகள் போல இவர்களும் ஓர் சலனத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தலித் போலவே, மறுபடியும் இவர்கள் வளமை சேர்க்கிறார்கள். காலப் போக்கில் 'தலித்' அடைமொழி போலவே, 'பெண்ணிய' என்ற அடைமொழியும் உதிர வேண்டும்.

எதுவும், ஓவியமாக, சிற்பமாக,

கவிதையாகத்தான் நிற்க வேண்டுமே தவிர, அடை மொழிகளின் குடைநிழலில் அல்ல.

தமிழில் விமர்சனத்துறை இப்போது எப்படி இருப்பதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

தமிழ்ச் சமூகத்தில் சகிப்புத் தன்மை மிகவும் குறைவு. அரசியலிலிருந்து தொடங்கி எல்லாத்துறைகளிலும் கருத்துப் பரிமாற்றம் இல்லாத, மாற்றுப்பார்வை ஒன்று சாத்தியம் என்ற உணர்வில்லாத ஃபாஸிஸப் போக்கு பரவி

யிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் மேலாக, சாதி உணர்வு அதிக மூர்க்கத்தனத்தோடு, சாதி ஒழிப்புப் பிரச்சாரம் செய்பவர்களாலேயே பாதுகாக்கப்பட்டு போஷிக்கப்படுகிறது. சமூக நீதி உணர்வின் காரணமாக அல்ல, மனித நேயம் காரணமாக அல்ல, நியாய உணர்வின் காரணமாக அல்ல, ஏதும் தத்துவார்த்த பார்வை காரணமாக அல்ல, ஒரு வெறும் போர்த்தந்திரமாகவே சாதி எதிர்ப்பு என்பது பிறந்த காரணத்தால்தான்.

இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் இலக்கியத்திலும், விமரிசனத்திலும் பரவியிருக்கிறது. எழுத்தாளர்கள் இங்கு தமிழ்நாட்டில் சமூகத்தோடு முரண்பட்டவர்கள் இல்லை.

சமூகத்தின் அத்தனை சகடுகளையும் சுமந்த வியாபாரிகளாக, பதவி வேட்டைக்காரர்களாக, புகழ் விரும்பிகளாக, பண வேட்டைக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். பதவிகள், அதிகாரங்கள், பிரபலங்கள், பணமூட்டைகள் முன் மண்டியிடுகிறார்கள்.

'திரைப்பட இயக்குனர்களின் சந்திப்பில் கலந்துகொள்ள வேண்டும். ஆதலால் வெள்ளை மாளிகையில் தாங்கள் அழைக்கும் விருந்திற்கு வர இயலாது' என்று ஜான் கென்னடிக்கு, அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்கு ஸ்தயஜித்ரே கடிதம் எழுத முடிகிறது. தன் முக்கியங்களைத் தர நிர்ணயம் அவரால் செய்ய முடிகிறது. ஸாகித்ய அகாடமி

விழாவின்போது, கர்நாடக முதல் மந்திரியின் தேநீர் அழைப்பைவிட என் நண்பர்களுடன் அந்நேரத்தைச் செலவிடுவதே எனக்கு முக்கியமாகப் பட்டது. இது ஏதும் வீரச் செயல் அல்ல. கண்டனம் அல்ல. எது முக்கியம் என்று எனக்குப் பட்டதோ அதை ஆரவாரமின்றி செய்வதுதான் இயல்பாகப் பட்டது.

சாதி உணர்வு, சாதித்துவேஷம் மிகக் கோரமான தாண்டவ மாடுகிறது, புனிதப்போர்வை போர்த்தி, மறுபடியும் மறுபடியும் கௌரவிக்கப்பட வேண்டிய அந்தச் சிறந்த படைப்பாளிக்குத் திருப்பத் திரும்ப பரிசு மறுக்கப்பட்டு, தர மற்றவர்களுக்கே பரிசளிக்கப்படுகிறதே, என தன் ஆதங்கத்தை ஒருவர் வெளிப்படுத்தினார். அந்த சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற, அதிகார பீடங்களை நன்கு நெருக்க மாக்கிக் கொண்டுள்ள அந்த இலக்கியப் பிரமுகர் சொல்கிறார், 'பின்னே என்னய்யா, அந்தப் பாப்பானுக்குக் கொடுக்கணும்ங்கறீங்களா?'

பேராசிரியர்கள், பெரும் இலக்கிய மேதமைகள் நிறைந்த அந்தக் கூட்டம் 'வெச. எழுத்துக்கள் மலம் துடைக்கத்தான் லாயக்கு' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி அங்கேயே செயல்படுத்தி, தபாலிலும் பத்திரிகை அலுவலகத்திற்கு அனுப்பியும் வைத்ததாம். நினைவுப்படுத்துகிறேன். இது பேராசிரியர்கள் இலக்கிய பெருந்தகைகள் செயலாற்றிய தீர்மானம். இவர்கள் ஃபாஸிஸ்டுகள் என்ற என் குற்றச் சாட்டை மறுக்குமுகமாகச் செய்த இக்காரியமும் ஃபாஸிஸம் தானே. என் குற்றச்சாட்டை நிரூபிக்கத் தானே செய்தார்கள் இவர்கள்தான் தலித்தியத்துக்கும் சோஷலிஸத்துக்கும் வழிகாட்டும் சித்தாந்திகள். புரட்சியாளர்கள்.

இந்தப் ஃபாஸிஸம் மூர்க்கத்தனமில்லாமல் அமைதியாகச் செயல்படும் முகங்கள் உண்டு. அவர்கள் எழுத்தில், கவிதையில் எனக்குப் பட்ட குறைகள் என்று நான் சொல்லிவிட்டால் அந்தக் கணத்திலிருந்து நான் முகாலோபனத்திற்குக்கூட தகுதியில்லாத

**திருடக்கூடாது,
பொய் சொல்லக்
கூடாது, என்று
மனிதன் தோன்றிய
காலத்திலிருந்து
உபதேசம்
செய்யப்பட்டு
வந்துள்ளது.
திருட்டு, கொலை,
கொள்ளை எல்லாம்
இன்னமும்
நடக்கின்றன.
இனியும் நடக்கும்.
ஆக,
உபதேசத்தினால்
என்ன பயன்,
அதற்கு என்ன
அர்த்தம் என்று
கேட்பது
புத்திசாலித்தனமான
கேள்வியாக
எனக்குத்
தோன்றவில்லை.**

பகைவன் ஆகிவிடுகிறேன். இன்று என்னுடன் பேச விரும்பாத கவிஞர்கள் நிறைய உண்டு. அதற்கு முன் வரை நான் அவர்கள் 'மதிப்பைப் பெற்றவன்.' என் கருத்தறிய மிகவும் ஆவல் கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

கருத்துப்பரிமாற்றமே தமிழ் நாட்டில் இன்று நடக்காத காரியமாகியுள்ளது. பாராட்டு என்பது இயல்பாக வெளிப்படும் ஒன்றல்ல. பேரம் திகையும் வரை தள்ளிப் போடப்படும் ஒன்று.

என் புத்தகங்கள் ஒன்றிரண்டையும் தன் மற்ற நூறுகளுக்கிடையில் பிரசுரித்துவிடும் பதிப்பாளரிடம், இன்னொரு பத்திரிகையாசிரியர், சாதி ஒழிப்பே தன் வாழ்க்கையின்

லட்சியமாகப் பிரகடனம் செய்பவர், கேட்கிறார்! 'இந்தப் பாப்பானு வளையெல்லாம் ஏன் உள்ள விடறிங்க?'

என் எழுத்துக்களைப் பெரிதும் மதிப்பதாகச் சொன்ன முற்போக்காளர் ஒருவர்கூட இதுவரை இக்கருத்தை வெளியிட்டு ஒரு வரி எழுதியதில்லை, பொது மேடையில்.

குறள் பீடக்கூட்டத்தில், அன்றைய முதல்வர் முன்னிலையில், முதல்வருக்கு நெருக்கமாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளும் வீராவேச போராட்ட எழுத்தாளர், சொல்கிறார், 'இந்த மேல் சாதிக்காரர்களுக்கெல்லாம் நிறைய மேடைகள் சாதனங்கள் இருக்கின்றன. குறள் பீடம் அங்கீகரிப்பும் அவர்களுக்குப் போகக்கூடாது. இது நமக்கான சாகித்ய அகாடமி' என்று முழங்கினாராம்.

என் நெருங்கிய நண்பர், சிரித்துக் கொண்டே 'நீங்க விமர்சகர். உங்களுக்கு ஒருத்தரும் ஒண்ணும் செய்ய மாட்டான். நான் கவிதை, சிறுகதை எழுதறேன். ஆகையால் தப்பித்தேன்' என்று மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சொன்னார்.

இவர்கள் எல்லாம் போகட்டும். தமிழ் இலக்கியத்தின் இரண்டாயிர வருட வரலாற்றின் ஒரே படிமக் கவிஞராக பிரமிளுக்கே புகழ்ச்சி தான் தேவையாயிருந்தது. மாறாக எவனாவது ஏதும் சொல்லி விட்டால் அவன் தொலைந்தான்.

க.நா.சு., சி.சு. செல்லப்பா பற்றிய என் முதல் எழுத்தே அவர்களது குறைகளைச் சொல்லும் எழுத்தாகத்தான் இருந்தது. கடைசிக் காலம்வரை விவாதித்துக்கொண்டு தான் இருந்தோம். அவர்களுடனான என் நட்பும், அவர்களிடம் நான் கொண்டிருந்த மரியாதையும், அவர்களுக்கு நான் அளிக்கும் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் எள்ளளவும் மாறவில்லை.

இயல் விருது வெங்கட் சாமிநாதன் ஏற்புரை

இன்று நான் உங்கள் முன் வந்து நிற்பது, உங்களால் அழைக்கப்பட்டு நிற்பது என்பது, அழைப்பு முதலில் தொலைபேசியில் வரும் கணம்வரை, நான் என்றுமே நினைத்துப் பார்க்காதது. இந்த வார்த்தைகளை, அவற்றின் முழு அர்த்தத்தில், என் உணர்வில் பட்டவாரே சொல்கிறேன். ஆனால் இன்றைய தமிழ் வாழ்க்கையில் இந்த வார்த்தைகள் அர்த்தமிழந்து, உயிரிழந்து சவமாகிவிட்ட வார்த்தைகள். தமிழ் எமது உயிர் மூச்சு, என்று போராடுவதாகச் சொல்லிப் பிரகடனம் செய்பவர்களால்தான் தமிழ் வார்த்தைகள் சவமாக்கப்பட்டுள்ளன என்பது வேறு விஷயம்.

நான் சொல்ல வந்தது, இந்த கௌரவிப்பு எதிர்பாராதது என்றேன். ஒரு இலட்சிய நிலையில் இந்த கௌரவிப்பு எதிர்பாராதது என்கிறேன். இந்த கௌரவிப்புக்கு நான் தகுதியுடையவன் அல்லன் என்றுதான் சொல்வேன். ஆனால் தமிழ் வாழ்க்கை அந்த லட்சியங்களை அறியாது, தமிழ் வாழ்க்கையில் உண்மை ஒன்றாகவும், பிரகடனப்படுத்தப்படுவது அதற்கு நேர்மாறான ஒன்றாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. அதுவே மரபும், வாழ்க்கை முறையுமாய் ஆகியுள்ளது. இத்தகைய இரட்டை வாழ்வில் குற்ற உணர்வு எழுவதில்லை என்பது அறியப்படாத சோகம்.

எதையும் எதிர்பார்க்காத இயல்பு என்னிடம் படிப்படியாக வளர்ந்துள்ளது. எனக்கு உரியது என்பது மிகச் சாதாரண சின்ன விஷயங்கள், அன்றாட அற்பங்களில் கூட, எனக்குக் கிடைக்காது போயுள்ளது. காரணம், என் பிறப்பு, என் வெளிப்படையான பேச்சு, எழுத்து, பின் எதற்கும் முண்டியத்துக்கொண்டு முன் செல்ல விருப்பமில்லாது இருக்கும் என் இயல்பு. என் குணம் என்னவாக இருந்தாலும், என் செயல்கள், சிந்தனைகள் என்னவாக இருந்தாலும், என் பிறப்பிற்கான குணம் என்ன என்பது என்னைக் குற்றம் சாட்டுகிறவர்களால் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டு எனமீது வீசப்படுகிறது. தொடர்ந்து இது நடைபெற்று வந்துள்ளது. என் அளவிற்கான இழப்புகள் இதன் காரணமாக நிறைய.

இன்று உங்கள் முன் நிற்கிறேன். நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் என் அலுவலகமே என்னை, நாடு நாடாகச் சுற்றிப் பணியாற்றும் வாய்ப்பைத் தரும் கட்டத்தில், இது மறுக்கப்பட்டால், என் இழப்பு என்ன என்பதைச் சற்றும் எண்ணாத அறியாத ஒருவரின் நிர்ப்பந்தத்தால் அந்த வாய்ப்பை முற்றிலுமாக இழந்தேன். ஒரு சில நாட்கள் மனக்குமைவு. பின் அந்த இழப்பை சகஜமாக ஏற்றுக் கொண்ட மனப்பக்குவத்திற்கு வந்துவிட்டேன். இது இதற்கு முந்திய சிறிய பெரிய இழப்புகளினால் பெற்ற மனப்பக்குவம். பெரிய சோகம் ஏதும் என் மீது இருண்ட மேகங்களாகக் கவிந்துவிடவில்லை. இதனால் பின் வரவிருந்த

இழப்புகளையும் ஒரு சில மணி நேர முகத் தொங்கலோடு எதிர்கொள்ளவும் முடிந்து வந்துள்ளது எனக்கு. நானும் பலவீனங்களுக்கு ஆளான மனிதன்தான். கொஞ்சம் மனக்குமைவு. கொஞ்சம் முகவாட்டம். பின் சரியாகிவிடும். நான் என்றும் எதற்காகவும் தேவதாஸ் ஆகி, மதுக் கிண்ணத்தோடு "துக் கே தீன் பிதத் நாஹ்" என்று பாடும் நிலைக்கு ஆளானதில்லை.

என் எழுத்துக்கள், என் இருப்பு, அதற்குரிய குணத்தில் கவனிக்கப்பட்டதில்லை. என்னைச் சுற்றியுள்ளவற்றிற்கு, என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு, அதிகாரத்திலும், பிரபலத்திலும் பிறந்துள்ள மதிப்புகளுக்கு எதிரான குரலையே நான் எழுப்பி வந்துள்ளேன். இந்தக் குரலின் குணத்தில் இது பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அல்லது என் குரல்வளை நகக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இரண்டுமே நடக்கவில்லை. அலட்சியப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த அலட்சியம்தான், என் இருப்பையும், எழுத்தையும் குரலையும் உதாசீனப்படுத்துவதுதான், எனக்கு எதிரான சக்தி வாய்ந்த வெற்றி தரும் ஆயுதம். மணலில் புதைந்து கிடக்கும் வெடிக்காத குண்டை என்ன செய்வீர்கள்?

என் எழுத்துக்களுக்கு, என் கருத்துக்களுக்கு ஏதும் பதில் வந்ததில்லை. எதிர்ப்புகள் வந்ததில்லை. என் புத்தகங்கள் என்ன வந்துள்ளன என்பதுகூட ஒரு சாதாரண வாசகனுக்கு, ஏன், என்னை அறிந்து ஏதோ விதமாக உப்புச் சப்பற்ற எதிர்வினை காட்டுபவர்களுக்குக் கூட தெரியாது. ஆனால், தயாராக லேபிள்கள் பல, என் மீது ஓட்டி, கழுவேற்ற ஒவ்வொருவரிடமும் நிறைய உண்டு.

"விமரிசனம் எழுதும் உமக்கு ஒரு பரிசும் கிடைக்காது" - எனது நெருங்கிய நண்பர், கதைகள் எழுதித் தாம் பரிசு பெற்ற புளகாங்கிதத்தில் முகத்தில் சந்தோஷம் கொப்பளிக்க என்னிடம் சொன்னார். பத்திக்காகவே நடத்தப்படும் பத்திரிகையில், அவர்கள் கேட்டே நான் உள்ளீடற்ற பொய்யான நாஸ்திகத்தை எதிர்த்து எழுதிய கட்டுரையை, 'வம்பு வரும்' என்று சொல்லிப் பிரசுரம் மறுக்கப்பட்டது. கோயில் பிரசாதம்போல கிட்ட நெருங்கிக் கை நீட்டியவர்களுக்கு வழங்கப்படும் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக பரிசோ என்னவோ, கடைசி கட்டம்வரை என் புத்தகம் "பாவைக் கூத்து" வந்துவிட்டதென்றும் எனக்குக் கிடைத்து விடும் என்றும் எனக்குச் சொல்லப்பட்டதை, "இந்த அறியாமைக்கு என்ன செய்வது!" என்று சிரித்து உதறினேன். இல்லை. அது கிடைக்கவில்லை. இப்படி எத்தனையோ. இது அத்தனையும் தமிழ்நாட்டில். என் கருத்துக்களுக்காக என்னை மதித்தவர்கள், தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே, தமிழர் அல்லாதவர்களால்தான்.

தமிழ் நாட்டின் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர்கள், தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்களின் குரல்களை உதறித் தள்ளும் அளவுக்கு என் குரல் மதிக்கப்பட்டது. இவர்கள் எல்லாம் என் கருத்துக்களின், எழுத்துக்களின் மூலமே எனக்குப் பரிச்சயமானவர்கள். தமிழ் நாட்டில் யாரும் முதல் பரிச்சயம் பெறுவது என் பிறப்புடன். அதுதான் மற்ற உறவுகளைத் தீர்மானிப்பது.

கௌரவிக்க என்னைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் காரணமாக, நீங்கள் பலவற்றைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். சினிமா, நாடகம், இலக்கியம், இசை என பலவற்றைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். வாஸ்தவம். இவை பற்றியெல்லாம் நான் என் மனதுக்குப் பட்டதை, சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் இவை ஏதும் நீங்கள் கொடுக்கும் கௌரவத்திற்குரிய பெரிய காரியமாக, சாதனையாக, அவற்றின் இயல்பில் குணத்தில் நான் நினைக்கவில்லை. I mean, they are not great achievements in absolute terms. இப்படி நான் சொல்வதை ஏதும், பொய்யான அடக்கமாக நினைக்க வேண்டாம். சக்கரவர்த்தி ஆடையற்று ஊர்வலம் வருகிறார் என்று சொன்ன சிறுமி புரட்சிகர பிரகடனம் செய்யவில்லை. இந்த பிரபஞ்சத்தை அழித்துவிடும் மந்திரம் எதையும் உச்சாடனம் செய்துவிடவில்லை. தன் இயல்பில் ஆரவாரமின்றி, ஆனால் சற்று திகைப்புடன், கூச்சத்துடன் தான் கண்டதைச் சொன்னாள். அவள் உண்மையைச் சொன்னதில் ஏதும் மகத்துவமில்லை. அவளைவிட புத்திசாலிகள், படித்தவர்கள், அதிகாரமிருந்தவர்களான அத்தனைபேரும் பயந்து கூழைக் கும்பிடு போட்டிருந்த போது, பொருளாசையில்லாத, எதுவும் தனக்குப் பயன் தராத, தன் இயல்பில் அச்சிறுமி சொன்னது அந்த இடத்தில் பெரிய சாதனையாக நமக்குப் படுகிறது. அச்சிறுமிக்கு அந்தப் பிரக்ஞை இல்லை.

அந்தச் சிறுமியின் சாதாரண, இயல்பான காரியத்தையே நான் செய்து வந்துள்ளதாக நான் நம்புகிறேன். என்னைச் சுற்றி, எத்துறையிலும் தலைமை வகிக்கிற, அதிகாரம் செலுத்தும், மதிப்பும் புகழும் பெற்றுள்ள தலைமைகள் எனக்குக் கோமாளிகளாகத் தோன்றுகிறார்கள். தமிழ் வாழ்க்கையின் சாரமும் வெளிப்படும் இரைச்சலும் ஆபாசமுமாக ஆகியுள்ளன. உள்ளீடற்றதெல்லாம், சாரமற்றதெல்லாம் பெரும் இரைச்சலிடுகின்றன. பட்டம் சூட்டிக்கொள்கின்றன. பட்டத்தின் பெயராலேயே தாம் அறியப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகின்றன. இந்தத் தலைமைகளின் தர்பாரில், இடைப்பட்டவர்களெல்லாம் இத்தலைமைகளுக்கு அடைப்பக்காரர்களாகவும், சாமரம் வீசுபவர்களாகவும், கோஷம் இடுபவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இது எந்த ஒரு துறையைப் பற்றி மட்டிலுமான ஆபாசமல்ல.

இச்சூழலில் “அப்படி என்ன நான் சொல்லிவிட்டேன்?” என்ற திகைப்பும் “எப்படி இவ்வளவு பதவிசுகளும் அடைப்பக்காரர்களாக வெட்கமின்றி உலாவர முடிகிறது?” என்ற கசப்பும் தான் என் நிரந்தர உணர்வுகள்.

நம் தமிழ்நாட்டு infant terrible என்று பெயர் பெற்றவர் டெல்லியில் பெரும் ஆரவாரத்துடன் உரையாற்றுகிறார். இவரையா infant terrible என்கிறீர்கள் என்று ஒரு காஷ்மீர் ஆய்வுப்பட்டதாரி கேட்டார். எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவருக்கு மிக அப்பட்டமாகத் தெரிகிற கோமாளித்தனம், நம் தமிழ்நாட்டில் புரட்சி ரூபம் கொண்டு பவனி வருகிறது.

ஒரு புத்திரிகையாசிரியரின் iconனையே நான் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தேன். அவர் அதற்காக என்னுடன் பகைமை கொள்ளவில்லை. அந்த விமர்சனத்தை விரும்பி பிரசுரித்ததுமல்லாது, அதன் பின் நான் எதுவும் எது பற்றியும் எழுதலாம் என்று சுதந்திரமும் தந்திருந்தார். இன்னொரு துணை ஆசிரியர், நான் விபத்தில் கால் முறிந்து படுக்கையில் மாதக் கணக்காகச் செயலற்று இருந்த போது, வீடு தேடிவந்து கையெழுத்துப் பிரதியாகவே என்னிடமிருந்து பெற்றுச் செல்வார்.

“நான் கதை எழுதுபனும் அல்ல, எனக்கு சினிமா பற்றிய நடைமுறை அனுபவம் ஏதும் கிடையாது, தகுந்தவர்களிடம் அழைத்துச் செல்கிறேன்” என்று நான் மறுத்த போதிலும் “இல்லை, நீங்கள்தான் திரைக்கதை எழுத வேண்டும். பால்ஸகரையா உங்களைப் பற்றிச் சொன்னது போதும்” என்று என்னையே வற்புறுத்தி எழுத வைத்த சம்பவங்கள் நடந்தது தமிழ் நாட்டில் அல்ல. சிபாரிசு செய்த வரும், வற்புறுத்தியவரும் தமிழர்கள் அல்லர், மலையாளிகள்.

நான் நாற்பது வருடங்களாக, நான் பிறந்த நாட்டின் மீது, நான் பேசும் மொழியின் மீது, நான் வளர்ந்து ஆகாஷித்துக்கொண்ட கலாச்சாரத்தின் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டால், எங்கிருந்தாலும் காட்டிய அக்கறை கொண்ட செயல்பாடுகளால் இந்தத் தமிழ் நாட்டை விட அதிக கவனமும் அபிமானமும் நான் கேரளத்தில் தான் பெற்றுள்ளேன். காரணம், ஒரு மலையாளியின் தமிழ்த் திரைப்படத்திற்குத் திரைக்கதை வசனம் எழுதியதுதான். அந்தத் தமிழ்ப் படத்தை மலையாளிகள் தம்முடையதாக அங்கீகரித்துக்கொண்டுள்ளனர், தமிழர்கள் களோ அதற்குத் தடை விதித்தனர்.

நிபுணர்களின் ஆலோசனைக் கூட்டங்களில் “யார் இந்த வெங்கட் சாமிநாதன்? இவனுக்கு என்ன தெரியும்?” என்று தமிழ் இலக்கியப் பிரமுகர்கள் கூச்சலிட்டபோதெல்லாம் அதைப் பொருட்படுத்தாது உதறியது ஒரு மலையாள இலக்கியவாதிதான்.

“வெளிநாடுகள் எல்லாம் சுற்றிப் புகழ் பெற்றவர், பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், ஆனால் இவ்வளவு மோசமாக எழுதியிருக்கிறாரே” என்று அந்த எழுத்தை ஒரு ஹிந்தி இலக்கியவாதியும், கலைக் களஞ்சிய ஆசிரியருமான ஒருவர் என்னிடம் காட்டினார். அது ஒரு விவரணத் தொகுப்பு. தீர்க்கமான பார்வையும் இல்லை. இலக்கிய உணர்வும் இல்லை. இலக்கிய பரிசு பெற்றவரும், பல்கலைக்கழக துணைவேந்தருமான புகழ் பெற்றவரின்

என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு, அதிகாரத்திலும் பிரபல்யத்திலும் பிறந்துள்ள மதிப்புகளுக்கு எதிரான குரலையே நான் எழுப்பி வந்துள்ளேன். இந்தக் குரலின் குணத்தில் இது பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அல்லது என் குரல்வளை நகக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இரண்டுமே நடக்கவில்லை. அலட்சியப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த அலட்சியம்தான், என் இருப்பையும் எழுத்தையும் குரலையும் உதாசீனப்படுத்துவதுதான், எனக்கு எதிரான சக்தி வாய்ந்த வெற்றி தரும் ஆயுதம்.

பெயரைச் சொன்னேன். அவரிடமிருந்து பெறப்பட்ட எழுத்தை பின்னர் எனக்குக் காட்டி, “இதுவும் அந்த லட்சணத்தில்தான் இருக்கிறது. இதைக் கேட்டுப் பெற்றோம், திருப்பி அனுப்பவும் முடியாதே” என்று அவர் அலுத்துக்கொண்டார்.

ஒரு வேற்று மொழிக்காரர் உணர்ந்து ஒதுக்குவதை நாம் தமிழர் போற்றிக்கொண்டாகிறோம்.

இது எல்லாத் துறைகளிலும், எல்லா மட்டங்களிலும் நடைபெறுகிறது.

16 வயதில், ஏழ்மை காரணமாக, வேலை தேடி வீட்டை விட்டு வடக்கே பயணமானவன் நான். பிறந்த மண்ணின் வாசனையும் எழிலும் ஈர்ப்பும் அந்த பால்ய வயது ஞாபகங்களின் சேகரிப்பு. என் சிறுவயது ஞாபகங்கள் நிலக கோட்டை என்னும் வறண்ட பூமியைச் சேர்ந்தவை. அந்த நாட்களில் கேட்ட ராப்பிச்சைக்காரனின் பாட்டில் இழையோடிய நாட சுகம் இன்று என்னை சோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. தஞ்சை கிராமத்தில் அர்த்த ஜாம பூஜையின் மணி ஒலி கேட்டு உறக்கம் பாதியில் கலைந்துவிடும். காலையில் கோவில் மணி ஒலி கேட்டு எழுவோம். தென் பாண்டிச்சீமையில் எங்கிருந்தோ ஓர் ஊரிலிருந்து இன்னொரு ஊருக்குப் போகும் வழியில் ஓர் மரத்தை ஓட்டிய ஐயனார் கோவில் அருகில் பிரியும் வண்டிப் பாதையில் மூன்று மைல் உள்ளே நடந்து பாப்புநாயக்கன்பட்டிக்குப் போக வேண்டும். அந்த வண்டிப்பாதை பிரியும் இடத்தில் இறக்கி விடும்படி கண்டக்டரிடம் சொல்ல “பாப்புநாயக்கன்பட்டிக்கா போறீக? யார் வீட்டுக்கு?” என்று விசாரிக்கும் அந்த மனித நேயத்தை நினைத்த ஏக்கம்.

என் அந்திம காலத்தில் பிறந்த மண்ணின், அந்த ஞாபகங்களின் ஏக்கத்தில் நாடு திரும்பி, வருடங்கள் நான்காகிவிட்டன. என் சிறு வயதுக்காட்சிகள் எதுவும் இல்லை. நீரிலைகள் எல்லாம் பாளம்பாளமாக வெடித்துக் கிடக்கின்றன. ஆபாச இரைச்சல் கொண்ட தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் ஓவ்வொரு வீட்டின் மையத்தையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளன. ஹிந்தியை எதிர்த்த நாடு இன்று தமிழையே மறந்துவிட்டது. ஹிந்தியை எதிர்த்த தலைமைகள், ஹிந்தியைப் பதவி பெறும் தகுதியாக முன் வைக்கும் விடம்பனம். 70 வருட சாதி ஒழிப்புப் பிரச்சாரத்தில் சாதி இன்னும் உக்கிரத்தோடு வலுப்பெறும் விடம்பனம்.

ஏக்கத்தோடும் பாசத்தோடும் திரும்பி வந்த இடத்தில் அந்நியனாக்கப்பட்ட உணர்வே மேலிடுகிறது. தேகமும் தேசமும் நலிந்துவிட்டாலும், உறவும் பாச உணர்வும் நலிவதில்லை.

ஆனாலும் மறுபடியும் ஓர் விடம்பனம். ஆதிக்குடிகளின் வாழ்க்கை நியதிகளைப் பற்றி ஒன்று சொல்வார்கள். ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த ஆதிக்குடிகளின் இருப்பில் இடையே ஓர் நதி குறுக்கிடுமானால், இரு கரைகளிலும் வசிக்கும் அம்மக்களின் மொழியும் வாழ்வியலும், மெல்ல சன்னமான மாற்றங்கள் பெற்று காலப்போக்கில் இருவேறு கலாச்சாரமாக மாறிவிடும் என்பார்கள். பாக் ஜலசந்தி இடையே, வேறுபட்டுவாழும் தமிழ் மக்களின் குணாம்சத்திலும் ஆளுமையிலும்தான் எவ்வளவு வேபாடுகள்.

மொழிக்காக, ஆயிரக்கணக்கில் உயிர்த்தியாகம் செய்து 20 வருடங்களாகக் கொடிய உள்நாட்டுச் சண்டையில் பாழடையாத வீடு இல்லை, மனித இழப்பு இல்லாத குடும்பம் இல்லை. இந்த நிலையிலும், லட்சக்கணக்கில் அகதிகளாகத் தம் மண்ணிலிருந்தே விரட்டப்பட்டு, வேற்று மண்ணில் குடிபுகுந்தும், தன் மொழியை, தன் கலாச்சாரத்தை மறக்காத ஓர் இனம். இன்று வேற்று மண்ணில் பிறந்து வளரும் குழந்தைகள் இனி என்ன செய்யும் என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் இன்று அத்தனை சிதறியடிக்கப்

பட்ட தமிழரும், தம் மொழியை வைத்தே ஒன்றுபடுகின்றனர். அவர்கள்தாம் இன்று தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அனுபவம் சார்ந்த, வாழ்க்கை சார்ந்த புதிய வண்ணங்களையும் உத்வேகங்களையும் தருகின்றனர். இதை இன்றல்ல, சரஸ்வதி, எழுத்து பத்திரிகைகளின் 60களிலிருந்தே நான் உணர்ந்து வந்துள்ளேன். இலங்கைத் தமிழர்கள் தம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்பவர்கள், பரவலாகவும் ஆழமாகவும் வாசிப்பவர்கள். தம் சக எழுத்தாளர்களையும் வாசிப்பவர்கள். தான் மற்றவர்களையும் வாசித்துள்ளதாக காட்டிக்கொள்ள மறுக்கும் இலக்கிய சிகரங்கள் தமிழ் நாட்டில் உண்டு. சரஸ்வதி, எழுத்து இரண்டையும் வாழ வைத்ததில் இலங்கைத் தமிழருக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு. அது இலங்கை அரசாணையால் தடைசெய்யப்பட்டதும், ‘எழுத்து’ மறைவது நிச்சயமாகிவிட்டது.

என்னை மிகவும் நெகிழ வைத்த நிகழ்வு ஒன்று. இரவில் ஊரடங்குச் சட்டம். விளக்குகள் கிடையாது, குண்டுவிச்சு நடக்கும் என்ற சூழ்நிலையில் ஒரு வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஷண்முகலிங்கத்தின் நாடகம் மேடையேறியது என்று கேட்டேன். இங்கு தூதரக அல்லது அமெரிக்க நிறுவன பண உதவி இல்லாது நாடகம் ஏதும் நிகழாது.

தமிழ்நாட்டில் எனக்குக் கிடைக்காத அங்கீகரிப்பு கேரளத்தில் எனக்கு உண்டு, அதற்கு நான் தகுதியற்றவன் என்றபோதிலும். வடக்கே தமிழ் அல்லாதாரிடம் எனக்கு செளஜன்யமும் வரவேற்பும் இருப்பதைக் கண்டேன். இவ்வளவுக்கும் நான் அவர்களிடையே தமிழைப் பற்றிய, தமிழ்க்கலைகள் இலக்கியம் பற்றிய அவர்களது அறியாமையைக் கண்டித்தே எழுதிவந்திருக்கிறேன். கதக ஒரு கலையே இல்லை என்று வாதித்திருக்கிறேன். பகதி இயக்கத்தை குருநானக்கிலிருந்து தொடங்குவது அவர்கள் அறியாமை என்று சொல்லியிருக்கிறேன். நவீன நாடகம் என்று சொல்லிக் கழி எடுத்து ஆடும் கூத்தாட்டத்தைக் கேலி செய்திருக்கிறேன். இவ்வளவுக்குப் பிறகும் அவர்கள் எனக்கு சுதந்திரம் மறுத்ததில்லை. என் கருத்துக்களுக்கு வரவேற்பு அளித்தார்கள்.

அதே போல, சுந்தர ராமசாமியும் மற்றோரும் சொல்லி எழுதி நான் தெரிந்துகொண்ட விவரம், தமிழ்நாட்டில் நான் காணும் பகைமை, இலங்கையில் ஈழத் தமிழரிடையே கிடையாது. அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் எழுத்துக்களை மதிப்பவர்கள்.

சரிநிகர் பத்திரிகையில் என் எழுத்து பிரசுரமாகியுள்ளதைக் கண்டு, தமிழ்நாட்டில் முக்கியமானவரும், தான் மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசப்படலவர் என்று காட்டிக் கொள்பவருமான ஒரு பத்திரிகையாசிரியர் கேட்ட கேள்வி “நீங்களாகவே வெங்கட் சாமிநாதன் எழுத்தை விரும்பிப் போடறீங்களா, இல்லை அவர் வந்து உங்க அலுவலகக் கதவைத் தட்டினாரா?”

நான் பாசம் கொண்ட, பிறந்த மண் என்னை ஏற்காத போது, எத்தனையோ ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால், அங்குள்ள சூழல்களின் நெருக்கடிகளையும் மீறி, இங்குள்ள வாகளே நினைத்துப்பார்க்காத என்னை நினைவு கொண்டு, அழைத்து கௌரவிக்கிறீர்கள். எனக்கு இது ஒரு மன நிறைவைத் தருகிறது. யாரோ ஒரு முகம் அறியாத வாசகனுக்காக எழுதுவதாக புதுமைப்பித்தன் சொன்னார். “சபையை மறந்துவிடு. இதெல்லாம் வெறும் சரிகை வேஷ்டி, சிலக் ஜிப்பாக்கள். எங்கோ தூரத்தில் பந்தல் காலை ஓட்டி ஒருத்தன் உட்கார்ந்திருப்பான். அவன்தான் ரசிகன், அவனை நினைத்துப்பாடு”, என்பாராம் பெயர் மறந்துவிட்ட ஒரு சங்கீத விதவான்.

எனக்கும் எங்கோ டோரன்டோவில் சில ஸஹருதயர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள் அந்த ஸஹருதயத்துக்கு என் வணக்கங்கள்.

அம்மாவின் காதலன் மாயக்கோவஸ்கி (1893-1930)

பிரான்சின் து பிளெசி கிறே

எனது தாயார் தாத்தியானாவின் (Tatiana Yakovleva) காதலர்களுள் மாயக்கோவஸ்கி (Vladimir Vladimirovich Mayakovsky 1893-1930) தலையாயவர். அவ்வாறே மாயக்கோவஸ்கியின் காதலர்களுள் எனது தாயார் தலையாயவர். நான் மாயக்கோவஸ்கியின் மகள் அல்ல. அம்மாவும் அவரும் பிரிந்து 16 மாதங்களுக்குப் பின்னரே நான் பிறந்தேன்.

ஜோர்ஜியாவில் பிறந்த மாயக்கோவஸ்கி தனது 14ம் வயதிலேயே போல்சிக்க கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டார். 1912ல் தனது தோழர்களுடன் சேர்ந்து பொதுமக்களின் ரசனைக் கன்னத்தில் ஓர் அறை என்ற தலைப்பில் அவர் கலைஞர்களுக்கு விடுத்த ஓர் அறிக்கையில் புஷ்கின், டாஸ்டாவஸ்கி, டால்ஸ்டாய் முதலியோரின் படைப்புகளைத் தூக்கி வீசும்படி அறைகூவினார்.

நான் யானைத்தோல் படைத்தவன் என்று மாயக்கோவஸ்கி பெருமைப்பட்ட துண்டு. ஆறு அடி உயரமான மாயக்கோவஸ்கி ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தால், ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் அமர்ந்திருப்பது போலவே தென்படும் என்று போறிஸ் பஸ்டனாக் (Boris Pasternak) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எரியும் விடுதியிலிருந்து உடுக்கை எதுவுமின்றி வெளியே பாயும் தாசியைப் போலவே அவருடைய இதயத்திலிருந்து சொற்கள் வெளியே பாய்ந்தன என்று விமர்சகர்கள் விளம்பியதுண்டு. 1915ல்

அவர் எழுதிய The Cloud in Trousers என்ற ஆக்கத்தை வாசித்து மனம் உருகிய மாக்கிம் கார்க்கி (Maxim Gorky) அவரை ஆரத்தமுவி அழுது புலம்பியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

வரி வசூலிப்பவனுடன் கவிதையைப் பற்றிய ஓர் உரையாடல் என்ற அவருடைய கவிதையில் சில வரிகள்:

இந்த வரி
தீ பற்றும் திரி.
இறுதி வரை எரிந்து
வெடி தீரும் வரி.
நகரத்தை வானுயரத்
தகர்க்கும் வரி.

பாட்டாளியர் படைக்கும் வரி
எழுத்தாண்மை தெறிக்கும் வரி.
உழைக்கும் வர்க்கம்
இறுக்கும் வரி
என் கவிதை வரி.

மாயக்கோவஸ்கியும் ஏற்கெனவே மணமான லிலியா என்ற பெண் மணியும் ஒருவருடன் ஒருவர் உறவாடி வந்தார்கள். ஒரு தடவை கவிஞர் அவளை ஏசி எழுதிய வரிகள்:

நான் ஒரு கந்தை என்றால்
உனது படிக்கட்டின் தூசு
துடைக்க
என்னைப் பாவியடி பாவி...

இன்னொரு வரியில் அவருடைய சாயம் பூசிய உதடுகளை பாறையில் குடைந்த துறவிமடம் என்று விபரிக்கிறார்.

1917ல் சோவியத் புரட்சி ஏற்பட்டபொழுது எழுதுகிறார்: புரட்சியை ஏற்பதா, ஏற்காது விடுவதா? அப்படி ஒரு கேள்வி என்னுள் எழவே இல்லை. அது எனது புரட்சி அல்லவா! 1924ல் லெனின் மறைந்தபொழுது 3,000 வரிகளில் அவர் எழுதிய கவிதையில் ஒரு கூறு:

என் மூச்சு மாண்டு
உன் மூச்சாய் மீண்டால்
மெய் மறந்து மாள்வேன்
உயிர் துறந்து வீழ்வேன்.

ஒரு முதலாளித்துவ தனி மனிதவாதி என்று கண்டிக்கப்பட்ட பொழுது, இனிமேல் ஓர் உண்மையான, மகத்தான காதலே எனக்கு வாழ்வளிக்கும் என்று அவர் தெரிவித்தார். அத்தகைய சூழ்நிலையில் தான் (1928ல்) அவர் பாரிஸ் மாநகர்

சென்றார். அங்கேதான் எனது தாயார் தாத்தியானா வாழ்ந்து வந்தார். 1906ம் ஆண்டு செ.பிற்றேஸ் பேர்க் நகரத்தில் பிறந்த எனது தாயார் பிரான்சில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்துவந்த ரஷ்யர்களுள் ஒருவர். அம்மாவுக்கு மாயக்கோவஸ்கியை விட 13 வயது குறைவு. அவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்னரே அவருடைய கவிதைகள் அம்மாவுக்கு மனப் பாடம். அவர் அம்மாவைக் கண்டதும் காதல் கொண்டதாகவும், முழுந்தான் பணிந்து காதலை வெளிப்படுத்தியதாகவும் அம்மா பிற்பாடு என்னிடம் தெரிவித்தார். அம்மாவின் ரஷ்யக் கவிதையறிவு கவிஞரை வியக்க வைத்தது. அவர் அம்மாவில் கொண்ட காதலை அது மேலும் வீறுகொள்ளச் செய்தது. அம்மா மணித்தியாலக் கணக்காகக் கவிதைகளை மீட்டுவார். மாயக்கோவஸ்கி எழுதிய 700 வரிகள் கொண்ட (The Cloud in Trousers) கவிதையை அம்மா மீட்டும்பொழுது, அவர் அம்மாவையே அள்ளிப் பருகியிருப்பார். அந்தக் காலத்தில் அவர் அம்மாவுக்கு எழுதிய சில வரிகள்: காதல் என்றால்:

காணியின் அந்தலைக்கு விரைந்து
பளிச்சிடும் கோடரியைக் கைகளில்
ஏந்தி

மரங்களைக் கொத்திப் பிளந்து
'கும்மிருட்டு சூளும் வரை வருந்தி
உழைத்து ...

காதல் எழுது காதில் பாட
குற்றுயிராய்க் கிடந்த இதயம்
புத்துயிருடன் வீறுகொள்ள ...

அம்மா அம்மம்மாவுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதம்: அவர் ஓர் அதிசய மனிதர். நான் நினைத்ததற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவர். அவர் பேர்லினி விரைந்து தொலைபேசியில் அழைத்தார். தனது பிரிவுத் துயரத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவரிடமிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தந்தி வருகிறது. ஒவ்வொரு கிழமையும் ஒரு பூச்செண்டு வருகிறது. எங்கள் வீடு முழுவதும் பூக்கள் சொரிகின்றன. நான் அவரைப் பிரிந்து வாடுகிறேன். நான் சந்தித்த ஆட்களுள் அவரே ஆற்றல் மிகுந்தவர். அவர் என்னருகில் இருக்கையில் நான் ரஷ்யாவில் இருப்பதுபோல் உணர்கிறேன். அவர் புறப்பட்ட பிற்பாடு நான்

ரஷ்யாவை மேன்மேலும் நினைந்து உருகுகிறேன்.

அம்மா அம்மம்மாவுக்கு எழுதிய இன்னொரு கடிதம்: அவர் எனக்குப் புத்துயிருட்டியுள்ளார். என் உள்ளத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளார். முதன்முதல் என் உள்ளத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர் அவரே. பாரிசில் வாழும் பாமர மக்களை அவர் தனது சந்தம் மிகுந்த கவிதைகளாலும், அவற்றை வாசிக்கும் திறனாலும் கொள்ளை கொண்டுள்ளார். எனக்கோ அவர் இல்லாத வாழ்வு வெறும் அற்ப வாழ்வாகவே தெரிகிறது. அவர் உருவத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் உயர்ந்த மேதை. அவர் இல்லாத வெறுமையுள் நான் முழுகியிருக்கிறேன்.

கவிஞர் மாஸ்கோவிலிருந்து அம்மாவுக்கு அனுப்பிய முதல் கடிதம்:

என் அன்பின் தாத்தியானா,

நீ எழுதிய ஒரு கடிதம் சற்று முன்னர் கிடைத்தது. எனக்குத் தெவிட்டும் வரை அதனைத் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன். மூட்டைப் பூச்சி (Bedbug) என்ற புதிய நாடகத்தை நான் எழுதியிருக்கிறேன். உண்ணாமல் குடிக்காமல் அன்றாடம் 20 மணித்தியாலங்கள் எழுதித் தள்ளினேன். அதனால் எனது தலை பெருத்து, தொப்பி சிறுத்துவிட்டது. கண் சிவந்து, மூஞ்சி கவிழ்ந்து மாடு மாதிரி உழுது தள்ளினேன். எனது கண்களே என்னைக் கைவிட்டன. அவற்றுக்குக் குளிரொத்தடம் கொடுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்தேன். போகட்டும். என் கண் என்னடி கண்ணை? நான் உன்னை மீண்டும் காணும் வரை அது எனக்குத் தேவையில்லை. பார்ப்பதற்கு உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை ...

1928ல் கவிஞர் அம்மாவைக் குறித்து எழுதிய (தோழர் கொஸ்ரோவுக்கு ஒரு கடிதம்) என்ற கவிதை இளங்காவலர் (Young Guard) என்ற ரஷ்ய இதழில் வெளிவந்து, பலத்த கண்டனத்துக்கு உள்ளானது. புலம்பெயர்ந்த அழகியைக் கொண்டாடும் நிலைக்குக் கவிஞர் தாழ்ந்துவிட்டதாக விமர்சகர்கள் அவரைச் சாடினார்கள்.

அம்மம்மாவுக்கு அனுப்பிய பிற்தொரு கடிதத்தில் அம்மாவின்

வரிகள்: பல்வேறு தரப்பினர் என்னை நாடி வருகிறார்கள். அவர்களுள் எவருமே மாயக்கோவஸ்கிக்கு ஈடாக மாட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் ஒதுக்கிவிட்டு அவரையே நான் தேர்ந்தெடுப்பேன் என்பது அதேகமாக நிச்சயம்தான். அவருடைய பேராற்றல் வியக்கத்தக்கது.

கவிஞர் பாரிஸ் திரும்பிய பொழுது அவரில் ஒரு மாற்றத்தை அம்மா கண்டுகொண்டார். அதனை 50 ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பாடு அம்மா நினைவுகூர்ந்தார்: அவர் ரஷ்யாவைக் குறித்து ஏமாற்றம் அடைந்திருந்தார். ஆனால் அவர் ரஷ்யாவை நேரடியாகக் கண்டிக்கவில்லை. கவிஞரே தனது ரஷ்ய நண்பர் ஒருவரிடம், நான் இப்பொழுது வெறும் பணியாளன், கவிஞன் அல்லன் என்று சொல்லி விம்மியிருக்கிறார்.

1929 யூலை 12ம் திகதி எழுதிய கடிதத்தில் கவிஞர் அம்மாவைத் தனது குடும்பத்தவர் என்றும், தாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமையாதவர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிற்தொரு கடிதத்தில் அம்மாவை ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பி, ஓர் எந்திரவியலராய் மாறி, சமூகவுடைமையை (Socialism) கட்டியெழுப்புவதில் ஒத்துழைக்கும் படி வேண்டுகிறார். (எனது கைக்கு எட்டிய கடிதங்களைப் பொறுத்த வரை) கவிஞர் கடைசியாக

அம்மாவுக்கு எழுதிய கடிதம் என்னைக் கண்ணீர் சிந்த வைக்கிறது: நான் ஏற்கெனவே துயரத்தில் மூழ்கி மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன். உனது கடிதம் வராதபடியால் எனது துயரமும் மௌனமும் மேலும் கூடுகின்றன. நான் ஒரு சொற்கஞ்சன் அல்ல. எனது துயரத்தையும் மௌனத்தையும் என்னால் எடுத்துரைக்க முடியாது. ஒருவேளை ஒரு பிரஞ்சுக் கவிஞர் அல்லது உத்தியோகத்தர் உன்னை ஈர்த்து விட்டாரோ என்றும் ஏங்குகிறேன். ஆனால் நீ என்னைவிட்டு விலகி விட்டாய் என்று எவர் சொன்னாலும் நான் நம்பமாட்டேன். நான் உனக்கு அனுப்பிய தந்தி, நீ அந்த

யது. அத்தகைய சூழ்நிலையில் மாயக்கோவஸ்கி பாரிஸ் திரும்புவதற்கு வீசா மறுக்கப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது வீசாவுக்கு விண்ணப்பிக்கக்கூடாது என்று எச்சரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஒருபுறம் புதிய ரஷ்யாவில் உழைத்துக்கொண்டு அம்மா வை நினைந்துருகும் கவிஞர். மறுபுறம் பாரிசில் நினைத்துக்கொண்டு பழைய ரஷ்யாவை நினைந்துருகும் அம்மா. கவிஞரும் காதலியும் ரஷ்யாவிலோ பிரான்சிலோ ஒருங்கிணைய முடியவில்லை.

1929 அக்டோபர் மாதம் கவிஞரின் கடைசிக் கடிதம் அம்மா

காதில் விழுந்தபோது நான் அமர்ந்திருந்த இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்ற கவிஞர், 'போவதற்கு நேரமாகி விட்டது' என்று முணுமுணுத்ததாகத் தெரிகிறது.

சிமாக்கோவ் (Genady Smakov) என்ற ரஷ்ய அறிஞரிடம் அம்மா தெரிவித்தார்: நான் மாயக்கோவஸ்கியைக் காதலித்தேன். அது அவருக்குத் தெரியும். அவருடன் ரஷ்யா திரும்பும் அளவுக்கு நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை போலும். அவர் மூன்றாவது தடவை திரும்பி வந்திருந்தால், நான் அவருடன் புறப்பட்டிருக்கக்கூடும். நான் அவரை நினைந்துருகினேன். அவர்

அவரிடமிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு தந்தி வருகிறது. ஒவ்வொரு கிழமையும் ஒரு பூச்சிண்டு வருகிறது. எங்கள் வீடு முழுவதும் பூக்கள் பிசாரிக்கின்றன. நான் அவரைப் பிரிந்து வாடுகிறேன். நான் சந்தித்த ஆட்களுள் அவரே ஆற்றல் மிகுந்தவர். அவர் என்னருகில் இருக்கையில் நான் ரஷ்யாவில் இருப்பதுபோல் உணர்கிறேன். அவர் புறப்பட்ட பிற்பாடு நான் ரஷ்யாவை மேன்மேலும் நினைந்து உருகுகிறேன்.

விலாசத்தில் இல்லை என்ற காரணத்துடன், திரும்பி வந்திருக்கிறது. நீ என்னைப் புறக்கணிக்கிறாய் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. எழுது, எழுது, எழுது, கண்ணே, எழுது! இன்றைக்கே எழுது...!

1929ல் ஸ்டாலின் ஆட்சியது காரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்திருந்தார். துரோஸ்கி (Trotsky) நாடு கடத்தப்பட்டார். ரஷ்ய பாட்டாளி வர்க்க எழுத்தாளர் சங்கம் படைப்பாளிகளுக்குக் கடிவாளம் பூட்டியது. முதலாளித்துவ தனிமனித வாதப் படைப்புகளை ஒழித்துக் கட்டும்படி பிராவ்டா அறைகூவி

வுக்குக் கிடைத்தது. நான் ஏற்கெனவே துயரத்தில் மூழ்கி மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன் என்ற கவிஞரின் வரி அரசியல் கெடுபிடிகளைக் கருத்தில் கொண்டே எழுதப்பட்டது என்று அம்மா விளங்கிக்கொண்டார். அந்தக் கட்டத்திலேயே கவிஞரும் தானும் ஒருங்கிணைய முடியாது என்று அம்மா மிகுந்த வேதனை யுடன் முடிவுகட்டினார். அப்புறம் 1929 அக்டோபர் மாதமே அம்மா பிளெசி (Vicomte Bertrand du Plessix) என்ற பிரஞ்சு இராசதந்திரியை மணந்துகொண்டார்.

அம்மா மணம் முடித்த சேதி

திரும்பி வராதபடியால், அவர் ஓர் இளம் பெண்ணாகிய என்னை மணந்து வாழ்க்கைப் பொறுப்பை ஏற்க விரும்பவில்லை அல்லது துணியவில்லை என்று நினைத்தேன். அப்பொழுதுதான் பிளெசி எங்கள் வீடு தேடி வந்து என்னைத் திருமணம் புரிய விரும்பம் தெரிவித்தார். பிளெசி ஒரு பிரஞ்சுக்காரர், திருமணமாகாதவர். நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை. ஆனால் வேறு பெண்களைப் போல் நானும் திருமணம் புரிந்து, பிள்ளை குட்டி களுடன் வாழ விரும்பினேன். நானும் பிளெசியும் திருமணம் புரிந்து (1929—12—23) 9 மாதங்களில் பிரான்சின் பிறந்தாள் (நான்

பிறந்தேன்).

திருமணம் புரிந்து 3 ஆண்டு களுள் அம்மாவும் அப்பாவும் பிரிந்துவிட்டார்கள்! இதற்கிடையே மாயக்கோவஸ்கி எழுதிய குளியலகம் (The Bathhouse) என்ற நாடகம் வெளிவந்தது. சோவியத் அதிகாரிகள் சோவியத் புரட்சிக்குத் துரோகம் இழைத்துவிட்டதாக அந்த நாடகத்தில் கவிஞர் சாடியிருக்கிறார்.

தன்னை ஒரு புரட்சிக் கழி வறைத் தொழிலாளியாகப் பாவித்து எழுதிய எனது அறைகூவல் (At the Top of My Voice) என்ற கவிதையில், எனது கவிதையின் தொண்டையில் ஏறிநின்று எனது குதியினால் நானே அதனை மிதித்து நெரிக்கிறேன் என்று எழுதினார்.

1930 ஏப்பிரில் 14ம் திகதி மாயக் கோவஸ்கி தன்னைத் தானே துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டார். அவர் திட ரெனத் தற்கொலை செய்யவில்லை. தனது தற்கொலையை ஏற்கெனவே அவர் ஒத்திகை பார்த்துவிட்டார்: ஒரு சன்னத்தின் மூலமே எனது முடிவுக்குத் துளையிடுவது நல்லது என்று 1915ம் ஆண்டிலேயே அவர் எழுதியிருக்கிறார்! இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் மூன்று கடதாசித் துண்டுகளில் ஒரு பென்சில் குறிப்பை எழுதி வைத் திருக்கிறார்: எல்லோரும் அறிவது, எனது இறப்புக்கு எவர்தும் குற்றம் சுமத்த வேண்டாம். தயவுசெய்து வாய்க்கு வந்தவாறு பேச வேண்டாம். இறந்தவர்களுக்கு அது பிடிக்காது. அம்மா, அக்கா தங்கையர், நண்பர்கள், என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இது வழி அல்ல. ஆனால் எனக்கு வேறு வழி இல்லை.

கவிஞரின் தற்கொலையைக் குறித்து கருத்துத் தெரிவித்த போறிஸ் பஸ்டனாக், மாயக்கோவஸ்கி தன்மானம் கொண்டே தற்கொலை செய்துள்ளார். அதன் மூலம் தன்னில் உள்ள ஏதோ ஒன்றையே அவர் தண்டித்துள்ளார். அவருடைய தன்மானம் காரணமாகவே அவரால் அந்த ஒன்றுடன் ஒத்துப்போக முடியவில்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவருடைய குறிப்பேட்டில்

அம்மாவைக் குறித்து எழுதிய சில வரிகள் தற்கொலைக் குறிப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன. அந்த வரிகளின் அடியில் நான் கோடிட்டுள்ளேன்:

விண் மீன்கள் இருள் கிழிய
ஒளி காலும் வேளை.

நீ உறங்க

நான் வதங்க...

மின்னலெனும் தந்தி மூலம்
உன்னுறக்கம் கெடுக்கேன்,
தொந்தரவு தரமாட்டேன்.

கதை முடிந்துவிட்டது,

எமது காதல் படகு

அன்றாட ஊழியத்துடன்

மோதி நொருங்கிவிட்டது.

நீயும் நானும் பேரம் பேசிக்

கணக்குத் தீர்ந்தது.

துக்கம், துயரம், துன்பம்

இனிமேல்,

பகிரத் தேவை இல்லை.

இனி,

வானில் இருள் கவிய

உலகை அமைதி சூழ

காலமும், வரலாறும், படைப்பும்

சீண்டும் என் சிந்தையை.

நீயும் நானும் பேரம் பேசிக்

கணக்குத் தீர்ந்தது என்ற வரியில் (நீயும் என்ற) ஒரேயொரு சொல்லை மட்டும் (வாழவும் என்று) மாற்றி (வாழவும் நானும் பேரம் பேசிக் கணக்குத் தீர்ந்தது என்று) தனது தற்கொலைக் குறிப்பை எழுதியிருக்கிறார் கவிஞர்.

கவிஞர் மாண்ட சேதி அம்மாவுக்கு எட்டியபொழுது அவர் நான்கு மாதக் கர்ப்பினி. அம்மாவின் வயிற்றில் இருந்தவள் நான் தான். அப்பொழுது அம்மா அப்பாவுடன் தேனிலவு முடித்து வாசோவில் தங்கியிருந்தார்.

கவிஞரின் தற்கொலை சமூக வுடைமைவாத இயல்புக்கு மாறான (unsocialist) செயல் என்று கண்டிக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவருடைய படைப்புகள் அரிதாகவே வெளிவந்தன. 1935ல் லிலியா தன்னுடன் உறவாடிய ஒரு தளபதி மூலமாக ஸ்டாலினுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினார். மாயக்கோவஸ்கியின் கவிதைகள் வன்மையான புரட்சிகர ஆயுதங்கள். அவற்றை மீண்டும் வெளியிட வேண்டுகிறோம் என்று அவள் எழுதி அனுப்பினார். ஸ்டாலின் கை

யோடு பதில் அனுப்பினார். லிலியா அனுப்பிய கடிதத்தின் இடது பக்க மேல் மூலையில் சிவப்புப் பென்சில் கொண்டு பெரிய சரிந்த கொட்டை எழுத்துகளில் ஸ்டாலின் தன் கைப்பட மறுமொழி எழுதியிருந்தார்: தோழர் லிலியா பிறிக் சொல்வது சரி. எங்கள் சோவியத் சகாப்தத்தைப் பொறுத்தவரை மாயக்கோவஸ்கியே பேராற்றல் வாய்ந்த கவிஞர். அவரையும் அவருடைய எழுத்துக்களையும் புறக்கணிப்பது ஒரு மாபெரும் குற்றம்.

அதனைத் தொடர்ந்து கவிஞரின் படைப்புகள் மீண்டும் பெருவாரியாக வெளிவரலாயின. மாயக் கோவஸ்கி அரும்பொருளாக அமைக்கப்பட்டது. கவிஞர் திரும்பவும் போற்றிப் புகழப்பட்டார். 1979ல் நான் ரஷ்யாவுக்குப் போயிருந்தபொழுது என்னைச் சந்தித்த சோவியத் தோழர்கள், நான் மாயக்கோவஸ்கியின் மகன்தான் என்று அடித்துச் சொன்னார்கள். நான் மாயக்கோவஸ்கியின் மகள் அல்ல, அம்மாவும் அவரும் பிரிந்து 16 மாதங்களுக்குப் பின்னரே நான் பிறந்தேன் என்று சொல்லி எனது கடவுச் சீட்டில் பொறிக்கப்பட்ட எனது பிறந்த திகதியை அவர்களுக்குக் காட்டினேன். அது கள்ளக் கடவுச்சீட்டு என்று அவர்கள் அடித்துச் சொன்னார்கள்!

கவிஞர் இறந்து 50 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் அம்மா தெரிவித்த விபரம்: 'அவர் இறந்த பின்னர் அவருடைய கடிதங்களை என்னால் திரும்பவும் வாசித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. இன்றும் வாசித்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

அம்மா எனக்கு ஈந்த கொடை, அவர் கவிஞரை இழந்த துயரமே. கவிஞரை என் உறவினராகவே நான் ஏற்றுப் போற்றுகிறேன். அம்மாவின் துயரத்துள் நான் கவிஞரைக் கண்டுகளிக்கிறேன்.

Francine Du Plessix Gray, Mayakovsky's Last Loves, The New Yorker, January 7, 2002, p.38-55.

தமிழில் சுருக்கம்:

மணி வேலுப்பிள்ளை

மாய மரன்

சாந்தினி வரதராஜன்

ஜேர்மனி

நாயிற்றுக் கிழமையாவது ஓய்வாகப் படுத்திருக்கலாம் என்ற நினைவை மூடிய யன்னலை உடைத்துக் கொண்டு ஒலித்த அம்மாவின் குரல் தடைப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது. போன சமருக்கு நட்ட ரோசா மரம் பூத்துவிட்டது. இரண்டு பூ, மூன்று மொட்டு என தன் சினேகிதிக்கு விபரித்துக் கொண்டிருக்கும் அம்மாவை நினைக்க கோபம்தான் வந்தது. தன்னைப்பற்றி மட்டும் சிந்திக்கும் அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் வசிப்பவர்களைப்பற்றி அக்கறையே இல்லை.

இதைப்பற்றி அப்பா கதைத்தால்...

இவ்வளவு காசைக் கொட்டி வீட்டை வாங்கிப் போட்டு எனக்குக் கதைக்கிறதுக்கு கூட சுதந்திரம் இல்லையெண்டால் பிறகென்னத்துக்கு சொந்த வீடு வாங்கினீங்கள்? இது என்ற வீடு நான் இப்படித்தான் கதைப்பன்.

ஆனால் நாடு உம்முடையதல்ல நினைவுவைச்சுக்கொள்ளும். அடிக் கடி தன் உண்மை நிலையை மறக்கும் அம்மாவுக்கு அப்பாவின்

அச்சுறுத்தல் ஒரு பொருட்டாகவே தெரிவதில்லை. அதிசயமாக வாய் திறக்கும் அப்பா இந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை ஒரு பேசாப் பொருள் எனக் கூறுவதே சிறப்பு.

அம்மாவின் ஆதிக்கம் அப்பாவின் மௌனம் இவைகள்தான் என் வாழ்க்கையைச் சின்னாபின்னமாக் கியது என்பதை இருவரும் உணர்ந்த

தாகத் தெரியவே யில்லை. அம்மாவின் ரோஜா விமர்சனம் என்னை மறுபடியும் பள்ளத்தில் தள்ளியது. அதிலிருந்து எழுந்துவிட வேண்டும் என்று என்னை நானே தயார் படுத்தி எழும்பொழு தெல்லாம் அம்மா திரும்பத் திரும்ப அந்த நரகத்தில் தள்ளிய படியே அன்றும் அப்படித்தான்...

சிவப்பு நிற ரோஜா மாலை. 'பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் மாலையை மாற்றிக் கொள்ளுங்கோ' ஐயரின் கட்டளை காதுல் ஒலிக்க, ஒரு கணம் பிரகாஷின் கண்களை நோக்கினேன். அவை

என்னை அளந்தபடி இருந்தன. சட்டென அம்மாவின் அதிகார பார்வை நினைவில்வர தலையைக் குனிந்துகொண்டேன். நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும். பாரதியாரின் கவிதை வரியை அடிக்கடி கூறும் அப்பா. பொம் பிளைப் பிள்ளை தலையைக் குனிந்துகொண்டு நட எனக்கூறும் அம்மா. மாறுபட்ட கருத்துக்களால்

வழி நடத்தப்பட்ட நான். மாலைகள் தோளில் சரிய அதிலிருந்து சிந்திய இதழ்களுடன் என் கண்ணீரும் அவன் காலடியில் சமர்ப்பணமாக கர்வமாய் அவன் பார்த்த பார்வை...

ஓ எவ்வளவு வக்கிரமான புத்தி அவனுக்கு !

மாலதி மரியாதையாக கதைக்கப் பழகு. பிரகாஷ் அவன் என்று சொல்லக்கூடாது என்று எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கிறன்.

அவன் மட்டும் நீ, வா, போ என்று கதைக்கலாம். ஏன் நான் கதைக்கக் கூடாது?

அதுதான் எங்கட சம்பிரதாயம்.

அம்மா இஞ்சேருங்கோ, என்னங்கோ, அப்பா இப்படியெல்லாம் நான் கூப்பிடுவன் என்று நினைக்காதீங்கோ. பிரகாஷ் என்று கூட கூப்பிடக்கூடாதாம். பின்ன என்னத்துக்கு மனுசருக்குப் பெயர் வைக்கிறது? கூப்பிடத் தானே.

மாலதி விதண்டாவாதம் செய்ய இது நேரமில்லை.

இது விதண்டாவாத மில்லையம்மா உண்மை. உண்மையை நேர்கொள்ள உங்களில் ஒருவருக்கும் தைரியம் இல்லை. நினைவுகள் நீள நீள...

என் கண்கள் கண்ணீரில் மூழ்கித் தவித்தன என் வாழ்க்கையைப்போல. இப்பொழுதெல்லாம் நினைவுகள் உறுத்தும் பொழுதுகளில் அடிமனதில் அமிழ்ந்திருக்கும் எங்கட ஊர், பெரியவீடு பூக்கள், மரங்கள், அந்த வீட்டையே உலகமாக்கிச் சுற்றி சுற்றி வரும் அம்மம்மா, ஐயா, முகம் மறவாத தோழிகள், பள்ளிக்கூடம் இவை அனைத்தும் எழுந்து கொண்டே இருக்கும். அம்மம்மாவின் விரல்களைப் பிடித்தபடி... அம்மம்மா ரோசா என்றால் என்ன?

அது ஒரு நிறம்.

ஏன் மஞ்சல், சிவப்பு, வெள்ளை எல்லாவற்றை

யுமே ரோசா என்று சொல்லினம்? அதை மஞ்சல் சிவப்பு என்று சொல்லலாம்தானே.

என்ற ராசாத்தி என்று என்னை அள்ளி அணைக்கும் அம்மம்மா சிரிக்கும்பொழுது அவவின் பல்லும் காதில் மின்னும் வைரமும் ஒரே மாதிரி பளிச்சென்று இருக்கும். அம்மம்மாவின் நினைவு என்னை வாடவைத்தது. இப்படித்தான் அம்மம்மாவோடு முனியப்பர் கோவிலுக்குப் போய்வரும் வழியில் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னால் பச்சை மலை மாதிரி அடுக்கியிருந்த தோடும் பழங்களைப் பார்த்ததும்.

வா ஒரேஞ் வாங்கிக்கொண்டு போவம் என்ற அம்மம்மாவிடம், 'இது ஒரேஞ் இல்லை அம்மம்மா கிறீன்' இமைக்க மறந்து என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தா. இப்பொழுதும் கடிதம் எழுதும்போது ரோஜா பூத்தாலும் தோடையைப் பார்த்தாலும் என் விழிகளில்

கண்ணீர் துளிக்கின்றன. அம்மம்மா எழுதும்பொழுதும் அழுதிருக்கிறா என்பதை அழிந்த எழுத்துக்களை வைத்து புரிந்துகொண்டேன். முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள அம்மம்மாவுக்கு எதிர்மறையான அம்மா. எனக்கு அம்மம்மாவையும் ஐயாவையும் பார்க்க வேண்டும்போல் ஓர் உணர்வு எழுந்துகொண்டே இருந்தது.

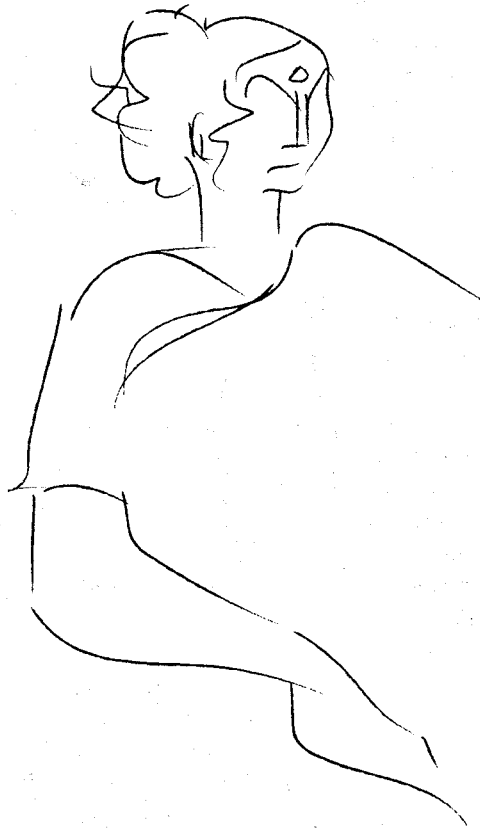
அப்பா ஜேர்மனியிலிருந்து எங்களை அழைத்தபொழுது அம்மம்மா, ஐயாவின் அழுத கண்கள் ஆறுவயதான என்னை அடிக்கடி கவலைப்படுத்தினாலும் அம்மாவின் கையைப் பிடித்தபடி விமானப் படிகளில் பாதம் பதிக்கும்பொழுது எத்தனை இன்பமாக இருந்தது. ஆரம்ப கால பேர்லின் வாழ்க்கை இப்பவும் என் நினைவில். அதன் பின் அகதி விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு சுவிஸ் நாட்டுக்குச் சென்றது. அங்கு பிறந்த தங்கைக்கு சுவிஸினி என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று அம்மா ஒற்றைக்காலில் நின்றது.

அப்பா அடிக்கடி சொல்வார்ஞ்... இங்கு வந்த எங்கட ஆட்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து விண்ணப்பித்த நாடுகளிலெல்லாம் ஒரு இனம் தெரியாத நாட்டுப் பற்று இதேபற்று எங்கட நாட்டிலையும் இருந்திருந்தால்! அங்கு பிறந்த பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் யாழ்ப்பாணம், மானிப்பாய் சுதுமலை, கொக்குவில் என்று பெயர் வைத்திருப்பினமோ?

அப்பா அப்படி பெயர் வைக்கிறதென்றால் எங்கட அம்மாவுக்கு இணுவில் என்றுதான் பெயர் வைத்திருப்பினம்.

அம்மா எப்ப பார்த்தாலும் இணுவில் ஆஸ்பத்திரி, கெங்கம்மா டொக்டர் என்று புழுக்கிக்கொண்டே இருப்பா. இதைக் கேட்டு அப்பா வாய்விட்டு சிரித்ததும், அதற்காக அம்மாவிடம் நான் அடி வாங்கியதும் இப்ப நடந்தமாதிரி இருக்கிது.

சன் ரீவியில் சுகி சிவத்தின் இந்த நாள் இனிய

நான் பார்ப்பதற்கு அப்பா தவறு வதே இல்லை. அன்றும் அப்படித் தான் பெயர் வைப்பதைப் பற்றிய விளக்கம். இந்தியாவில் வாழும் நாடோடி இனம் நிரந்தர வசிப்பிட மின்றியும் பிழைப்புக் கருதியும் இடம் விட்டு இடம் நகர்ந்தபடியே இருப்பார்களாம். அவர்கள் எந்த இடத்தில் இருக்கிறார்களோ அங்கு பிறக்கும் குழந்தைக்கு அந்த இடத்தின் பெயரையே நினைவாகச் சூட்டிவிடுவார்களாம். மதுரையில் பிறந்தால் மதுரை, திருச்சியில் பிறந்தால் திருச்சி. இதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த சவிஸினி 'அப்ப நாங்களும் நாடோடிகளாப்பா?' என கேள்வி எழுப்ப கண்டறியாத புரோகிறாம் என அம்மா கத்திய கத்தலில் சன் ரீவியும் வாயை மூடிக்கொண்டது. அப்பாவைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது. அம்மாவைப் பொறுத்தமட்டில் சித்தி, அண்ணாமலை, அம்பிகை இவைகள்தான் தரமான நிகழ்சிகள். அவர்கள் அழும்பொழுது அழுது, சிரிக்கும்பொழுது சிரித்து, திட்டி இந்த நாடகங்களைப் பார்த்தே தன் பொழுதை நகர்த்தும் அம்மா இடைக்கிடை யுத்தம் எங்களைத் துரத்தியதாக புலம்புவதும்...

'ஏன் அம்மா அங்கே இப்பவும் மனுசர் இருக்கினம்தானே' கேட்க வேண்டும்போல மனம் ஆவல் கொள்ளும். ஆனால் அம்மாவின் மர அகப்பை கண்களில் வந்து வந்து வாயை இறுக மூடவைத்து விடும். எப்போதாவது உள் மனதிலிருந்த உண்மை தன் முகத்தை வெளிக்காட்டும். அப்போது மட்டும் ஆசை என்ற வார்த்தையும் கைகோர்த்துக்கொள்ளும். அம்மாவின் இந்த ஆசை தானே என் வாழ்க்கையிலும் ஆறாத வடுவை ஏற்படுத்தியது.

அம்மாவின் பிடிவாதம் என் வாழ்க்கையை ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அம்மாவின்ர சமயம் மாதிரி எப்போ தொடங்கியது? எப்படி முடிந்தது? எதுவுமே புரியாது குழம்பிப்போய் கிடந்தது. வீட்டில் ஒரு கலாச்சாரம், வெளியில் ஒரு கலாச்சாரம். எதை வெளியில் எறிவது எதை உள்ளே கொண்டுவருவது என புரியாது நானும்.

பள்ளிக்கூடம் போகும்பொழு

தும் மைதிலி திருநீறு பூசி பொட்டு வைச்ச சைவப்பிள்ளை மாதிரி போவேணும் என்று உனக்கு எத்தனை நாள் சொல்லுறன்.

எனக்கு வெட்ககமா இருக்கு தம்மா பள்ளிக்கூடத்தில மற்ற வகுப்பு பிள்ளைகளெல்லோரும் சிரிக்கினம்

ஏன் அவைமட்டும் தங்கட சிலுவையை கழுத்தில் தொங்கப் போட்டக் கொண்டு தானே வருகினம் எனக் கத்தும் அம்மாவுக்குப் பயந்து திருநீறு பூசிப் பொட்டு வைத்துப் பின்பு பாடசாலைக்கு அருகில் சென்றதும் பொட்டை உரித்து புத்தகத்தினுள் ஒட்டி வைத்துவிட்டு திருநீறை அழிப்பதும், பின் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது பொட்டை எடுத்து ஒட்டிவைப்பதும். ஆனால் சவிஸினி மட்டும் அம்மாவின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி நடப்பதால் அம்மாவுக்கு ஒரேபெருமை. 'அவள்தான் தமிழ் பிள்ளைமாதிரி இருக்கிறான்' என அடிக்கடி பெருமையா கூறிக் கொண்டே இருப்பா.

அப்ப நான் என்ன சிங்கள பிள்ளைமாதிரியே இருக்கிறன் ?

இவ்வளவு விஷயம் நடந்து முடிந்திருக்கு. இவளினர் கண்ணில ஒரு சொட்டு கண்ணீர் வருகதா பாருங்க. வாய்க்கு மாத்திரம் குறைச்சலில்லை. சிதறி உடைத்து

சின்னாபின்னமாகிய என்வாழ்க்கை, எப்போதும் அழுது வடியும் அம்மா இவைகளை பார்க்க எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக இருந்தது

ஏன் நான் அழவேணும் ?

உன்ர வாழ்க்கையைத் தொலைச்சபோட்டு நிக்கிறாய் அதுக்கு அழு.

இல்லை நான் அழவே மாட்டேன். ஏனென்டால் அது உன்ர வாழ்க்கை இல்லை. விரும்பினா அதைத் தேடித்தந்த நீங்க அழுங்க.

பாருங்க அவள் என்ன சொல்லி ராள். கேட்டுக்கொண்டு சும்மா இருக்கிறீங்க.

அப்பா அப்பவும் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். பாவம் அப்பா எனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கையால் அப்பாவுக்குக் கிடைத்த பரிசு இருதய நோய். எல்லாம் அவனால் வந்தது. எத்தனை முகம் கொண்ட மனிதர்களை வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மிருகங்களைப் பொறுத்தவரை அதன் குணாதிசயங்கள் வெளிப்படையாகப் புரிந்ததால் பகுத்தறிந்து எம்மை எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளிலிருந்து விலகி எமைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் குழந்தை முகமும் மிருக மனமும் கொண்ட பிரகாஷ் போன்றவர்களை நினைக்க இந்த உலகமே பயங்கரமானதாய் எனக்குத் தோன்றியது.

சே எத்தனை அவமானங்கள். திருமணம் முடிந்த பின் கிடைத்த தனிமையை பயன்படுத்திப் பகலை இரவாக்க எண்ணிய அந்த அசிங்க மனம்.

பிளீஸ் வேண்டாம் பிரகாஷ். கதவை மூடாதீங்க அம்மா, அப்பா, அம்மம்மா எல்லாரும் என்ன நினைப்பினம்?

அட ஜேர்மனியில் வளர்ந்த பெண்ணே உனக்குக்கூட வெட்கமா?

அப்பா அடிக்கடி கூறும் வார்த்தை, புயலாக இருக்கும் பொழுது புயலாக வீசு. எனக்குள் எழுந்த புயல் வார்த்தைகளாக வெடித்து வெளியில் விழுந்தது.

முட்டாளமாதிரி கதைக்காதீங்க பிரகாஷ்.

நான் முட்டாள்தான். நீ எப்படிப்பட்டவள் என்று தெரியாமல் உன்னைக் கட்டின முட்டாள். வார்த்தைகளை விஷமாக்கினான்.

Shut up பிரகாஷ். வார்த்தை நாகரிகம் கூட தெரியாத உங்களுக்கு என்னை விமர்சிக்க என்ன தகுதியிருக்கு?

அம்மான்ர friendன்ர மகன் என்பதைத் தவிர உங்களைப்பற்றி எனக்கென்ன தெரியும்?

நான் என்ன உன்னை மாதிரி வெளிநாட்டிலயே வளர்ந்தனான்?

‘ஏன் வெளிநாட்டில வளர்ந்தான் என்ன தப்பு? வெளிநாட்டுக் காசுக்கு ஆசைப்பட்டத்தானே இந்தக் களியாணம் நடந்தது’ வார்த்தைகள் வளர்ந்தன. பின் அமைதியாகி அன்றையபொழுது உண்மையாகக் கழிந்தன. அதன்பின் அவனின் ஜேர்மன் வருகை என்னை நரகத்தினுள் தள்ளியது.

திருமணத்திற்கு வருகை தராத வர்களுக்காக நடந்த அறிமுகவிழாவில் எவ்வளவு அநாகரிகமா நடந்து கொண்டான்.

என்னுடன் சின்ன வயதிலிருந்தே படித்த டொமினிக், லூக் காஸ் எல்லோரையும் எப்படி அவமானப்படுத்தினான்.

அவனுக்குப் பக்கபாட்டு பாட அம்மாவும். என்ன இருந்தாலும் நீ அந்த வெள்ளைக்கார பெடியன் களோட டான்ஸ் ஆடி இருக்கக் கூடாது.

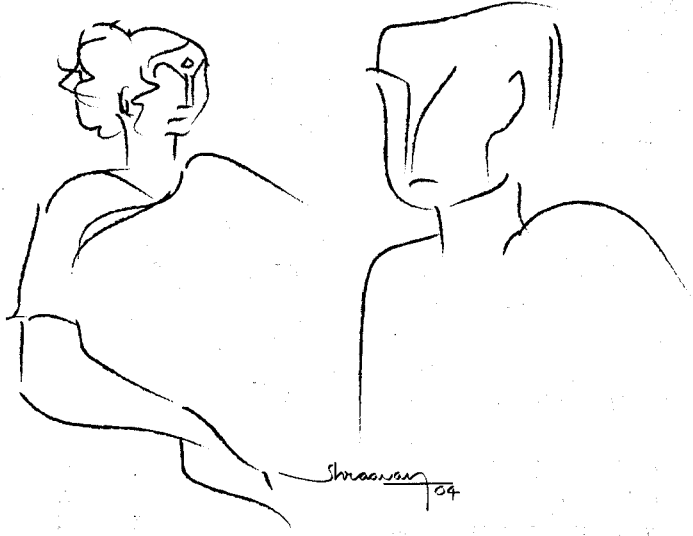
ஏன் கூடாது? அவையளும் நானும் ஆறுவயதிலிருந்தே friends. என்னை எங்கட கலாச்சாரத்தை நல்லா புரிஞ்சவங்கள்.

ஏன் உனக்கு வெள்ளைக்கார பெட்டைகள் போதாதோ?

Mind your word பிரகாஷ்.

மருமகன் சொல்லிறதில்ல என்ன பிழை இருக்கு?

அம்மர் உங்கட தமிழ் ஆட்கள் மாதிரி என்னுடைய friends ஐ நினைக்காதீங்க மனதுக்குள்ள வக்கிரத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வெளியில கலாச்சாரம், விழுமியம் என்று மற்றவர்களுக்குப் பாடம் புகட்டிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் மாதிரி இல்லை. அவர்கள் நட்புக்கு மதிப்பு கொடுத்து மற்றவர்களின்

விருப்பு வெறுப்புக்கு மரியாதை கொடுப்பவர்கள்.

பார்த்தீங்களா ஆணரி, உங்கட மகளுக்கு வெள்ளையன்கள் பெரிசா போச்சு.

yes எனக்கு என்னுடைய நல்ல நண்பர்கள்தான் பெரிசு. அன்றைய பொழுதும் சுவர்களை முறைத்தபடி கழிந்தன.

அம்மா என்றால் எனக்குத் தெரிவதெல்லாம் கலாச்சாரம், பொட்டு, தாவணி, கையால் சாப்பிடுவது, வணக்கம், நன்றி, தமிழ்ப் படம்பார்ப்பது, இல்லாவிட்டால் பழம்பெருமை பேசுவது, ஒளிவீச்சு பார்ப்பது, எங்கட நாட்டில நடக்கிற அனர்த்தங்களை நீங்களும் பார்க்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்திப் பார்க்கவைப்பா. அன்றும் அப்படித்தான் நாவாலி தேவாலயத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளைப் பார்த்த நேரம் தொடக்கம் என் நித்திரை என்னைவிட்டு ஓடியேபோய் விட்டது. கண் மூடினால் திறந்தால் இரத்தம், உடல்சிதறிய குழந்தைகள், வயதோதிபர்கள், ஓ என்ற அழகுரல் எல்லாம் என்னை சித்திரைவதை பண்ணியபடியே இருந்தது. படிக்க சாப்பிட முடியாமல் நான் பட்டபாடு. அந்த அழகுரல்கள் என்னைவிட்டு அகலவே மறுத்தது. ஆனால் அம்மா அதைப் பார்க்கும்

பொழுது அழுததோடு சரி. பின் வழமைபோல் சன் ரீவீ நாடகம், தமிழ் படம்.

அம்மாவின் தலையீடு படிப்பிலும் கத்தோலிக் சமயம் படிக்காதே, எவங்காலீஸ் அதுவும் வேண்டாம். நான் என்ன சமயத்தை படிக்கிறது?

எங்கட சமயத்தைப் படிப்பிக்கச் சொல்லு.

அதைப் படிக்கிறதென்றால் நாங்கள் நாட்டில இருந்திருக்க வேணும்.

இருந்திருக்கலாம்தான். இந்தக் கண்டிறியாத நாட்டுக்கு ஏன் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தன் என்று இருக்குது. அதோட இரவில் நடக்கிற வகுப்புக்குகளுக்கு வர மாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டு வா.

ஏன்?

இலங்கையில நாங்கள் ஆறு மணிக்குப் பிறகு கேற்றைவிட்டு எங்கேயும் போறதில்லை.

அம்மா அது அங்க.

எங்கேயும் பொம்பிள பிள்ளை இருட்டில போகக்கூடாது.

ஏன் போகக்கூடாது?

போகக்கூடாது என்றால் பிறகென்ன எதிர்க்கேள்வி.

இல்லை நீங்கள் சொல்ல வேணும்.

சொல்லேல்ல என்டா? எனக்குத் தெரியும். இதன் பிறகு வழமைபோல் அகப்பைக் காம்பு.

அம்மா என் படிப்பை, என்னைக் குழப்பிக்கொண்டிருப்பதை கவுன் சிலரிடம் கொட்டித் தீர்த்ததன் சாட்சி என் முதுகில் இன்னும் ஆறாத வடுவாக நினைவுபடுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது. அடித்துவிட்டு, 'இதையும் கவுன் சிலரிடம் போய் சொல்லு. நான் ஒன்றும் சாரத அன்ரி மாதிரி இவங்கட சட்டத்துக்கு பயந்து இந்தியாவுக்கு கூட்டிக் கொண்டுபோய் அடிச்சிட்டு கூட்டிக்கொண்டு வருவன் என்று நினைக்காதே' இந்தியா என்றாலே பயப்படும் சாரதா அன்ரியின் மகளின் பயந்த கண்கள் மனதில் பளிச்சிட்டன.

இரவு என்பதும் அம்மாவைப் பொறுத்தவரை ஒரு பயங்கரமான பொழுது. இது அம்மாவின் தப்பல்ல. அம்மா வளர்ந்த சூழ்நிலை.

அம்மா தப்புக்கள் இரவில்தான் நடக்கும் என்று ஏன் நினைக்கிறீங்கள்? பகலில் கூட நடக்கலாம்.

மாலதி, பேச்சு நீளுது.

அம்மா உங்களுக்கு விளங்க வேணும்.

உன்னுடைய வாழ்க்கையையே உனக்கு விளங்கேல்ல. பிறகு என்னத்தை நீ எனக்கு விளங்கவைக்கப் போறாய்? உன்னாலதானே பிரகாஷ் நாட்டுக்கு அனுப்பினவங்கள்.

அம்மா அவன் என்னை விரும்பேல்ல. இந்த நாட்டில வாழ மட்டும்தான் ஆசைப்பட்டவன். இப்படிப்பட்ட ஏமாற்றுக்காரன் களுக்கு இது ஒரு பாடமா இருக்கட்டும். உங்களுடைய friend வசந்தி அன்டியின்ர மகள் ஏமாந்த மாதிரி நான் ஏமாறவில்லையென்று சந்தோஸப்படுங்க.

ஆனால் இங்க உள்ள தமிழ் சனங்கள் எப்படியெல்லாம் கதைக்கினம் என்று உனக்குத் தெரியுமே?

அம்மா அவையளுக்குக் கதைக்க மட்டும்தான் தெரியும். மனுசரை அவர்களின் மெல்லிய உணர்வுகளை எதையுமே புரிந்துகொள்ளவும் மாட்டார்கள், புரிய முயலவும் மாட்டார்கள். மற்றவர்களின் துன்பத்தில் மகிழும் நோய்ப்பிடித்த

வர்கள். மறைமுகமாகவோ நேரடியாகவோ ஏதாவது ஒரு உயிரினத்தை வருத்தியபடியே காலத்தைக் கரைப்பவர்கள்

இதயத்தில் ஏற்பட்ட வலியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறக்கி வைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது வடுக்களின் மீது தீயைக் கொட்டுவதுபோல் இந்த சமுதாயம் புண்ணாகியிருக்கும் என் இதயத்தில் வார்த்தை தீயைக் கொட்டுகின்றார்கள். நான் இந்த போலி சமுதாயத்தின் பிடியிலிருந்து எப்படி வெளியே வருவது? மாரீசன் மாயமானாகி இராமனை அந்தக் காடெல்லாம் அலைய வைத்தான் என்று அம்மம்மா கூறிய கதை மாதிரி இங்கேயும் மாயமாணப் பிடிப்பதற்காய் பல பெற்றோர்கள் அதன் பின்னால் ஓடியபடியே இருக்கின்றார்கள். ஆனால் எங்களுக்கு மட்டும் சீதைக்குக் கீறிய கோடுபோல் ஒரு கோட்டைக் கீறி வைத்திருக்கின்றார்கள். நாங்களும் அதை தாண்டுவோமா? தாண்டா விட்டால் இராவணன்போல் யாராவது எங்களையும் கோட்டோடு தூக்கிச்சென்று சிறைபிடித்து விடுவார்களோ?

இப்படி எத்தனையோ கேள்விகள். என்னுள் மட்டுமல்ல, இங்கு வாழும் இளம் சமுதாயத்தின் அத்தனை உள்ளங்களிலும் முளைப்பதும் வாடுவதுமாக... நான் அம்மம்மாவோடு இருந்திருக்கலாம்

என் மனதும் வாடியபடி வெளியில் செல்வதற்காக அழைத்த தோழிக்கு எல்லாவற்றுக்கும் பொருத்தமான பொய் முகமூடியை அணிந்து அலுத்துப்போன மனது மறுப்பைத் தெரிவித்துவிட்டு திரும்பிய என் விழிகளில் அந்த ரோஜா செடியின் தளராத மனம் ஏதோ ஒன்றை உணர்த்தியது. அத்தனை இதழ்களையும் உதிர்த்துவிட்டு வெறுமையாகக் காட்சிதந்து மனதை நெருட வைத்த அந்த ரோஜா செடி மறுபடியும் இதழ்களை விரிக்கத் தாயாராக நின்ற காட்சி.

இந்தச் செடிக்குத்தான் எத்தனை உறுதி மலரும் மலர்கள் உதிரும் நிலைகண்டும் மீண்டும் மீண்டும் மலர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. எனக்குள்ளும் நம்பிக்கை மெதுவாகத் துளிர்விடத் தொடங்கியது.

ஓவியங்கள் : ஷ்ராவன்

AGINCOURT PARTY RENTALS

COMPLETE LINE OF PARTY RENTALS SUPPLIES

Tables, Chairs, Fine China, linen, Party Supplies, Helium Balloons, Games etc..

4455 Sheppard Ave East, Scarborough
M1S 3G9

Tel: (416) 291-1919
Fax: (416) 2911337

Web: www.agincourtpartyrentals.com
E.mail: sales@agincourtpartyrentals.com

Yarl Fancy Florist

Beautiful fresh flowers, Wedding Arrangements, Funeral Tributes, Gift Baskets & Plant

Free delivery to the funeral home or cemetery

Tel: (416) 292-8351
(416) 291-1919

Web: www.agincourpartyrentals.com

கண்ணீர் தெரியும் கதைகள்

வெங்கட் ரமணன்

நம்ப ஊர்ல நகை நடட்டு(!) எங்கெல்லாம் போட்டுப்பாங்க? ஓட்டை போடாமல் அப்படியே 'அணிந்துகொள்ளும்' மோதிரம், அட்டிகை, ஓட்டியாணம் போன்றவற்றை விட்டுவிடலாம். எனக்குத் தெரிந்து காதில், மூக்கில்தான் ஓட்டைபோட்டு நம் ஊரில் மாட்டிக்கொள்வார்கள். நம்மூரில் பார்த்த அதிக பட்ச சிக்கல்கள் செட்டிநாட்டு ஆச்சிகள் காதில் தொங்கும் பாம்படமும், அந்தப் பாம்படத்தால் தொங்கும் காதுகளும் தான்.

கொங்கை, அல்குல், பிருஷ்டம் போன்ற பிரத்தியேக இடங்களிலும் கூட உலோகங்கள் மாட்டுவார்களாம். ஆண்களும் சளைத்தவர்கள் அல்லர். பொதுவில் மாட்டப்படும் உலோகங்களுக்கு அவற்றின் இருத்தலைத் தவிர வேறு பயன்கள் எதுவுமில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. வேறு என்ன? தொப்புளில் ஆணியடிப்பது ராணிமுத்து முருகன் காலண்டர் மாட்டுவதற்கா? என்றாலும், சில சிக்கலான இடங்களைப்பற்றி சிந்திக்கும்பொழுது கற்பனை

கொஞ்சம் அலைபாயத்தான் செய்கிறது. மருத்துவரிடம் வந்த இளைஞருடன் ஒரு உரையாடல் இப்படி இருக்கலாம்:

“டாக்டர், நாமு நாமா மேவாய்ழ ஒழே புண்ணு”

“எங்க ஆ காட்டுங்க பாக்கலாம்”

“ஆ... ஆ”

“ஏன் சார், எத்தன தடவ சொன்னேன் இப்படி எசகுபெசகா வாய்லல்லாம் குத்திக்காதீங்கன்னு”

“இழழை டாக்டர், இப்பழமாம் நா குத்திக்கரதே இழழை”

“பின்ன ஏன் இப்படி??”

“குத்திக்கிட்டழு எங்க ஆழு”

என் மனதில் பிறர் நலத்தை விழையும் உத்தம குணம் வீறிட்டெழும் சில நாட்களில் இதுபோன்ற ஆசாமி, அம்மணிகளைப் பார்த்து “ஏனுங்க, மறந்துபோயிடாம சீக்கிரம் டெட்டனஸ் ஊசி குத்திக்கிடுங்க” என்று சொல்லத் துடிக்கும்.

●

குத்திக்கொள்வது வளையங்கள் மாத்திரமில்லை. மேற்கத்திய நாடுகளில் பச்சை குத்திக்கொள்வது கூட மாபெரும் கலைதான். இப்படித் துளையிடுவது, படம் வரைவது, தொடங்கி உறுப்பை அறுத்துக்கொள்வது (ஆமாம், மேலுதடை இரண்டாகப் பிளந்துகொள்பவர்களும் உண்டு), இதற்கெல்லாமாகச் சேர்த்து ஓட்டுமொத்தமாக மெய் கலைகள் (body Arts) என்று பெயரிட்டி

இதுபோன்ற வழமையான வடிவங்கள் முக்கு, காது, என்று உபத்திரவம் இல்லாத இடங்களில் பதிந்திருக்க, வேலாயுதம், துலாயுதம், நங்கூரம், ஈட்டி போன்ற வடிவங்கள் கீழுதடு, புருவம், இமை என்று சிக்கலான இடங்களிலும், வளையம், சங்கிலி போன்றவை நாக்கு, காதுமடல், தொப்புள் (ஆமாம், தமிழ் சினிமாவில் பம்பரம் விளையாடுவார்களே அதே இடம்தான்) என்று ஊசலாடிக் கிடக்கும். உலோகவியல் கோணத்தில் பார்த்தால், வெள்ளி, தங்கம், பிளாட்டினம் என்று தனிமங்களாகவும் (கொஞ்சம் கலப்பு சேர்த்துதான்), பித்தளை, செம்பு, பஞ்சலோகம் என்று உலோகக் கலவைகளாகவும், பாலிவினைல் குளோரைடு, பாலி எத்திலீன் போன்ற கரிம வேதியியல் சமாச்சாரமாகவும், சில சமயங்களில் கண்ணாடி வளையத்திற்குள் பலவண்ணப் பாய் பொருள்களாகவும் பிரிக்க முடியும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லியாக வேண்டும்.

நம் ஊரில் போடும் எட்டுக்கல் பேசரி, ஜிமிக்கி, புல்லாக்கு போல வேலைப்பாடுகளெல்லாம் இவற்றில் கிடையாது, இந்தக் கலையின் உன்னதமே அதன் எளிமையில்தான் இருக்கிறது. தட்டப்பட்டவை அல்லது நீட்டப்பட்டவைதான் வடிவங்கள், மற்றபடி பொளிதல், செதுக்குதல், ராவுதல் என்று அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

இதெல்லாம் நாம் காணக்கிடைக்கும் இடங்களில், படித்துத் தெரிந்து கொண்டவகையில் இன்னும் பல முக்கிய உறுப்புகளும் உண்டு.

மேற்கத்திய நாடுகளில் உடலில் துளையிட்டுக்கொள்வது ஒரு கலையாகக் கருதப்படுகிறது. நான் கிளாஸ் கோவில் (ஸ்காட்லாந்து) வசிக்கும் பொழுது தினசரி நானும் என் மனைவியும் பலகலைக்கழகத்திற்குச் செல்லும் பேருந்தில் ஒரு மாணவி வருவாள். அவளுடைய தலைமயிரில் குறைந்த பட்சம் ஐந்து நிறங்களாவது இருக்கும், (அவற்றில் கிளிப்பச்சை, மஞ்சள் இரண்டுக்கும் எப்பொழுதும் இடமுண்டு. கருப்பு, நீலம், சிவப்பு, காவி, வெள்ளை, பெண்ணிறம் போன்றவை வந்து போகும்). அம்மணியின் உடம்பில் அலகு காவடி குத்துவது போல பல இடங்களில் துளைக்கப்பட்டிருக்கும். உதடு, புருவம், காதுமடலின் மேற்பகுதி, மூக்கின் நடுவில், நெற்றி, இமை, விரல் நகங்கள், தொப்புள் என்று கணக்கற்ற இடங்களில் ஒரு உலோகக் கடையே குடி கொண்டிருக்கும். தாராளமாகவே காட்டப்படும் உடம்பில் இன்னும் பல இடங்களும் இதில் அடக்கம், இடுப்பு, மார்புக்கு நடுவே என்று அங்கிங்கெனாதபடியாக தேகம் ஒரு பொத்தல்கூடு என்ற சித்தர்கள் கூற்றுக்கு நடமாடும் உதாரணமாகத் திகழ்வார். எனக்கும், என் வீட்டுக்காரிக்கும் தினசரி ஒரு பொழுதுபோக்கு. அம்மணி புதிதாக என்ன உலோகத்தை எங்கே மாட்டிக் கொண்டு வருவார் என்று எங்க எங்கெடையே பந்தயம்கூட நடக்கும்.

மாட்டப்படும் உலோகங்களின் வடிவங்களும் விசித்திரமாக இருக்கும், நட்சத்திரம், இதயம், பிறை நிலா வடிவங்கள் தொடங்கி பெரும்பாலும்

ருக்கிறார்கள். பச்சை குத்திக்கொள்வது கூட நம்முடைய மாதிரி வெறும் இலை தழைகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து எழுத்தாணியால் கோலமிடுவதும், பெயரெழுத்துவதும் மாத்திரமில்லை. அல்புமின் காணாத வெளிர் உடம்புகளில் எல்லா நிறங்களிலும் படங்கள் வரையப்படும். அந்தப் படங்களில் வண்ணக்கலவை, கோடுகள், பரிமாணம், ஒளியமைப்பு, நிழல்வடிவங்கள் என்று சகலவிதமான வரைகலையின் சாத்தியங்களும் உச்சத்தில் இருக்கும்.

சில நாட்களுக்கு முன்னால் நான் வேலை செய்யும் ஆய்வகத்திற்கு ஒருவர் வந்தார். வழக்கமாக அது போன்ற உடற்கட்டும், முகவெட்டும் கொண்ட ஆசாமிகளை ஆய்வகம், ஆய்வகம்சார் இடங்களிலும் காண்பதரிது. அவர்கள் ஹார்லே-டேவிசன் போன்ற ராட்சத மோட்டார் பைக்குகளில் ஆரோகணித்து மணிக்கு 120 கி.மீ வேகங்களில் நெடுஞ்சாலைகளில் மாத்திரமே சஞ்சரிப்பார்கள் (இவர்களெல்லாம் நெடுஞ்சாலைகளை விட்டு வீட்டுக்கு எப்பொழுது போவார்கள் என்று ஒரு நிரந்தரக்கேள்வி எனக்குண்டு). என் மேலாளர் விவரமானவர். அண்ணலை என் அறைக்கு ஆற்றுப்படுத்திவிட்டார். அவருக்குத் தேவையான லேசரைத் தெரிந்தெடுப்பதில் நான் உதவ வேண்டியிருந்தது.

ஆமாம், இப்பொழுதெல்லாம் பச்சை குத்தப்பட்ட படங்களை நீக்குவதற்கு லேசர்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அந்த கணத்தின் உந்தலில் தம்மையிழந்து காதலன் - காதலியின் படத்தையோ, பெயரையோ எத்தனையோ பேர் பச்சை குத்திக்கொள்கிறார்கள். பின்னர், காதலின் நிலையாமை நிச்சயமாகும்பொழுது மார்பிலோ, முதுகிலோ, மேல் தொடையிலோ வரையப்பட்ட படம் மாத்திரம் தங்கிப்போகிறது. சில விபரமான இரண்டாம் காதலிகள், "இந்தாய்யா, நாளைக்குள்ள அந்த சிறுக்கி படத்த எடுத்துப்பட்டு அதை எட்டதுல எம் படத்த வரஞ்சுகிட்டு வரல...?" ரீதியில் எச்சரிக்கைகூட விடுக்கக்கூடும். இது ஒன்றும் மேற்கத்தைய நாடுகளுக்கு மாத்திரமான அவஸ்தை கிடையாது, நம்மூரில் கூட ஒரு காலத்தில் கட்சிக்குத் தங்களுடைய விசுவாசத்தை நிரூபிக்க அண்ணாதுரை படம்போட்ட அ.இ.அ.தி.மு.க கொடியைப் பச்சை குத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று புரட்சித் தலைவர்கட்டளையிட, ரத்தத்தின் ரத்தங்கள் உடனடியாக அந்தக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டார்கள். (இந்த ஓரே சிந்தனைக்காக அவருக்கு நூறு புரட்சித் தலைவர் பட்டங்களைக் கொடுக்கலாம். பலபேர் 'பீச்சாங்கையில்' படம் வரைந்துகொண்டு அறிஞர் பெரு

மகனை அவமதித்தது என்னமோ உண்மைதான்). பின்னர், அரசியல் ஆதாயங்கள் மாறத்தொடங்க நான்கு மனோகரன் போன்றவர்கள் குத்தப்பட்ட பச்சையுடன் உதயசூரியனின் ஜோதியில் ஐக்கியமாகிப்போனார்கள். என்ன, பொதுக்கூட்டத்துல சட்டையை அவிழ்த்துவிட்டு புஜத்தைக் காட்டவா போகிறார்கள்? அதெல்லாம் சட்டமன்றத்திற்குள்ளே மாத்திரம்தானே. அங்கே வெட்கத்திற்கு வேலையென்ன? கூடுதல் பாதுகாப்புக்குக் கலைஞரைப் போல மஞ்சள் துண்டு போட்டுக்கொண்டு விசுவாசத்தைத் திசை திருப்பக்கூட சாத்தியமிருக்கிறதல்லவா?

சில காலம்வரை இங்கே பச்சை நீக்குவதற்குச் சிக்கலான வழிகள்தான் இருந்தன. ஒன்று சுரண்டியெடுத்தல் (ஆங்கிலத்தில் பெயர் கொஞ்சம் கௌரவமாக இருக்கும், Dermabration), மற்றது குளிர்ச்செய்து அறுவை செய்தல் (Cryosurgery.) இவற்றில் போகவில்லை என்றால் செதுக்கியெடுத்தல் (Excision) என்ற முறையில் தோலோடு சேர்த்துக்கொஞ்சம் சதையையும் செதுக்கிவிட்டுப் பின்னர் தையல் போட்டு மூடுவார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அந்தச் சிக்கல்கள் எல்லாம் தேவையில்லை. நியோடியியம் யாக் (Neodymium YAG) என்ற லேசரின் கதிர்களைப் படங்களின் மீது பாய்ச்சினால் அந்தப் படங்களில் இருக்கும் வண்ணக்கலவை, களிம்புகள் எல்லாம் ஆவியாக்கப்பட்டு, போயே போய், போயிந்து, காயப் என்று காதலைச் சுத்தமாகச் சுவடில்லாமல் அழித்துவிடலாம். இந்த முறை மிகவும் எளிதானது, ஆபத்தில்லாதது. நடப்பது என்னவென்றால், லேசர்கதிர்கள் நிறக்களிம்புகளால் மாத்திரமே உட்கிரகிக்கப்படும். அப்பொழுது களிம்புகளின் வெப்பநிலை உயர்ந்து ஆவியாகி நீங்கிவிடும்.

லேசர் கதிர்களை மிகவும் சிறிய புள்ளியில் குவிக்க முடிவதால், தோலில் படாமல், படத்தில் மாத்திரமே விழச் செய்யமுடியும். எனவே, தோலுக்கு உட்புறமிருக்கும் நரம்புகளை அந்த வெப்பம் சென்றதையாது. இதற்குத் தேவையான லேசரைத் தெரிந்தெடுப்பதில் நான் அவருக்கு உதவ வேண்டியிருந்தது.

◎

இப்படி உயர் நுட்பங்கள் அபத்தங்களுக்கு மாற்றாக இருக்கின்றன என்று சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அந்த நினைப்பில் சென்றவாரம் மண் விழுந்தது. நெதர்லாந்து நாட்டின் முன்னணி கண் மருத்துவ ஆய்வுக்கூடத்தின் புதிய கண்டுபிடிப்பு

இந்தத் துளைபோட்டு மாட்டிக்கொள்ளும் அபத்தத்தின் உச்சத்தை எட்டியிருக்கிறது. ரோட்டர்டாம் நகரிலிருக்கும் ஆய்வுக்கூடத்தில் கண்ணில் அறுவை செய்து பிளாட்டினத்தாலான சமாச்சாரங்களைப் பதிக்கும் முறைக்குக் காப்புரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள். இது இப்பொழுது நெதர்லாந்தில் பிரபலமாகி வருகிறதாம். இந்த அலங்கார அறுவையைச் செய்துகொள்ளப் பலர் வரிசையில் காத்துக்கிடக்கிறார்கள் என்று அதன் தலைவர் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்கிறார்கள்.

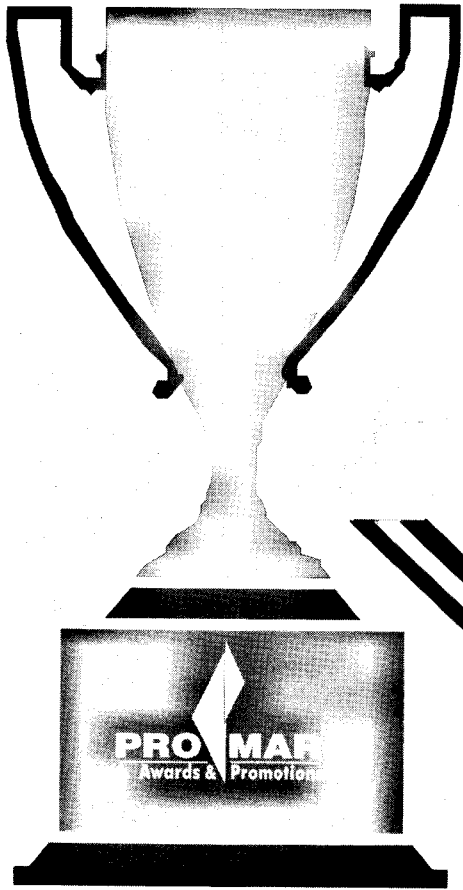
கிட்டத்தட்ட ஒரு சென்டிமீட்டரில் முன்றில் ஒரு பங்கு அளவுள்ள பிரத்தியேகமான 'அணிகலன்கள்' கண்களில் பொருத்தப்படுகின்றன.

விழிக்கொளத்தின் மேற்பரப்பிலுள்ள மிக மெல்லிய சவ்வு போன்ற விழிவெளிப்படலத்தில் (Conjunctiva) நுண்ணோக்கியின் உதவியால் சிறிய கீறலை ஏற்படுத்தி அதில் இந்தக் 'கண்குத்தியை' (வேறு என்ன சொல்வது முக்குத்தி போலத்தானே இதுவும்) பதிக்கிறார்கள். பதினைந்தே நிமிடங்களில் முடிந்துவிடும் இந்தக் கண்குத்தலுக்கும், நகைக்கும் ஆகும் செலவு கிட்டத்தட்ட 1250 அமெரிக்க டாலர்கள் மாத்திரமே. ("என்ன, நேக்கா கேக்கறேன்? உங்காத்துப் பொண்ணுக்குத்தானே போடச் சொல்றேன்.")

சாதாரணமாகப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் கண்குத்தி வெளியில் தெரியாது. ஆனால் எம்.ஜி.ஆரின் கதாநாயகி போல "ஒரு பக்கம் பாக்குறா, அவ ஒரு கண்ணை சாய்க்கிறா" என்று மையலுடன் பார்க்கும்பொழுதுதான் அறுபதாயிரம் ரூபாய் பிளாட்டினம் கண்ணைச் சிமிட்டும். இதுதான் இந்த அணிகலனில் இருக்கும் விசேடம் என்று சொல்கிறார்கள்.

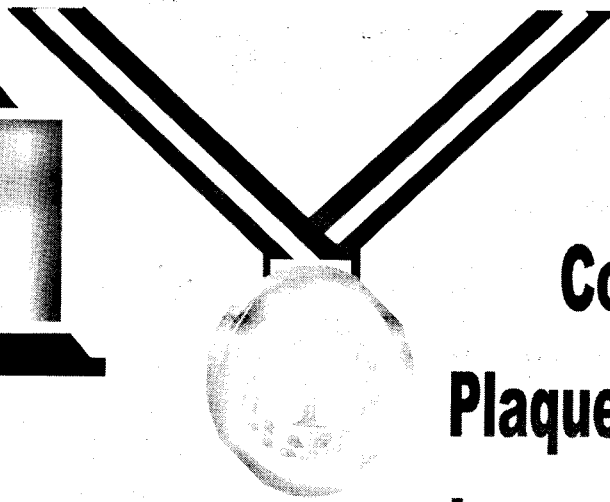
◎

உடனடியாக ஆய்வுகத்திற்குப் போய், சில கண் மருத்துவர்களை அழைத்து லேசரை வைத்து (எக்ஸைமர் லேசர் எனப்படுபவைதான் கண்களில் அறுவை செய்ய ஏற்றவை), இந்தக் கண்குத்தியைப் பெயர்த்து எடுக்க முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். கண்குத்தியின் ஆரம்பகால மோகம் தணிந்தவுடன் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு பல இளம் பெண்கள் வருவார்கள். அப்பொழுது சிவாஜி கணேசனைப் போல "உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால், என் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டுதுடி" என்று பாட்டுப் பாடிக் கொண்டே பணம் கரைக்கும் வழி ஏதாவது இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

PRO MAR

Awards & Promotions

**Ceramic mugs
& Glasses**

**Trophies
Cop. Awards
Plaques, Medals
Laser Engraving
Sand carving
Screen Printing**

416-291 2344

www.promarprint.com 585 Middlefield Rd Unit # 3, Scarborough

என்று திரைப்படங்கள்

மதி கந்தசாமி

This Boy's life (1993)

ராபர்ட் டி நீரோ, லியோனார்டோ டி காப்ரியோ, எல்லென் பர்கின் நடித்திருக்கிறார்கள். Michael Caton-Jones இயக்கி இருக்கிறார். Tobias Wolf எழுதிய கதையைத் திரைக்கதையாக்கி இருப்பவர் Robert Getchell.

கதை:

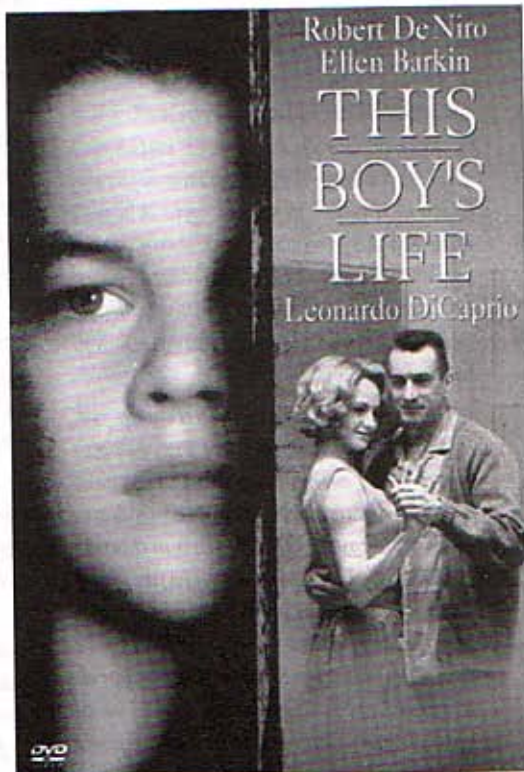
1950களில் நடக்கும் கதையிது. டோபியாசும் அவனுடைய அம்மா கரோலினும் ஒரு பழைய காரில் மேற்கு நோக்கிச் செல்கிறார்கள். கரோலினின் கொடுமைக்கார காதலனிடம் இருந்து விடைபெற்ற அவர்களைக் காதலனும் தொடர்கிறான். சால்ட் லேக் சிட்டியில் அவன் கண்ணில் மண்ணைத் தூவி விட்டு சியாட்டலுக்குச் செல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் நல்ல மாணவனாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்து, முயற்சிக்கிறான் டோபியாஸ். ஆனால் பலன் என்னவோ பூஜ்ஜியம்தான். அவ்வப்போது பள்ளிக்கு டிமிக்கி கொடுப்பவனாகவும் சிலசமயம் பள்ளியில் தகராறு செய்பவனாகவும் இருக்கிறான். இதற்கிடையில் கரோலின், ட்வைட் என்பவனைச் சந்திக்கிறான். வாழ்நாள் முழுவதும் தனியே இருக்க முடியாது

என்று முடிவு செய்த கரோலின், தன் மகனிடம் ட்வைட்டிடம் நன்றாக நடந்துகொள்ளுமாறு கேட்கிறாள். ஆனால் முதல் பார்வையிலேயே இருவருக்கும் ஒருவரையொருவர் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. ஆனாலும் கரோலினுக்காக ட்வைட் குடும்பத்தினருடன் சில நாட்கள் தங்குகிறான் டோபியாஸ். அப்போது ட்வைட் எப்படிப்பட்டவன் என்பதை டோபியாஸ் தெரிந்துகொண்டு விடு

கிறான். அதை உணரும் ட்வைட், கரோலினுக்குத் தெரியாமல் டோபியாஸைத் துன்புறுத்துகிறான்.

ட்வைட் தாழ்வு மனப்பான்மை நிறைந்தவன். அதனாலேயே தன்னையே வெறுக்கும் அவன், மற்றவர்களை எல்லாவற்றிற்கும் குற்றம் சாட்டுகிறான். அடுத்தவர் மேல் பொறாமை கொண்டவனாகவும் சிறுபிள்ளைத்தன்மையாக நடப்பவனாகவும் இருக்கிறான். பொய் சொல்வது அவனுக்கு அல்வா சாப்பிடுவதுபோல.

இதற்கிடையில் கரோலினும் ட்வைட்டும் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். கரோலினுக்கும் ட்வைட் பற்றி தெரியாமல் இல்லை. ஆனாலும் ட்வைட்டுக்கும் டோபியாசிற்கும் இடையில் அவள் வராமல் அமைதியாக இருக்கிறாள். இரண்டு வருடங்கள் இப்படி ஓடிப் போகிறது. நல்ல மாணவனாக மாற நினைத்தாலும் டோபியாசால் அப்படி இருக்கமுடியவில்லை. இத்தனைக்கும் நடுவில் அவனுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை நட்சத்திரம் யேல் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்து வரும் அவனது அண்ணன். கரோலினும் டோபியாஸின் தந்தையும் பிரிந்தபோது அண்ணன் தம்பி இருவரும் பிரிக்கப்பட்டனர். சிறுவயதில் இருந்து சந்தித்துக்கொள்ளவில்லை என்றாலும், டோபியாஸிற்கு உதவுவதாகச் சொல்லி கல்லூரி

புதுமுக வகுப்பிற்கான நுழைவுப் பத்திரங்களை அனுப்புகிறான் டோபியாஸின் அண்ணன்.

டோபியாஸ் பல இடையூறுகளை எப்படி சமாளிக்கிறான்? கல்லூரிக்குப் போக முடிகிறதா? அல்லது அதற்குள்ளே ட்வைட் அவனை அடித்தே கொன்றுவிடுகிறானா? என்பதுதான் படம்.

நடிகர்கள்:

ராபர்ட் டி நீரோ தான் ட்வைட் தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட ட்வைட்டை தன்னுடைய இயல்பான திறமையினால் நம் கண்முன் கொண்டுவருகிறார் டி நீரோ. கரோலினையும் அவளுடைய தோழிகளைத் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளால் கவருகிறான் ட்வைட். ஆனால் நடுவில் நெருஞ்சி முள் போல டோபியாஸ் இருக்கிறான், அவன் தன்னை முதற்பார்வையிலேயே அறிந்துகொண்டான் என்பதையும் அது தனக்கும் தெரியும் என்பதையும் ஒரு சில அசைவுகளிலேயே வெளிப்படுத்தி விடுகிறார் டி நீரோ. பார்வையாளர்களை வெறுக்கச் செய்யும் வேலையை இயல்பாகச் செய்திருக்கிறார் டி நீரோ.

நம்மை ஆச்சரியப்பட வைப்பது பதினேழு வயது வியோனார்டோ டி காப்ரியோதான். பதின்மூன்று வயது டோபியாசாக அறிமுகமாகி, அடுத்த மூன்று வருடங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்களை அழகாகக் காட்டி இருக்கிறார். கதையை நகர்த்திச் செல்வதே டி காப்ரியோ தான். ராபர்ட் டி நீரோ போன்ற நல்ல நடிகருக்கு இணையாக முதல் படத்திலேயே நடித்துத் தன் திறமையை நிரூபித்திருக்கிறார் டி காப்ரியோ. முக்கியமாக ட்வைட்டையும் அவனுடைய குள்ள நரித் தனமான தாக்குதல்களையும் தன்னால் நன்றாக எதிர்கொள்ள முடியவில்லையே என்று புழுங்கும் போதெல்லாம் ஜொலிக்கிறார் டி காப்ரியோ. (நம்மூர் நடிகர்களுக்குப் போட்டுக்காட்ட வேண்டும் இந்தப் படத்தை!)

இந்தப் படத்தில் நடித்த பிறகு பல நாட்களுக்கு ராபர்ட் டி நீரோ, வியோர்னார்டோ புராணம் பாடிக் கொண்டிருந்தார் என்று படித்திருக்கிறேன். அது சரிதான் என்று இந்தப்

படம் பார்த்த பிறகு சொல்லிக் கொண்டேன்.

The Jackal படத்தை இயக்கிய Michael Caton-Jonesதான் இயக்குநர். Coming-to-age வகையைச் சேர்ந்த இந்தப் படத்தைக் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக நிஜத்தைப் பிரதிபலிக்குமாறு எடுத்திருக்கிறார் இயக்குநர். ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தையும் நமக்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்தி அதனாலேயே படத்தோடு ஒன்றவைத்துவிட்டார். கதையும் முக்கிய காரணம். கதாசிரியர் டோபியாஸ் ஜூல்பின் சொந்தக்கதையே படமாக் கப்பட்டது. ட்வைட்டின் ஊரான Concrete, Washington தான் டோபியாஸ் வளர்ந்த இடம். படம் வெளிவருவதற்குச் சில வருடங்களுக்குள் நிஜ ட்வைட் இறந்துபோனாராம்.

வியோனார்டோ — விளையும் பயிரை முளையில் காணலாம்!

Memento (2001)

கிறிஸ்டோபர் நோலன் இயக்கத்தில் கை பியர்ஸ் (Guy Pearce), ஜோ பான்டோலியானோ (Joe Pantoliano), காரர்ஆன் மொஸ் (Carrie-Ann Moss) ஆகியோர் நடித்திருக்கின்றனர்.

கை பியர்ஸின் 'ஷெல்பி' என்ற கதாபாத்திரம் தன்னுடைய மனைவியைப் பலாத்காரப்படுத்திக் கொலை செய்பவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கத் தேடி அலைகிறான். தொடர்ந்து என்ன நடக்கிறது என்கிற சாதாரணமான கதைதான். ஆனால் நோலனின் திரைக்கதையும் படத்தை அவர் எடுத்துச் சென்றிருக்கும் விதமும் இதை வேறுபடுத்துகிறது.

படத்தைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு முன்னால் நான் இந்தப் படத்தைப் பார்த்த கதையை கட்டாயம் சொல்லியாக வேண்டும். இந்தப் படம் நன்றாக இருக்கும் பார் என்பதைத்தவிர வேறு எதுவும் என் நண்பன் சொல்லவில்லை. பார்க்க ஆரம்பித்து முதல் பத்து நிமிடங்கள் ஓடியும் ஒன்றும் விளங்காததால் மறுபடியும் இரண்டு தடவை பார்த்தேன். அப்படியும் அந்த முதல் பத்துநிமிடக்காட்சிகள் ஒன்றும்

விளங்காமல் தலையும் வலிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. சரியென்று இணையத்தில் பத்திரிகை விமர்சனம் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று படித்துவிட்டு, மறுபடி பார்த்தபோதுதான் கொஞ்சமாவது விளங்கியது.

அட என்னமோ புரியாத படம்தான் பிசு பண்ணுறானே என்று நீங்க யோசிக்கலாம். இதோ உங்களுக்காகக் கதைச்சுருக்கம்.

ஷெல்பி தன் மனைவியைக் கொன்றவனைத் தேடி அலைவது தான் படம் என்று சொன்னால்லவா? அதற்கும் மேல் சில விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஷெல்பிக்கு ஒருவித அபூர்வமான அம்னீஷியா இருக்கிறது. எங்கோ பலத்த அடிபட்ட அவனுக்கு அந்த நிமிடத்திற்கு முன் நடந்த ஒரு விஷயமும் ஞாபகம் இல்லை. அவன் மனைவியைக் கொலை செய்தவன் எப்படி இருப்பானென்பது அவனுக்கு ஞாபகம் இல்லை. தான் யார் என்பதும் அவன் மனைவி கொலை செய்யப்படுவதற்கு முன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் அவனுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. ஷார்ட் டேர்ம் மெமரிதான் உதைக்கிறது. அதுவும் எப்படி? ஒரு நிமிடத்திற்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகூட ஞாபகம் இல்லாத அளவுக்கு!

அதற்கும் அவன் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்கிறான். உடனடி புகைப்படக்கருவியைப் பயன்படுத்திப் புகைப்படங்களாக எடுத்துத்தள்ளுகிறான் (பின்பக்கம் குறிப்புகளுடன்.) தன் உடலில் பார்க்கக்கூடிய இடங்களில் எல்லாம் குறிப்புகள் எழுதுகிறான். பச்சை குத்திக்கொள்கிறான்.

இன்னுமொரு புதிர் ஸ்போர்ட்ஸ் கார் ஓட்டும், விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணியும் அவன் ஏன் சின்னச்சின்ன ஹோட்டல்களில் தங்க வேண்டும் என்பது.

இப்பவே தலை சுத்துதா அல்லது என்ன பெரிய புதிர் இருக்குப்போ அவன் கண்டுபிடிச்சுருவான் சுலபமான நினைக்காதீர்கள்.

படத்தில் பல காட்சிகள் பலரின் கண்ணோட்டத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புரிந்தது போலிருக்கும். அடுத்த ஆளின் கண்ணோட்டத்தைப் பார்த்ததும் குழம்பிப்போகும். படம் எடிட் செய்யப்பட்டி

ருக்கும் விதம்தான் இதை மற்ற திரில்லர்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

படத்தின் கதாநாயகனாக வரும் ஆஸ்திரேலிய நடிகர் கை பியர்ஸ் நல்ல தேர்வு. இதற்கு முன் இவரை எல்லே கான்பிடென்ஷியல் (அது பற்றி இன்னொரு நாள்) படத்தில் பார்த்தது பிறகுதான் ஞாபகம் வந்தது. இறுக்கமான முகபாவத்துடன் சிறிது திருவிழாவில் தொலைந்த குழந்தை போன்ற பார்வை. அம்னீஷியாவின் காரணமாக இவரின் கதாபாத்திரம் கஷ்டப்படும் இடங்களில், இவரை ஏமாற்ற நினைப்பவர்களை எதிர்கொள்வதில், ஞாபகசக்தியின்மையினால் பார்ப்பவர்கள் நல்லவர்களா இல்லையா என்று கஷ்டப்படும்போது மற்றும் படத்தினுடே குட்டிக்கதை போல வந்துபோகும் ஷெல்பியின் தொழில் முறை அனுபவம் என்று பல இடங்களில் பேஷ் போட வைக்கிறார்.

படத்தின் இதர முக்கியமான பாத்திரங்கள் காரந் ஆன் மொஸ். கனடிய நடிகையான இவரை டிரினிடி என்னும் பாத்திரத்தில் மேட்ரிக்ஸ் (Matrix) படத்தில் பார்த்திருப்பீர்கள். சில காட்சிகளில் வந்திருந்தாலும் படத்தின் கதையோட்டத்திற்கு வெகுவாகப் பயன்படுகிறார்.

அற்புதமான குணச்சித்திர நடிகர் என்று பலரால் பாராட்டப்பெற்ற ஜோ பாண்டோலியானோ இந்தப் படத்திலும் அருமையாக நடித்துள்ளார். மேலும் விளக்க ஆரம்பித்தால் புதிர்கள் அவிழ ஆரம்பித்து விடும் என்ற காரணத்தால் இவரைப்பற்றி அதிகம் சொல்லாமல் விடுகிறேன். யாருப்பா இந்தாளுன்னு கேட்பவர்களுக்கு - மேட்ரிக்ஸ் (Matrix) படத்தில் காட்டிக்கொடுப்பவனாக நடித்திருக்கிறார்.

நாங்களே படம் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறோம் என்பவர்கள் இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டுவிடுங்கள்.

மற்றவர்களுக்கு...

சாதாரணமாக ஒரு படம் கடந்த காலத்தில் தொடங்கி நிகழ்காலத்திற்கு வரும் அல்லது நிகழ்காலத்தில் தொடங்கிக் கடந்த காலத்தில் சஞ்சரித்துத் தொடங்கிய நிலைக்கு வரும். மொமன்டோ இவ்வமைப்பிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபடுகிறது. இப்போது சொன்னமாதிரி ஒரு படத்தை எடுத்து அதை அப்படியே மாற்றி எடிட் பண்ணினால் என்ன நடக்கும்? ஆரம்பக்காட்சியாக வருவது முடிவுக்காட்சியாக வரும். அதே தான் இந்தப் படத்தில் நடந்திருக்கிறது. ie The movie goes backwards in terms of plot. இது புரியாமல்தான் நான் தலைமுடியைப் பிய்த்துக் கொண்டேன். இப்படி குழப்பியடிக்கும் கதையில் பலப்பல புதிர்கள். நாம் சாதாரணமாகத் தமிழ் சினிமா பார்ப்பதுபோல 10% மூளையைப் பயன்படுத்திப் பார்க்கிற கதையெல்லாம் நடக்காது. (10 சதவீதமே அதிகம் என்கிறீர்களா? அதுவும் சரிதான்.

மொத்தத்தில் பார்க்கத் தவறாதீர்கள்.

○

Enemy at the Gates (2001)

ஜூல்ட் லா, ஜோசெஃப் ஃபியென்ஸ், ரேச்சல் Weisz, எட் ஹாரிஸ் போன்றவர்கள் நடித்திருக்கின்றனர். இயக்கம் - Jean - Jacques Annoud.

இரண்டாம் உலகப்போர் சமயத்தில் ரஷ்யாவை நோக்கி ஜேர்மனியின் படைகள் நகர்கின்றன. ஹிட்லரின் படைகள் ஸ்டாலின் கிராட் நகரில் தடுத்து நிறுத்தப்படுகின்றன. அங்கு நடக்கும் சம்பவங்கள்தான் இப்படத்தில் பேசப்படுகின்றன. இரயில் வண்டிகளில் கிராமப்பகுதிகளில் இருந்து ராணுவத்தில் (தானாகவோ, வற்புறுத்தலுக்கு ஆளாகியோ) சேர்ந்த இளைஞர்கள் அழைத்து வரப்படுகிறார்கள். கூடவே போர் அபாயத்திலிருந்து தப்பிக்க நினைக்கும் பொது மக்களும். அப்படி ஒரு இரயில் வண்டியில்தான் இப்படத்தில் Vasili Zaitsev ஆக நடிக்கும் ஜூல்ட் லா வருகிறார். சரக்கு ரயில்போல இருக்கும் அந்தப் புகைவண்டியில் ஒரு ஓரத்தில் இருக்கும் பெண்ணையும் அவ்வப்போது காட்டுகிறார்கள். வாசிலியுடன் சேர்ந்து நாமும் அவரைப் பார்த்து நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நடுவில் அப்பெண் இறங்கிக் கொள்ள வாசிலியின் பயணம் தொடர்கிறது.

ரயில் ஸ்டாலின்கார்ட் வந்து சேர்கிறது. அவசர அவசரமாக அதுவரை போரைக் கண்டிராத அந்த இளைஞர்கள் படகுகளில் ஏற்றப்பட்டு, ஹிட்லரின் படையை எதிர்கொள்ள அனுப்பப்படுகிறார்கள். வழியே அவர்கள் காணும் கோரக்காட்சிகள் அவர்களைப் பதறச்செய்கிறது. நம்மையும்தான். ஆனால் படகுகளில் செல்லும் இதர ரஷ்யவீரர்கள், வானிலிருந்து பொழியும் ஜேர்மனிக் குண்டுகளுக்கு இரையாவது கண்டு திரும்ப முயலும் சில ரஷ்ய வீரர்களை, அவர்களின் மேலதிகாரிகளே சுட்டுக்கொல்கிறார்கள்.

ஏறக்குறைய பத்து - பதினைந்து நிமிடங்கள் நீடிக்கும் இக்காட்சியை நான் முழுமையாகப் பார்க்கவில்லை. பார்க்க முடியவில்லை. அக்காட்சிகளைப் பார்க்கும்போது நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகள் மனதில் வந்து போவதை தவிர்க்கமுடியவில்லை. கடந்த சில வாரங்களாக என் காதுகளில் விழும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஒரு வாதமாகிய, உங்களுக்கு போரின் தாக்கங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்று தெரியவில்லை. நீங்கள் போர்களில் ஈடு

பட்டிருந்தாலும் உங்கள் நாட்டில் போர் அழிவுகள் ஏற்பட்டதில்லை. அதனால் அதன் விழைவுகள் தெரியவில்லை, நினைவில் வந்து போனது. கடந்த சில வருடங்களுக்கு முன் அமெரிக்கர்களுக்கு இரண்டாம் உலகப்போரில் நடந்த பேர்வழி துறைமுகத் தாக்குதலும் சேதமும் எத்தனை பேருக்கு மனதில் நிற்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. 1959ல் தான் ஹவாய் அமெரிக்காவின் மாநிலங்களில் ஒன்றாக்கப்பட்டது. சரி, சரி படத்திற்கு வருவோம்.

உயிர்பிழைத்த வீரர்கள் வேறிடத்திற்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். படத்தில் முதல் காட்சியில் சிறுவயதில், தன் குதிரைகளைக் கொல்லவரும் ஓநாய்களைச் சுட்டுவீழ்த்தி துப்பாக்கிப் பயிற்சி பெற்ற வாசிலியின் கையிலும் துப்பாக்கி இல்லை. ரஷ்யாவிடம், வீரர்களுக்குக் கொடுப்பதற்குத் துப்பாக்கிகள் இல்லை. ஸ்டாலின் கிராட் நகரத்தில் குண்டுமழை பொழிந்து தகர்த்தவாறு முன்னேறுகின்றன ஜேர்மானியப்படைகள். கண்ணில் பட்ட இடங்களெல்லாம் உடல்கள் கிடக்க ஜேர்மானியப்படை முன்னேறுகிறது.

நகரத்தின் ஓரிடத்தில் ரஷண்டானா போன்று தோன்றும் ஓரிடத்தில் அங்கு கிடந்த உடல்களில் ஒன்று லேசாக அசைகிறது. சேறும் சகதியும் உடல்களுமாய் கிடக்கின்ற இடத்தில் ஊர்ந்து ஊர்ந்து வரும் உருவம் திடீரென்று ஆடாமல் அசையாமல் கிடக்கின்றது. சற்றுத்தொலைவில் முன்னேறிக் கொண்டு வரும் ஹிட்லரின் படைகள் எல்லா இடங்களையும் சோதனை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த உருவம் கிடக்கும் ரஷண்டானா பகுதியும் தானியங்கித்துப்பாக்கித் தாக்குதலுக்கு ஆளாகிறது. அந்த உருவம் எழும்ப நினைக்கும்போது சாலையின் எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு ஜேர்மன் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டு அங்கிருந்து இரண்டு பேர்

இறங்குகிறார்கள். ரஷ்ய ராணுவத்தில் பணிபுரியும் பொலிடிகல் ஆபிசர் விளம்பரத்தொடர்பாளரான டானிலோவ் (ஜேசெஃப் ஃபியென்ஸ்) ஆகிய அந்த உருவம், தன்னிடம் இருக்கும் துப்பாக்கியால் சுட எத்தனிக்கும்போது அந்த ரஷண்டானாவில் இன்னொரு உருவம் அசைகிறது. அதுதான் வாசிலி. துப்பாக்கி பிடித்துப் பழக்கமில்லாத டானிலோவிடம் இருந்து துப்பாக்கியை வாங்கி வாசிலி சுடுவதற்கு முன்னால் இன்னுமொரு வண்டியிலிருந்து மூன்று ஜேர்மன் வீரர்கள் இறங்குகிறார்கள். அதில் ஒருவன்

சோர்வை நீக்குவதற்கு நன்கு போரிடுபவர்களை முன்னிறுத்த வேண்டும் என்று தன் மேலதிகாரியிடம் சொல்லுகிறான். டானிலோவால் பிரசித்தமாகிறான் வாசிலி. ஆனால் தான் இதற்கு அருகதையற்றவன் என்று நினைக்கும் வாசிலி ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்கிறான். டானிலோவிற்கும் அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கிறது. அவர்களிருவருக்கும் சிற்சில போட்டிகள் நடக்கின்றன. அந்தப் பெண்ணை வாசிலி ஏற்கனவே ரயில் வண்டியில் பார்த்திருந்தான். சரி கதையைத் தொடர்வோம்.

வாசிலியின் தலைமையில் ஸ்னைப்பர்ஸ் எனப்படும் குறிபார்த்து சடும் பிரிவு ஜேர்மன் படையினரின் தாக்குதலை மட்டுப்படுத்துகிறது. ஹிட்லருக்குத் தகவல் போய், அங்கிருந்து ஜேர்மன் படை வீரர்களுக்குத் துப்பாக்கி சுடப்பழக்கும் பள்ளியில் முக்கியமானவர் அனுப்பப்படுகிறார். அவர் வருவதற்கு முக்கியக் காரணமே, வாசிலியைக் கொல்லத்தான். அப்படி வருபவர்தான் கோனிங் என்னும் பவேரிய பிரபு (எட் ஹாரீஸ்).

வாசிலிக்கும் கோனிங்குக்கும் இடையில் நடக்கும் யுத்தமே இந்தப் படத்தில் அற்புதமான அம்சமாக இருக்கிறது. விரிவாகச் சொல்லி உங்களால் படத்தை ரசிக்க முடியாமல் செய்யவிரும்பவில்லை. இரண்டு பேருக்கும் இடையில் நடக்கும் யுத்தத்தில் யார் வெற்றி பெறப்போகிறார்கள்? டானிலோவ் என்ன செய்யப்போகிறான்? வாசிலி, டானிலோவ் இருவரில் டானியா (Rachel Weisz) என்னும் அந்தப் பெண்ணையார் அடைகிறார்கள்? அல்லது அடைய முடிகிறதா? என்பதையெல்லாம் சின்னத்திரையில் கண்டு ரசியுங்கள்.

படத்தின் ஆரம்ப காட்சிகள் ஸ்பீல்பேர்க்கின் 'Saving Private Ryan' படத்தைப் பெரிதும் ஞாபகமூட்டுகின்றன. படத்தின் ஆர்ட்டைரக்டருக்கு ஒரு ஸ்பெஷல் ஷொட்டு. இரண்டால் உலகப்போரில் சேதமாக்கப்பட்ட ஒரு

ஏனோ தெரியவில்லை ரஷண்டானாவை நோக்கி சில நிமிடங்கள் பார்த்துவிட்டு அத்திசை நோக்கி வருகிறான். துப்பாக்கியைக் கையிலெடுத்து வாசிலி ஓர் இடுக்கு வழியாக லாவகமாக அனைவரையும், அவர்களைச் சதாகரிப்பதற்கு முன்பே சுட்டுத்தள்ளுகிறான்.

வாசிலியின் இச்செயலால் இம்பிரெஸ் (தமிழில் என்ன?) ஆன டானிலோவ், படைவீரர்களின்

நகரத்தைக் கண்முன் கொணர்ந்து விட்டார். குண்டுத்தாக்குதல்களால் சேதமடைந்து கிடக்கும் இடங்களில் வாசிலியாக வரும் ஜூட் லாவும் கோனிங்காக வரும் எட் ஹாரிஸ்சிம் இந்த இடங்களில் மறைந்திருந்து தாக்கிக்கொள்கிறார்கள். ஒருவரை மற்றவர் மாறி மாறி தாங்கள் விரும்பும் இடத்திற்கு வரச்செய்யும் உத்திகள் நன்றாக இருக்கின்றன. மிகுந்த தன்னம்பிக்கை கொண்ட கோனிங் பிரவுவா, அல்லது தன் திறமையில் நம்பிக்கை இல்லாத வாசிலியா யார் வெல்லப்போகிறார்கள் என்று ஒருவித சஸ்பென்ஸைக் கடைசிவரை கொண்டு சென்றதற்காக இயக்குநரான Jean-Jacques Annoudஐ பாராட்டலாம். காமரா வைக் கையாண்டவரும் நன்றாகச் செய்திருக்கிறார்.

சில குறைகளைக் களைந்திருந்தால் இப்படம் படு சூப்பர் என்று சொல்ல முடிந்திருக்கும். அக்குறைகள் பின்வருமாறு.

1. வசனம். இது மிகப்பெரிய குறையாகப்படுகிறது. ஸ்டாலின் கிராட் நகருக்கு வரும் ஸ்டாலினின் படைத்தளபதிகளில் ஒருவரான நிகிடா குருஷ்சேவ் — உருவ அமைப்பில் குருஷ்சேவை நினைவு படுத்துகிறார். ஆனால் அவர் ஸ்டாலின்கிராடைச் சேர்ந்த ராணுவ முக்கியத்தினரிடம் பேசும் போதுதான் டானிலோவ், வாசிலியைப்பற்றி அவரிடம் சொல்லுகிறான். அதற்கு முன்னால் அவர் பேசுவதில் ஒரு வசனம் இப்படிப் போகிறது: “தன்பெயரால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு நகரம் ஜெர்மனியின் கையில் விழும் வாய்ப்பு இருப்பது

‘பாஸ்’ஸிக்கு பிடிக்கவில்லை. This city bears the name of the BOSS!’ (huh!.) படம் முழுக்க, இறுக்கமாக இருக்கவேண்டிய இடங்களில் எல்லாம் பல டயலாக் அபத்தங்கள்.

2. ஒரு உப்புச்சப்பற்ற காதல் கதை பின்னணியில் ஓடுகிறது. சில இடங்களில் நன்றாக இருந்தாலும் இது கதையோட்டத்திற்கு வலு சேர்க்கிறதா இல்லையா என்று நீங்களே பார்த்துவிட்டு சொல்லுங்கள்.

3. ரஷிய வீரன் வாசிலிக்கும் ஜேர்மானிய பிரபுவும் முக்கிய புள்ளியுமான கோனிங்குக்கும் இடையில் நடக்கும் யுத்தம் நம்மை மகிழ்ச்சிப்படுத்தினாலும், சில இடங்களில் காட்சியமைப்பு இறுக்கமாக இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை.

©

உயிர்மை பதிப்பகம்

சுஜாதாவின் நூல்கள்	ரூ.	பெயரற்ற யாதீர்கள் (ஜென் கவிதைகள்)		பச்சை தேவதை (கவிதைகள்) சல்லமா	50
தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகள்	225	தமிழில்: யுவன் சந்திரசேகர்	110	தபால் மூலம் பெற நூல் விலையுடன் ரூ.10 சேர்த்து அனுப்பவும். M.O. மற்றும் வரைவோலையாக அனுப்புவோர் Uyirrmmai Pathippagam என்ற பெயரில் அனுப்புக. வெளியூர் காசோலை அனுப்புவோர் ரூ.15 சேர்த்து அனுப்புக. வி.பி.பி உண்டு, செலவு தனி.	
பூர்வகத்துக் கதைகள்	175	ஏற்கனவே (சிறுகதைகள்) யுவன் சந்திரசேகர்	100	அயலில் இருக்கும் நண்பர்கள் தேவையான நூல்களுக்கு மின்னஞ்சல் மூலம் தெரிவித்தால் அஞ்சல் செலவு மற்றும் பணம் அனுப்ப வேண்டிய முறைபற்றி தெரிவிக்கிறோம்.	
புறநானூறு ஓர் எளிய அறிமுகம்	225	என் பெயர் ராமசேஷன் (நாவல்) ஆதவன்	100	Uyirrmmai	
விஞ்ஞானச் சிறுகதைகள்	225	இரவின் ரகசியப் பொழுது (கவிதைகள்)		11/29 Subramaniam Street	
பதவிக்காக (நாவல்)	200	கோகுலக்கண்ணன்	50	Abiramapuram, Chennai - 600 018	
எழுத்தும் வாழ்க்கையும் (கட்டுரைகள்)	85	பார்வைகளும் பதிவுகளும் (கட்டுரைகள்) வாஸந்தி	110	India	
சுஜாதா பதில்கள்	90	என் தாத்தாவுக்கொரு குதிரை இருந்தது (நாடகம்) செழியன்	50	Tele/fax: 91-44-24993448	
திரைக்கதை எழுதுவது எப்படி?	60	காத்திருந்த வேளையில் (கட்டுரைகள்) மனுஷ்ய புத்திரன்	65	Mobile: 9840271561	
யவனிகா (நாவல்)	75	எப்போதும் வாழும் கோடை (கட்டுரைகள்) மனுஷ்ய புத்திரன்	50	e-mail: uyirrmmai@yahoo.co.in	
எப்போதும் பெண் (நாவல்)	90				
நிலா நிழல் (நாவல்)	75				
பிற நூல்கள்					
நெடுங்குருதி (நாவல்)	250	என் படுக்கையறையில் யாரோ ஒளிந்திருக்கிறார்கள் (கவிதைகள்) மனுஷ்ய புத்திரன்	50		
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்					
பால்ய நதி (சிறுகதைகள்)					
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்	60				

உரையாடல்

அக அலுபயந்திரை மோயல் பெறுகல்

சச்சிதாநந்த மோகந்தி புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரான
யு.ஆர்.அநந்தமூர்த்தியுடன் பேசுகிறார்

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் வந்த எழுத்தாளர்களில் கன்னட எழுத்தாளர் யு.ஆர். அநந்த மூர்த்தியைப் போல சிறப்பான, செல்வாக்குள்ள, புதுவழி சமைத்த எழுத்தாளர்கள் மிகக் குறைவே. வசீகர ஆளுமை உள்ளவர், சுய வாழ்விலும் எழுத்து வாழ்விலும் பல சமூகக் கட்டுக்களை உடைத்தவர். முற்றும் முரண்பாடான குணங்கள் கொண்டவை என்று பிறர் சொல்லக்கூடியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டவர். மைசூர் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகவும், கோட்டயம் எம்.ஜி.பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தராகவும் இருந்தவர். புது டில்லி, சாஹித்திய அகடெமியின் கிர்த்தியிக்க தலைமைப் பதவியை வகித்தவர். இப்பதவிகளைத் திறமையாகவும் தனித்தன்மையுடன் வகித்த போதும், சுய சிருஷ்டிகர எழுத்தாளராகவும், நாவலாசிரியராகவும் விடாப்பிடியாகத் தொடர்ந்தார். இந்திய மொழிகளின் பாதுகாவ

லனாக இருந்தார். அவருடைய சம்ஸ்கார நாவல் புதுவழி சமைத்தது. அதை ஏகேராமனுஜன் திறமையாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

கார்ன் மார்க்ஸ், காந்தி, சார்த்தர், லோஹியா ஆகியோரினதும் இந்திய மரபினதும் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட சமூக செயற்பாட்டாளர் பேராசிரியர் அநந்தமூர்த்தி. அனைத்திலிருந்தும் சிறப்பானதை எடுத்துக் கொண்டபோதிலும் எதன் நுகத்தடியிலுமே தன் கழுத்தைக் கொடுக்காதவர். கருத்தியலில், அக அனுபவமே ஓர் எழுத்தாளனை வழி நடத்த வேண்டும் என்று நினைக்கிறார் அவர். தீவிரவாதிகளுக்கு அவர் ஒரு பழமைவாதி. பழமைவாதிக் கு அவர் ஒரு தீவிரவாதி. தன்னை ஒரு காந்திய சோஸலிஸ்டர் என்றே பார்க்கிறார். இடதுசாரிகளைப் பாராட்டும் அவர், அதே வேளை இந்திய மார்க்ஸிஸ்டுகளை நேர்மையற்றவர்கள், வரட்டுக் கோட்பாட்டாளர், இந்தியக் கலாச்சாரச்

செல்வத்தைப் புரிந்துகொள்ளாதவர்கள் என்றும் எண்ணுகிறார்.

அநந்தமூர்த்தி பேரார்வத்துடனும், நாநலத்துடனும் பேசுகிறார். தன்னியல்பான சிந்தனையும் செயற்பாடும் அவர் வாழ்வினை அணுகும் முறை. டி.எச்.லோறன்ஸில் அவர் கொண்ட ஈடுபாடு ஆச்சரியத்தைத் தராது. பல விஷயங்களில் இயல்பாய் இருப்பது, அறிவுவாதங்களில் சுடர்விடுவது, எளிமையான நடைப்பாங்கு, போலியற்ற பணிவு ஆகியவை அவரில் கடுமையான விமர்சனம் வைப்பவர்களைக் கூட தணியச் செய்துவிடும்.

நான் அவருடன் நீண்ட நேரம் பேசினேன். இந்த உரையாடல் பல அமர்வுகளில் நடந்தது. இறுதியில், கூர்மையான புலப்பதிவுகளும், நுண்ணறிவுள்ள சிருஷ்டிகர மனமும், பிரபல்யமற்ற அல்லது அரசியல் சரியற்ற பார்வைகளாக இருந்தாலும் அவற்றைத் தைரியமாகக் கூறக்கூடிய மனமும் தான் அவரிடமிருந்து வெளிவந்தது.

பேராசிரியர் அந்தமூர்த்தி தன் வாழ்க்கை, சிருஷ்டி எழுத்துக்கள், கலைகள், அவை தொடர்பான கருத்தியல்கள் பற்றி இங்கே பேசுகிறார். அதன் சில பகுதிகள் இங்கே தரப்படுகின்றன :

சச்சிதானந்த மோகந்தி : எப்போது எப்படி நீங்கள் எழுத ஆரம்பித்தீர்கள்?

யு.ஆர். அந்தமூர்த்தி : தனிமையை விரும்புவதால் தாம் எம்மில் பலர் எழுதுகிறோம். குழந்தைகள் கூட தனிமையை விரும்புகின்றன என்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் விளையாட விரும்பும் அதேவேளை தாமே தம்முடன் விளையாடவும் விரும்புகின்றன. எனது பேரக் குழந்தை தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளும்போது நான் என் எழுத்தின் ஆரம்பத்தைப் பார்க்கிறேன். நாமே தம்முடன் பேச விரும்புகிறோம். அந்தத் தருணம் தான் எம்மிடமுள்ள சாட்சியை நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். உண்மையில் எம்மிடம் இரண்டு சுயங்கள் உள்ளன: ஒன்று, விளையாட்டில் ஈடுபடும் சுயம். மற்றது, வேறாக நின்று கவனிக்கும் சுயம். அது உபநிஷத்தில் கூறப்படும் பெரும் படிமமான பறவை. ஒன்று, உணவை உண்ணும் பறவை, மற்றது, உண்ணுவதைக் கவனிக்கும் பறவை. அந்த இரு தங்கப் பறவைகள், அவை எம் எல்லாரிடமும் உள்ளன. அவையே எம் எழுத்துக்களின் மூலமும்.

கன்னட நவீனப் பள்ளியின் உயர்ந்த தனித்துவமான எழுத்தாளராக நீங்கள் விபரிக்கப்படுகிறீர்கள். 1965இல் வெளிவந்த உங்கள் முதல் நாவலான சம்ஸ்கார எவ்வழியில் எம் விமர்சன மரபிற்கான நவீனத்துவ எதிர்வினையாகும்?

என் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி மனோகர் க்றந்தமாலனால் வெளியிடப்பட்டபோது அதை அவர்கள் 'நவீனத்துவ' நாவல் என்றழைத்தார்கள். அது எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. நவீனத்துவ கதைகள் எழுதுகிறேன் என்று பிரக்ஞைபூர்வமாக அவற்றை எழுதும்போது நினைக்கவே இல்லை. இதற்கொரு கதை இருக்கிறது. நான் சிறப்புப் பட்ட மாணவனாக இருந்த

போது என் கதைகளில் சிலவற்றை நான் மதிக்கும் ஒரு கன்னட எழுத்தாளரிடம் எடுத்துச் சென்றேன். அவர்தான் ஆனந்தம். நுண்மையான நல்ல எழுத்தாளர். 'நான் கொன்ற ஒரு பெண்' போன்ற அழகான கதைகளை எழுதியவர். அவர் ஓர் ஓவியர். அவர் நீலக் கலர் பென்சில் ஒன்றையும் சிவத்த கலர் பென்சில் ஒன்றையும் எடுத்துத் தாராளமாகப் பாவித்தார். நான் 'மடத்தனமான, நவீனத்துவச் சரக்குகள்' எழுதுவதாகச் சொன்னார். அந்தக் காலத்தில் நான் ஷெல்லியை அதிகம் மதித்தவன். ஷெல்லியை மிகவும் நேசித்தேன்! என் சிறப்புப் பட்டப் படிப்புக் காலத்தில் ஷெல்லி எழுதியவை அனைத்தையும் அநேகமாக வாசித்துவிட்டேன். அத்துடன் எவியற்றை எனக்குப்

பிடிக்காது. எனக்கு நவீனத்துவம் துப்பரவாகப் பிடிக்காமல் இருந்த போது என்னை நவீனத்துவவாதி என்று விபரித்து என்னை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கியது. என் படைப்புக்களை கோபால் கிருஷ்ண அதிகாரி என்ற பெரும் நவீனத்துவக் கவிஞரிடம் எடுத்துச் சென்றேன். ஆனந்தம் சொன்னதை அவருக்கு நான் சொல்லவில்லை. அவர் என் படைப்புக்களை வாசித்துவிட்டுக் கருத்துரைத்தார்: 'ஓ, உன்னிடம் நவீனத்துவக் கூறுகள் இருக்கின்றன!' அப்படித்தான் நான் நவீனத்துவப் பள்ளிக்கு வந்தேன். ஏதோ அழமான ஒன்று என்னிடம் இருந்து அப்படி இயக்கி இருக்கிறது! ஆனால், அது நான் எடுத்த சுய பிரக்ஞையுள்ள சித்தாந்த நிலைப்பாடல்ல. (நான் அப்படி எந்த நிலைப்பாடும் எடுத்த வனுமல்ல. என் அக அனுபவ உண்மையை மட்டுமே எழுத வேண்டும் என்று விரும்புவன்.) அது மட்டுந்தான். எம்மைச் சுற்றியுள்ள இவ்வுலகம் எப்பொழுதும் தன் முனைப்புள்ள கருத்துக்களையே எங்களுக்குத் தந்துகொண்டிருக்கின்றது. அவற்றை நாம் சொல்லிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். எம் சுயத்தின் உண்மைகளைத் தனிமையில் மீட்டெடுக்க முடியுமானால் நாம் எழுத்தாளர்கள் ஆவோம். அது சிரமம்! அதை எப்படி வெளிப்படுத்துவது என்பதும் அதைப் போலவே சிரமமான விஷயம். ஏனெனில், எம் உணர்ச்சிகளுக்கு மாறாக அவ்வெளிப்பாடுகள் செல்லலாம். அத்துடன் அவ்வெளிப்பாடுகள் அனைத்தும் எமது பழக்கத்தால் ஏற்பட்ட எதிர்வினைகளே. வெளிப்பாட்டைப் பொறுத்த வரை, நான் இன்றுவரை போராடிக் கொண்டே இருக்கிறேன். முன்னைய காலத்திலும் பார்க்க, இன்றைய நவீன உலகத்தில் பல அபிப்பிராயங்களால் நாம் சூழப்பட்டிருக்கிறோம்.

ப்றாக்கிய மற்றும் பரிசார, சன்னிபேசு என்ற இரு இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களை எழுதியிருக்கிறீர்கள். இந்த நூல்களை எழுதுவதற்குரிய உங்கள் நோக்கம் என்ன?

நான் கல்விசார் சுட்டுரைகளிலும் பார்க்க பல சிருஷ்டிக் சுட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அந்தக் சுட்டுரைகளுக்கும் என் சிறு

இந்தியாவிலுள்ள மரபுவாதிகள் மறைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். மண்ணுக்கு, மோசமான ஜமீந்தார்களிலும் பார்க்க பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மிகவும் ஆபத்தானவை. மரபுவாதிகள், பழமைபேணிகள் ஆகியோருக்கு அனைத்து வழிகளாலும் எதிர்ப்புக் காட்டுங்கள். ஏனென்றால், வாழ்க்கையை அவர்கள் மூச்சுத்திணை வைக்கிறார்கள்.

கதைகளுக்கும் இக்காலத்தில் நான் வேறுபாட்டைப் பார்ப்பதில்லை. ஒரு சிறுகதை ஒரு கட்டுரையாகவும் ஒரு கட்டுரை ஒரு சிறுகதையாகவும் ஆகலாம். அந்த உருவத்தை நான் சுதந்திரமாக உபயோகிக்கிறேன். என் அனுபவத்தைப் பொறுத்தே என் கருத்துக்களைப் பெற்றேன். கருத்துக்கள் என் அனுபவத்தில் பரிசோதிக்கப்பட்டவை. எனது பல கட்டுரைகளில் இவை இரண்டையும் சேர்த்திருக்கிறேன். சமூகரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் நான் ஈடுபட்டவன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அதில் எதிர் நீச்சல் அடிக் கவும் தேவை இருந்தது. பகுத்தறிவு வாத, முற்போக்குச் சிந்தனையாளர் களுடன் நான் இணைந்திருந்தேன். அவர்களுடன் இணைந்திருந்த போதும் என்னிடம் என் ஐயுறவு மனப்பாங்கு இருந்து கொண்டே இருந்தது. என் ஐயுறவுத்தன்மையுடன் மிகுந்த வைதீகச் சூழலில் வளர்ந்தவன் நான். ஆகவே அவற்றை எழுதாமல் வேறொதை எழுத முடியும்? சுயசரிதைப் பாங்கான கட்டுரைகள் மூலம் என்னை நான் வெளிப்படுத்துவது நல்லதாக எனக்குத் தெரிந்தது. உண்மையில், எனது அண்மைய படைப்பு சில

சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்களை அடக்கியுள்ளது. அது ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது 'நிர்வாணமாக ஏன் வழிபடக் கூடாது?' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. சிமோகா என்ற இடத்துக்கு அருகில் ஓர் இடம். அங்கே பெண்கள் நிர்வாணமாகவே வழிபடுவர். ஆற்றில் குளித்துவிட்டு ரேணுகாவை வழிபட ஊர்வலமாகச் செல்வர். இப்பெண்கள் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் கலைவந்த வர்களாக இருப்பர். சில படப்பிடிப்

பாளர்கள் அங்கே சென்று இந்த நிர்வாணப் பெண்களைப் படம் பிடித்தார்கள். இந்தப் பெண்களின் செயலைக் கண்டித்தவர்களின் மனப்பாங்கு போலியானது என்று எனக்குத் தெரிந்தது. ஏனென்றால், இரவு கேளிக்கை விடுதிகளுக்குச் செல்பவர்கள் இவர்களைக் கண்டிக்கவில்லை. நான் எடுத்தது எல்லோராலும் ஏற்கக்கூடிய பார்வையல்ல. நான் படித்தவன் என்றபடியால் அந்த உலகத்துடன் என்னால் தொடர்புபடுத்த முடியவில்லை என்று சொன்னேன். உண்மையில் அதைவிட இன்னும் அதிகம் சொன்னேன். அத்துடன், அக்கட்டுரை இலக்கியம், கலைகள் ஆகியவை பற்றியது. உண்மையில், என் இடதுசாரி நண்பர்களும் பகுத்தறிவுவாதிகளும் இதை நான் எழுதியதற்காக என்னைத் தாக்கினார்கள். நிச்சயமாக, நிர்வாணமாக வழிபடும் இம்முறையை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. எமது பாரம்பரிய கதை சொல்லும் மரபுகளுக்குச் சென்றேன். ஆலம்மா போன்ற பெரும் மறைஞானி இவ்வழிபாட்டு முறையை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏனென்றால், எந்தவித அம்மணக் காட்சி வெளிப்பாட்டு முறைகளையும், அவை சமய வெளிப்பாடுகளாக இருந்தாலும், அர்த்தமுள்ளவை அல்ல என்பதே அவருடைய நிலைப்பாடு. ஆத்மீக மரபிலும் அது கண்டிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்திய பெரும் சமய மரபுகள் இடையீட்டது, விவாதித்தது, ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. ஆனால் நவீனத்துவம் முற்று முழுதானது. மேற்கத்தைய நவீனத்துவம் இத்தகைய உள்ளூர் அமைப்புகளுக்கு இடமே விடவில்லை. மேற்கத்தைய மயமாக்கலுக்கும், நம்பிக்கை வெளிப்பாடுகளை வெளியிடுவதற்கும், சகிப்புத்தன்மை அற்றதற்கும் எதிரானதே மொத்த அக்கட்டுரையும் ஆகும். அத்துடன் அது என் மாவட்டத்திலேயே நடந்தது என்றும் சொன்னேன். விசித்திரமானது என்னவென்றால் நான் வளர்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அது எனக்குத் தெரிய வரவில்லை. இந்தப் பெண்கள் தங்கள் கமேராக் களை எடுத்துச் சென்று தெய்வங்களுக்கு முன் தேங்காய்களை உடைப்பதுபோல உடைத்திருக்கிறார்கள்.

உங்கள் படைப்புக்களில் டி.எச். லோறன்ஸ், ஜீன் போல் சார்த்தர் என்பவர்களின் செல்வாக்கு உள்ளது என்று விமர்சகர்கள் சொல்கிறார்கள். எப்படி அந்த எழுத்தாளர்களில் உங்களுக்கு அக்கறை ஏற்பட்டது?

சார்த்தரில் ஒரு கொஞ்சக் காலம் அக்கறை இருந்தது. ஏனென்றால், நான் மார்க்ஸின் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டவன். நான் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று என் கலாநிதி ஆய்வை எழுதியபோது மார்க்ஸிஸ்ட் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி எழுதினேன். மார்க்ஸிஸம் என் வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமானது. நான் ஒருவகை காந்திய சோசலிஸ்ட்நாகவே வளர்ந்தேன். ஜயபிரகாஷ் நாராயண், ராம் மனோகர் லோகியா, அச்சுத பத்வார்தன் ஆகியோர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய காந்திய சோசலிஸம் பற்றிய என் புரிந்துணர்வை மார்க்ஸிஸம் வளப்படுத்தியது. விமர்சகனாக, மார்க்ஸிஸமும் சார்த்தரும் என் அக்கறைக்குள்ளானார்கள். ஆனால், லோறன்ஸின் மேல் எனக்கு ஏற்பட்ட அக்கறை முன்னவர்களிலும் ஏற்பட்டதிலும் பார்க்க ஆழமானது. வெள்ளைத் தோலுக்குள் மறைந்த யோகி என்று லோறன்ஸை அரவிந்தர் சொல்லியதை வாசித்தபோது, ஜேகிருஷ்ண மூர்த்தியிடமிருந்து லோறன்ஸிற்கும், லோறன்ஸிடமிருந்து ஜேகிருஷ்ண மூர்த்திக்கும் சென்றேன். அத்துடன் ஷெல்லியிடமிருந்து லோறன்ஸிடம் சென்றேன். ஆகவே அனைத்துச் செல்வாக்குகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று தெளிவாகத் தொடர்புடையவை.

மார்க்ஸ், லோகியா, காந்தி ஆகியோரில் உங்களுக்கிருக்கிற அக்கறையை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். சமூக உருமாற்றம் பற்றிய காந்தியின் கருத்துக்களின் போதாமை பற்றி நீங்கள் உணர்ந்தீர்களா?

இதுவொரு நல்ல கேள்வி! உண்மையில், லோகியா என் காந்தியை வளப்படுத்தினார். காந்தி இல்லாமல் லோகியா இல்லை. காந்தி தான் இந்தியாவின் மிகப் பெரிய தனித்துவமான சிந்தனாவாதி என்று எண்ணுகிறேன். லோகியாவும் எங்கள் காலத்தின் மிகப் பெரிய சிந்தனாவாதியே. ஆனால் அவர் ஒரு கனவுலகவாசி. 'த்வாஜர்கள்' அனைவரையும் ஒன்றாக்கு

வதன் மூலம் முழு இந்திய சமூகத்தினையும் அடிப்படையில் மாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினார். அது நடைபெறவே இல்லை. அது நடைபெறவும் மாட்டாது. லோகியாவில் நான் காணும் மிகப் பெரும் தனிச் சிறப்பு என்ன வென்றால் அவர் இந்திய மொழிகளுக்காகப் பாடுபட்டார். இரண்டாவதாக, அவர் ஆட்சியைப் பன்முகப்படுத்துவதில் மிகப் பெரும் பற்றுள்ளவர். அவரின் 'அரசின் நான்கு தூண்கள்' என்ற கருத்தியல் காந்தியின் செல்வாக்கால் ஏற்பட்டதே. கலாச்சாரத் தளத்தில், லோகியாவைப் போல சிந்தித்த எந்த மார்க்ஸியர்களும் இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இந்தியக் கலாச்சார வளத்தை எப்படிக்கையாளுவது என்று எந்தவொரு மார்க்ஸியரும் சொல்லித் தராததால் காந்தியிடமும் லோகியாவிடமும் போனேன்.

உங்கள் மூன்றாவது நாவலான அவஸ்தை (1978), சூரிய நம்பூதிரி ஆகியவற்றின் பிரசுரத்துடன், நவீனத்துவ வேலைத்திட்டத்துடன் ஆழமாக மாறுபடுகிறீர்கள் என்று சொல்கிறீர்கள். மறைஞானம், சமய அனுபவம் ஆகியவற்றிலுள்ள உங்கள் அக்கறை இந்த உலகப் பார்வையை எந்தளவு நெறிப்படுத்தி இருக்கிறது?

சமய உழுவும் போலித்தனமும் உள்ள ஓர் உலகத்தில் நான் வளர்ந்தேன். சமய வாழ்வின் ஆழமான வெளிப்பாடுகளையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். சமயத்தைப் பற்றி புகழ்ந்து எழுதிவிட்டு, அதன் மோசடிகளை என்னால் மறக்க முடியாது. சமயம் பல பணிகளைச் செய்கின்றது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நாஜிகளால் ரஷ்யா தாக்கப்பட்டபோது, ஸ்ராலின் சமயத்தை உபயோகித்தான். ஹிட்லரைத் தாக்குவதற்கு ரஷ்ய வைதீக தேவாலயத்தை ஸ்ராலின் உபயோகித்தான். பணக்காரரின் சொத்துக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் சமயம் மிக உபயோகமானது. மறுபுறத்தில், ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைகளுக்கு ஒழுக்க விழுமியங்களைக் கற்பிப்பதற்கு சமயத்தை உபயோகிக்கிறாள். எல்லாச் சமயங்களுமே ஆழ்ந்த சிந்தனை வழியை எமக்குக் காட்டுகிறது.

சமயத்தைப் பற்றிப் பேசுகையில்,

நாமே நம்முடன் பேச விரும்புகிறோம். அந்தத் தருணம் தான் எம்மிடமுள்ள சாட்சியை நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். உண்மையில் எம்மிடம் இரண்டு சுயங்கள் உள்ளன: ஒன்று, விளையாட்டில் ஈடுபடும் சுயம். மற்றது, வேறாக நின்று கவனிக்கும் சுயம்.

முன்னைய இரண்டைப்பற்றியும் நாம் நுண்ணாய்வுகள் செய்ய வேண்டும். அதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். ஒருவழியில் சமயத்தை அறிவதற்குரிய சரியான மனப்பாங்கைக் காட்ட லோகியா எனக்கு உதவினார்.

1955 இல் பிரசுரமான உங்கள் முதல் சிறுகதைத் தொகுதியை நீங்கள் கைவிட்டு விட்டதாக சில வாசகர்கள் நம்புகிறார்கள். அது, மிகை உணர்ச்சிக் கதைகள் உள்ள நூல் என வர்ணிக்கிறார்கள். உண்மையா? உண்மையானால், ஏன் அதை நீங்கள் கைவிட வேண்டும்?

அதை நான் கைவிட்டு விடவில்லை. என் எழுத்துக்களை நான் என்றுமே கைவிட்டு விடுவதில்லை. உண்மையில், அப்புத்தக மூலமாகவே என் கன்னடத்தை அறிந்து கொண்டேன். கோபால் கிருஷ்ண அடிகள் அதற்கு முன்னுரை எழுதி

னார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் மிகவும் கடுமையாக விமர்சித்து அதிலுள்ள இரண்டு கதைகளைப் பற்றியே பேசினார். அதில் தாய் என்றொரு கதை உள்ளது. அது கதைக்குள் ஒரு கதையைக் கொண்டது. அது பரிசோதனைக் கதை அது என் ஆரம்ப கதைகளில் ஒன்று என்று கூறாமல் வேறு மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்த்த போது அதைப் பலரும் விரும்பினார்கள். அது கேரளாவில் ஒரு முறை நடந்தது. எனக்கு அது திருப்தியைத் தந்தது. நான் எப்படி எழுதுகிறேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. அதை வாசகர்கள் அல்லது நல்ல திறனாய்வாளன் சொல்ல வேண்டும்.

நீங்கள் பிரசுரித்த நூல் ஒன்று. கியன்பித் விருதைப் பெற்ற சமயத்தில் டி.ஆர்.நாகராஜ் சொன்னார்: 'அநந்தமூர்த்தி பழமைபேணும் தீவிரவாதி போலவும் உறுதியற்ற முற்போக்காளனாகவும் காணப்படுகிறார்.'

அதைப்பற்றி நான் ஏற்கெனவே சொல்லியுள்ளேன். பிற்போக்காளனையும் பழமை பேணுபவனையும் வேறுபடுத்துகிறேன். ஜோன் ஸ்ரூவேட் மில்லின் குறிப்புரை ஒன்று எனக்கு எப்போதும் பிடித்தமானது. அவர் தன் முற்போக்குமானவர்களுக்குச் சொல்வார், கோல்ட்ரிட்ஜைப் போய் கட்டாயம் படி என்று. ஏனென்றால், கோல்ட்ரிட்ஜ் ஆழமான பழமைபேணும் மரபைப் பிரதிநிதிப்படுத்துபவர். கோல்ட்ரிட்ஜைப் படிக்காவிட்டால் தாராண்மைவாதம் ஆழமற்றதாகி விரும்பும் என்றும், மனித இடுக்கண்ணை ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றும் மில் உணர்ந்தார். இடதுசாரிகளின் எளிமைகள், எளிமைப்படுத்துதல்கள், நேர்மையினங்கள் ஆகியவற்றினால் மிகுந்த அமைதியின்மை அடைகிறேன். மரபுவாதிகளுடனான என் வாதங்கள் நிச்சயமாக நன்றாகவே வரையறுக்கப்பட்டு விட்டவை. இந்தியாவிலுள்ள மரபுவாதிகள் மறைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். மண்ணுக்கு, மோசமான ஜமீந்தார்களிலும் பார்க்க பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மிகவும் ஆபத்தானவை. மரபுவாதிகள்,

பழமைபேணிகள் ஆகியோருக்கு அனைத்து வழிகளாலும் எதிர்ப்புக் காட்டுங்கள். ஏனென்றால், வாழ்க்கையை அவர்கள் மூச்சுத்திணை வைக்கிறார்கள். ஆனால், வேறு பல வழிகளிலும் வாழ்க்கை மூச்சுத் திணறுகிறது. சோவியத் நாடு வாழ்க்கையை மூச்சு திணை வைத்தது. எழுத்தாளன் பக்கச் சார்பை எடுத்து உண்மையை மறக்க முடியாது.

ஆங்கிலக் கல்வியைச் சார்ந்தவர், இந்திய மொழிகளுக்காக உணர்ச்சியுடன் பாடுபடுபவர் என்ற இரண்டு கையையும் சார்ந்தவர் நீங்கள். அதற்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளிலுள்ள முரண்பாடுகளை நீங்கள் எப்பொழுதாவது கண்டீர்களா?

அதில் முரண்பாடுகள் இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. ஏனெனில், நான் ஆங்கில இலக்கியத்தில் ரசித்தவைகள், அது வேட்ஸ்வேத், ஷெல்லி, பின் லோறன்ஸ், எலியற், யேற்ஸ், எப்.ஆர். லீவிஸ் ஆகக் கூட இருக்கலாம், அனைவருமே எனது கருத்துருவுக்கும் கலாச்சாரத்துக்கும் என்னைத் திரும்பச் செய்தனர். பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் தான் ஆங்கில இலக்கியத்தை இங்கு கொண்டுவந்தது என்ற வேறுபாட்டை நான் எப்பொழுதுமே செய்திருக்கிறேன். ஆனால் பிரதான ஆங்கில இலக்கிய மரபு பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரானது. இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்டவரை, இந்தியா காலனித்துவத்திலிருந்து தனக்குத் தேவையானதைத் தெரிந்து எடுத்துக்கொண்டது. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களில் பலரை வாசிப்பதற்கு ஆங்கிலம் உபயோகப்பட்டது. ஆங்கிலத்தின் கொடையை நாம் குறைத்து மதிப்பிடவே முடியாது. என் போன்றவர்களுக்கு அது என்ன செய்கிறது? என்னை அது என் தாய் மொழியைத் தேடித் திரும்ப அனுப்புகிறது. ஆகவே, எந்த முரண்பாடுகளையும் நான் காணவில்லை.

திரும்பிப் பார்க்கையில், சாகித்திய அகடெமியின் தலைவராக நீங்கள் இருந்த கொஞ்சக் காலத்தில் உங்களின் முக்கிய சாதனைகள் எவை? நீங்கள் கருதும் குறிப்பிடத்தக்க தோல்விகள் எவை?

சிலவற்றைப் பொறுத்த அளவில் நான் மிகச் சந்தோசப்படுகிறேன். உதாரணமாக, ஆந்த் குமாரசாமி தோழமைக் கழகத்தை ஆக்கியது. நாம் ஐரோப்பிய மையத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அதனால், எமக்கு ஐரோப்பாவின் இரண்டாந்தர தரத்தவர்களைக் கூட எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆசியாவின் — இந்தோனேசியா, மலேசியா, சிறிலங்கா போன்றவற்றின் — முதலாந்தரமானவர்களைக் கூட எங்களுக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் எம் கண்கள் மேற்கிலேயே கவனப்பட்டிருக்கின்றன. ஆந்த் குமாரசாமி ஒரு பெரும் ஞானி. அவரை ஒரு ஞானியாகவே நான் கருதுகிறேன். ஏனெனில், எமது தலைசிறந்த இந்திய ஞானிகளில் ஒருவரான அவர், இந்திய பாரம்பரியத்தை எண்ணி நாம் வெட்கப்பட்ட தேவையில்லை என்றார். அவர், இந்திய சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், கலைகளைப் பற்றிய எம் கண்களைத் திறந்தவர். அதனால் தான் ஆந்த் குமாரசாமியின் தோழமைக் கழகத்தை ஆரம்பித்தேன். இரண்டாவதாக, சில ஆதிக்குடி மொழிகளை சாகித்திய அகடெமி அங்கீகரித்தது. பின்பு, அரசியல் நோக்கத்திற்காக எட்டாவது அட்டவணை அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையால் அதை நீக்கினேன்.

எல்லா இந்திய மொழிகளுமே எம் மண்ணின் மொழிகளே. அவற்றை நாம் பட்டியலிடத் தேவையில்லை. நான் சொன்னேன்: 'சாகித்திய அகடெமி மொழிகளை அங்கீகரிப்பதற்காக ஏற்படுத்திய தொன்றல்ல. இலக்கியத்தை அங்கீகரிக்கவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. மிகப் பின்தங்கிய மூலையில் உள்ள இந்திய மொழி ஒன்றில் இலக்கியம் இருந்தால் அதை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.' அதனால், 'பாஷா சம்மன்ஸ்' உருவாக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது, பங்களூரில் கலாநிதி டி.ஆர். நாகராஜை கௌரவ பணிப்பாளராகக் கொண்டு ஒரு மொழி பெயர்ப்பு மையத்தை உண்டாக்கினோம். சாகித்திய அகடெமியின் யாப்பில் முக்கிய மாற்றங்களையும் கொண்டுவந்தோம். அகடெமியின் அங்கத்தவர்கள் எவரும் பரிசுகள் பெறும் நூல்களைத் தெரிவு செய்யும்

நடுவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அகடெமி நிர்வாகம், பரிசு பெறும் நூல்களின் தரத்திற்கு உத்தரவாத மளிக்காது. அதற்கு அந்தந்த மொழிகளே பொறுப்பு. நாம் ஜனநாயக ரீதியாக இயங்க வேண்டும். ஜனநாயகம் அதற்குரிய சிறப்புக்களையும் எல்லைகளையும் கொண்டது. இலக்கியத்திலும் ஜனநாயகத்தில், பெரும்பான்மை அடிப்படையில் எடுக்கும் தீர்மானங்களும் பிழையானவையாக இருக்கலாம். ஆனால், அதற்கு வேறு வழியில்லை.

இந்திய இலக்கியம், எம் மொத்த அனுபவத்தையும் ஒரே இயல்பான தாக்குகின்றது என்று சில விமர்சகர்கள் சொல்கின்றனர். அதனால் அந்தக் கருத்தியலுக்கு அவர்கள் எதிராக இருக்கின்றனர். அதனால், என்னைப் பொறுத்தளவில், பன்முகத்தன்மை நல்லதாக உள்ள அதேநேரம், இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் மைய அனுபவம் இல்லாமல் இந்திய உணர்்திறன் இருக்க முடியாது என்றே நினைக்கிறேன். அந்த மைய அனுபவத்தில் உள்ளவை எவை என்பது பற்றிய உங்கள் பார்வை என்ன?

மைய அனுபவம் எது என்பதை வரையறுப்பது நல்லதல்ல என்றே நினைக்கிறேன். ஏனெனில், அப்படி வரையறுத்தால் மறை கரம் ஒன்று வேலை செய்ய இடமளிக்கலாம். பல கலாச்சார இழைகள் எங்களை ஒன்றாக இணைத்திருக்கின்றன. அவை எங்கள் இலக்கிய கலாச்சார அனுபவத்தை வளப்படுத்தி உள்ளன. அவையே நாம் கொண்டாடும் இந்திய இலக்கியம் என்று நாம் அழைப்பதில் உள்ளடங்கி இருக்கிறது.

(சச்சிதானந்த மோகந்தி ஹைதராபாத் பல்கலைக்கழக ஆங்கில இலக்கியப் பேராசிரியர். தற்சமயம் பெம்பர்னி சர்வதேசக் கல்வி மையம், சிறிலங்காவில் தங்கி இருக்கிறார்.)

தமிழில் : என்.கே.மகாலிங்கம்

பல ஆண் எழுத்தாளர்களுக்குப் பெண்களின் எழுத்துக்களை வாசிப்பது விடுப்புப் பார்க்கும் தன்மையாகவே இருக்கிறது.

'இரவில் சலனமற்றுக் கரையும் மனிதர்கள்' நூலை முன் வைத்து...

ஆசிரியர் : மைதிலி, வெளியீடு : காலச்சுவடு (2004)

தான்யா

1

இன்று பெண்மொழி, பெண்களின் எழுத்து என்பன பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. அவை குறித்த சர்ச்சைகளும், விவாதங்களும் பரவலாக இடம்பெற்று வருகிறது. இந்த நிலையில் மைதிலியின் 'இரவில் சலனமற்றுக் கரையும் மனிதர்கள்' என்ற நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. சல்மாவின 'ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்', மாலதி மைத்ரியின் 'சங்கராபரணி' மற்றும் குட்டி ரேவதியின் 'முலைகள்' தொகுப்பைத் தொடர்ந்து பெண்களின் வெளிப்படையான எழுத்துத் தொடர்பாய் சர்ச்சைகள் வெகுசன ஊடகங்களிலும் சிற்றிதழ்களிலும் இடம்பெற்று வருகிறது. அடக்குமுறை சார்ந்த வாழ்வின் வலியைச் சொல்லும் சல்மாவின 'ஒப்பந்தம்' என்ற கவிதையில் கூட

எல்லா அறிதல்களுடனும்
விரிகிறதென் யோனி

என்ற இறுதி வரிகளையே பத்திரிகைகளில் எடுத்துப் போட்டிருந்தார்கள். அதனூடாக சர்ச்சையில் குளிராகவும் ஒரு வியாபாரத் தன்மைதான் தென்படுகிறது. 'காமத்துப் பால் கவிதைகள்' என்ற தலைப்பில் இந்தியா டுடே எடுத்துப் போட்டிருக்கிறது. இவற்றிலெல்லாம் மிகுந்த அக்கறையுடன் ஊடகங்கள் செயற்பட்டு வருகின்றன. 'முலைகள்' போன்ற பெண்களின் தொகுப்புக்களுக்கான விமர்சனங்களைப் பார்க்கையில், முலைகள் யோனி போன்றவைகள் ஆண்களுக்குச் சொந்தமானது போலவும் அவர்கள்தான் அதைப் பற்றி எழுத முடியும் என்பது போலவும் இருக்கிறது.

சமகாலச் தழல் இப்படியிருக்க, ஈழத்தில், தொண்ணூறுகளிலேயே வெளிப்படைத்தன்மை கொண்ட கவிதைகளை மைதிலி எழுதியுள்ளார்.

...

எல்லாம் முடிந்து

அமைதியாய் தூங்குகிறான் அருகே

என் இத்தனை நாளை

காதலும் கனிவும்

இதந்தரு மென்னுணர்வுகளும்

பொங்கியெழுந்த குறியின்முன்

ஒழுகிக் கிடக்கிறது

கட்டிலின் கீழே

(பொருள், பக்-42)

...

இப்போது எஞ்சியிருப்பது

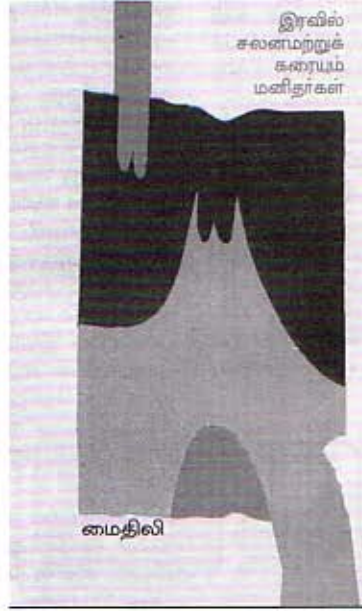
களைப்படைந்த முகம்

குறிதேடியலையும் கண்களால்

சலிப்படைந்துபோன

சிறுமென் இதயம்

யோனி முலைகளற்ற பெண்ணை

யாரும் காதல் கொள்வாரா ?

(தினந்தோறும், பக்-60)

...

கோபம்

உன் குறியைச்

தும்பவைத்து விடுகிறது

(பின்னரும், பக்-62)

போன்ற கவிதை வரிகளை எந்த வலிந்தெழுதும் தொனியும்ற்று 1989-91களில் எழுதியுள்ளார்.

மைதிலி 2001, 2002, 2003 இல் எழுதிய இறுதி மூன்று கவிதைகள் மட்டுமே புலம்பெயர்வுக்குப் பின் எழுதப்பட்டுள்ளது. மற்றைய முப்பத்தி எட்டுக் கவிதைகளும் ஈழத்தில் எழுதப்பட்டு, பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் வெளியாகியுள்ளது. மைதிலி அருளையாவாகவும் கொற்றவை என்ற புனை பெயரிலும், கவிதைகள் எழுதியவர். விடுதலைப் போராட்டம், பெண் விடுதலை போன்றவை நேடியாக விவாதிக்கப்பட்ட தழலில் இருந்துவந்தவர். ரஸ்ய எழுத்துக்

களில் கொண்ட ஈடுபாடும் பரவலான வாசிப்புமே இவரது படைப்பானுமையை வளர்த்திருக்கிறது. நல்ல வாசிப்பும் தேடலும் இவரது கவிதைகளை நேர்த்தியாகவும் இறுக்கமாகவும் கட்டி இருக்கிறது. ரஸ்ய இலக்கியங்களில் குறிப்பாக அனா அகமத்தோவாவின் தாக்கம் இவரது கவிதைகளில் தெரிகிறது.

அது உண்மைதான்

எனக்குத்தொரியன்

உறவுகள் சாகவதமானவையல்ல

என்ற மைதிலியின் வரிகளும்

அது உண்மையல்ல,

உனக்கு இணை யாருமில்லை

என்ற அகமத்தோவாவின் வரியும் ஒத்திருக்கின்றன.

1988 இல் திசையில் எழுதிய கவிதைகளில் உள்ள மொழி ஆளுமையும், கவித்துவமும் 2003 இல் எழுதிய கவிதைகளிலும் இருக்கிறது. பல பெண் கவிஞர்கள் எழுதாது போய் விட்ட தழலில் இவர் தொடர்ந்தும் அதே ஆளுமையோடு இயங்குகிறார்.

உரிய காலத்தில் பதிப்பிக்காமல் போனதால் இத் தொகுப்பிற்கு உரிய கவனம் பெறாமற் போக வாய்ப்புள்ளது. தமிழகப் பெண் கவிஞர்கள் இன்று எதிர்கொள்ளும் எந்தக் குற்றச்சாட்டுமின்றி தனது கோபம், வருத்தம், தனிமை, போன்ற உணர்வுகளுக்குரிய இயல்புடன் காமததையும் எழுதியுள்ளார். இன்று சல்மா, மாலதி மைத்ரி போன்றோரின் படைப்புக்களே பேசப்படுகிறது. மைதிலியின் தொகுப்பின் தாமதமான வருகையால்

இவர்களுக்குப் பின்னாலேயே மைதிலி பார்க்கப்படுவார். எனினும் மைதிலி, ஆழியாள், ஆகாசியா போன்றோர்க்கென ஒரு தனிப்பாணி இருக்கிறது. அது எந்த இந்தியக் கவிஞர்களின் பாணி யையும் கொண்டிருப்பதில்லை.

நீண்ட ஆண்டுகளின் பின் மிகுந்த கவனக்குறைவுடன் இப்பத்தகம் வந்திருக்கிறது. எழுதிய உடனே எந்தத் திருத்தமுமின்றி பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க அனுப்பும் படைப்பாளிகளுள் மைதிலியின் 1988 முதல் 2004 வரையிலான கால இடைவெளி மிக நீண்ட காலம். இதுவே இவரது படைப்பின் பலமும் பலவீனமும் ஆகும். காலச்சுவடு அட்டை மற்றும் அச்சுக் கோர்ப்பில் பாரிய கவனம் இன்றி வெளியிட் டுள்ளது. இது தாமதமாக வெளியரும் ஒரு படைப்பாளியின் தொகுப்புக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கவனத்தைக் குறைத்து, அளவுக்கதிகமான மந்தமான உணர்வை உண்டு பண்ணுகிறது.

மைதிலியின் தலைப்புக்கள் கவிதைகளுக்குப் பொருத்த மில்லாது இருக்கிறது. குறிப்பாக 'பொருள் (பக் 42)' என்று ஒரு கவிதைக்குத் தலைப்பிட்டுள்ளார், தலைப்புக்கும் கவிதைக்கும் தொடர்பு இருப்பதாய் தெரியவில்லை. தலைப்புகள் கட்டாயம் போட வேண்டும் என்பதற்காக போடப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்களின் தொகுப்புக்கான அட்டைப் படத்தைப் பொறுத்தளவில், அதிக கவனமின்றி பெண்குறி மற்றும் மார்பகங்களை அட்டையில் போட்டுவிடுவதோடு, பதிப்பகத்தாரின் வேலை முடிந்துவிடுகிறது.

1984ஆம் ஆண்டு எம். ஏ. நுஃமான், அ. யேசுராசா ஆகியோரால் தொகுக்கப்பட்ட 'பதினொரு ஈழத்துக்கவிஞர்கள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் எல்லோரும் ஆண்களே. பல பெண் படைப்பாளிகளின் வருகையால், இனிவரும் தொகுப்புக்களில் பெண் கவிஞர்களின் படைப்பின்றி ஒரு தொகுப்பு வெளிவரும் என்று தோன்றவில்லை.

2

பெண்களின் படைப்புக்களும் அது சார்ந்த விமர்சனங்களும்

காலச்சுவடில் பிரம்மராஜன் குட்டிரேவதியின் 'முலைகள்' தொகுப்புக்கான மதிப்புரையில் (காலச்சுவடு யூலை-ஆகஸ்ட் 2003) எப்படி கவிதை எழுத வேண்டும் என்பது முதல், முலைகள் வெறும் மாறுபட்ட வியர்வைச் சுரப்பிதான் என்றும் அதற்கேன் முக்கியம் என்ற ரீதியிலும் எழுதியுள்ளார். அவரும் வெகுசன ஊடகங்களும் வெவ்வேறு வகையில் குட்டிரேவதி அப்படியொரு தலைப்பைத் தனது தொகுப்புக்கு இட்டதைக் கேள்விக்குட்படுத்தியிருந்தனர். இத்தகைய ஆர்ப்பாட்டங்கள் இல்லாமலே ஆழியாள், ரேவதி, சங்கரி போன்றவர்கள் பாலியல் உறவுசார் கவிதைகளை எழுதியுள்ளார்கள். அவை உரிய கவனத்தை இந்தியாவிலோ வெளிநாடுகளிலோ பெறவில்லை. கவனிப்புக்காக எழுதுகிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுக்கும் ஆளாகவில்லை.

இன்று எல்லா எழுத்தாளர்களும் விரும்பியபடி மற்ற படைப்பாளிகளைப் பட்டியலிடுகிறார்கள். தெரிந்த சில பெயர்களைப் பட்டியலிட வேண்டும் என்பதற்காகவே பட்டியலிடுகிறார்கள். பட்டியலிடும்போது, குறைந்தபட்சம் 'இது என் வாசிப்புக்கு உட்பட்டது' என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதில்லை.

அப்படியொரு அபத்தமான பட்டியலிடலை, தமிழக விமர்சகர், கவிஞர் ராஜமார்த்தாண்டன் (காலச்சுவடு) பெண்கள் சிறப்பிதழ் ஈழத்தின் முக்கிய பெண் கவிஞர்கள் என ஊர்வசி, சங்கரி, ஓளவை போன்றோரைச் சொல்வதூடாகச் செய்துள்ளார். மொழியாளுமை ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களை விடவும் தமிழகப் பெண்களுக்குக் கை கூட உள்ளதாக எழுதியுள்ளார். உரிய தேடல் இன்றி இப்படி மேலோட்டமான விமர்சனத்தை (?) வாசிப்பதூடாக ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் மற்றும் படைப்புகள் குறித்தான எவ்வித புரிதலை தமிழக

வாசகர்களால் பெற முடியும்?

'பறத்தல் அதன் சுதந்திரம்' என்ற (இந்தியா, ஈழம், மற்றும் புலம்பெயர்) பெண்களின் தொகுப்பில் சிவரமணியின் கவிதையை சன்மார்க்காவின் பெயரில் போட்டுள்ளார்கள். சித்ரலேகா மெளனகுரு ஒவ்வொருமுறையும் சிவரமணியின் கவிதையை, 'கண்டெடுத்தேன்' என அடிக்குறிப்பிட்டு தன் 'பெண்' சஞ்சிகையில் பிரசுரிப்பது போல் இந்த அயாக்கிரதையும் அவர்களது இலங்கை பெண் கவிதைகளைப் பற்றிய அக்கறையின்மையையே காட்டுகிறது. இது பற்றி ஆழியாள் (காலச்சுவடு) பெண்கள் சிறப்பிதழ் மே-யூன் 2003) விமர்சித்தபோது அதற்குப் பதில் தந்த மாலதி மைத்ரி - க்ருசாங்கினி ஆகிய தொகுப்பாளியர்கள், தாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட புத்தகத்தில் (சொல்லாத சேதிகள்-சிலிக் குயில் வெளியீடு, 1987, இரண்டாம் பதிப்பு) சன்மார்க்கா வின் பெயரிலேயே 'வையகத்தை வெற்றிகொள்ள' என்ற கவிதை இருப்பதாகவும், கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக அப்படித் தான் இருக்கிறது, இந்த ஆள் மாறாட்டம் குறிந்து பதினைந்து ஆண்டுகளாக ஏன் யாருமே பேசவில்லை என்றும் கேட்டிருந்தார்கள். இவை தொகுப்பாளியர்களின் பொறுப்பீனத்தையே காட்டுகிறது. ஒரு படைப்பைத் தங்கள் தொகுப்புக்காக எடுக்கும்போது ஆராய்வு தொகுப்பாளியரின் கடமை. அதை விடுத்து வந்தவற்றை அப்படியே பிரசுரிப்பது மீள்பிரசுரமே ஒழிய, அது தொகுப்பாளியர்களின் வேலையில்லை. இவர்கள் இலகுவில் கிடைக்கக்கூடிய தாமரைச் செல்வி பதிப்பகத்தால் வந்த செல்வி சிவரமணி கவிதைகள் என்கிற தொகுப்பில் இருந்து இந்தக் கவிதைகளை எடுத்திருக்கலாம். அதை விடுத்து 15 வருடங்களுக்குப் பின்னோக்கிச் சென்று, எடுத்திருக்க வேண்டியதில்லை. மாலதி மைத்ரி போன்ற படைப்பாளிகளே இப்படி பொறுப்பில்லாது பதிலளிக்கையில் இனி வருபவர்கள் எப்படி எல்லாம் அசட்டையாக இருக்கப் போகிறார்களோ தெரியாது. இது சன்மார்க்காவின் கவிதையா அல்லது சிவரமணியின் கவிதையா என்பது சித்ரலேகா மெளனகுரு, சன்மார்க்கா போன்றவர்களாலேயே தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.

பல ஆண் எழுத்தாளர்களுக்குப் பெண்களின் எழுத்துக்களை வாசிப்பது விடுப்புப் பார்க்கும் தன்மையாகவே இருக்கிறது. என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள், யாரைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள், கணவனோடு இருக்கிறார்களா, ஏதாவது பிரச்சனையா, துணை தேடுகிறார்களா? தனித்திருக்கிறார்களா? திருப்தியில்லாமலிக்கிறார்களா? இது போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் தேடித்தான் வாசிக்கிறார்கள், இது படைப்பைவிட அப்படைப்பாளியின் அந்தரங்கத்தை பார்க்க நினைக்கும் அலபத்தனமான பண்பையே காட்டுகிறது.

அவலட்சணமான

அந்த அறிவுஜீவிப் பெண்ணைப் புணர்ந்தேன்.

தணிந்தது

அறிவைப் புணரும் வேட்கை

(மகுடேஸ்வரன், யாரோ ஒருத்தியின் நடனம்)

ஒரு ஆண் கவிஞரின் தொகுப்பில், இப்படி ஒரு கவிதை வெளிவந்திருந்தது. இப்படியான வன்முறையான வக்கிரமான ஆணாதிக்க சிந்தனையுள்ள இந்தக் கவிதைகளை எதிர்க்காத இந்தப் படைப்பாளிகள், பெண்கள் தங்கள் உறுப்புக்களைப் பற்றி தாங்களே எழுதும்போது வந்து விடுகிறார்கள். பிரம்மராஜன் அவர்கள் காலச்சுவடு இதழில் எப்படி கவிதை எழுத வேண்டும் என்று குட்டிரேவதிக்குப் பாடம் எடுக்கிறார், இன்னும் கொஞ்சம் மேலே போய் மார்பகங்கள் வெறும் வோவைச் சுரப்பி தான் என்று ஒரு உயிரியல் பாடத்தையே தனது மதிப்புரையில் நிகழ்த்துகிறார். இவைகள் பாரபட்சமான தன்மையே காட்டுகிறது. இந்தமாதிரியான விமர்சனங்களை விடுத்து நல்ல ஆரோக்கியமான விமர்சனங்கள் தமிழ்ச் சூழலில் வரவேண்டும்.

(மைதிலியின் 'இரவில் சலனமற்றுக் கரையும் மனிதர்கள்' புத்தக வெளியீட்டில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

கனடா திரைப்பட உழாவுச் செவ்வாய்க் கிரகம்

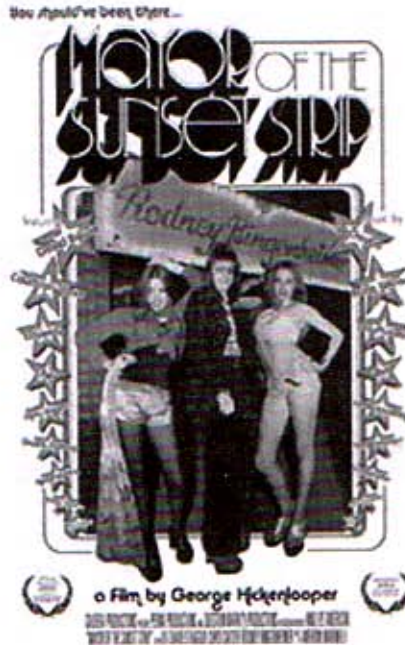
அ. முத்துலிங்கம்

செந்திறமான செவ்வாய்க் கிரகம் செப்டெம்பர் மாதம் வானத்தில் தோன்றும். கனடாவில் இருந்து இது மிகவும் துல்லியமாகத் தெரியும் என்று ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி சொன்னது. அதே பத்திரிகையில் கிழே இன்னொரு செய்தியும் பிரசுரமாகியிருந்தது. கனடாவில் வருடா வருடம் நடக்கும் உலகத் திரைப்பட விழா ரொறொன்ரோவில் 2003, செப்டம்பர் 4 - 14 தேதிகளில் நடைபெறும். இது 28வது திரைப்பட விழா; 3000 விண்ணப்பங்களில் தேர்வுசெய்த 339 படங்கள். 55 நாட்களிலிருந்து பெறப்பட்ட இவை 21 அரங்குகளில் திரையிடப்படும்.

பத்து நாட்களில் 30 படம் பார்ப்பவர்களும் உண்டு. முழு நாளையும் இதற்காக ஒதுக்கி வைத்துப் பின்மதியும் ஒன்று, பின்னேரம் ஒன்று, இரவு ஒன்று என்று ஆர்வமாகப் பார்த்து முடிப்பார்கள். நான் அப்படி செயல்படவில்லை. ஒரு நாளைக்கு ஒன்று என்று 7 நாட்கள் தொடர்ச்சியாகப் பார்த்தேன். போக வர, கியூவில் நிற்க, படம் பார்க்க என்று நாளுக்கு ஐந்து மணி நேரத்தைச் செலவழித்தேன். போகும்போது படத்தைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பும், திரும்பும்போது அது பற்றிய சிந்தனையாகவும் இருந்தேன்.

நீண்ட நேரம் கியூவில் நின்றபிறகு முழங்கால்கள் தானாக மடிந்து நான் சொன்ன வேலையைச் செய்ய மறுத்துவிட்ட நிலையில் ஒரு பதின் பருவத்துப் பெண் ஊழியர் வந்தார். தலையிலே வட்டத் தொப்பியும், காதுலே அணிந்த ஒலி வாங்கியும், கையிலே ஏந்திய தாள் அட்டையுமாக என்னிடம் நெருங்கி 'நீங்கள் ஏன் இந்த லைனில் நிற்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். எங்கள் லைனைப்

போல இன்னும் பல லைன்கள் இன்னும் பல திரைப்படங்களுக்கு அங்கே நீண்டு நெளிந்து நின்றன. 'இது என்ன கேள்வி? இந்த லைனின் நீளம் போதவில்லை. அதைக் கூட்டுவதற்காக நிற்கிறேன்' என்றேன். மூன்று மாதம் முன்பாகவே ரிசர்வ் செய்து, இரண்டு நாள் ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு தேர்வு செய்து, முழுக் காசையும் கட்டி டிக்கட்டுகள் எடுத்தபின்பும் இந்த தொந்திர

வுகளா?

இப்படி இரண்டு மணி நேரம் வரிசையில் நின்று பார்த்த முதல் படம் Mayor of the Sunset Strip. டிக்கட் கையில் இருப்பதால் உங்களுக்கு சிட் நிச்சயம். வரிசையில் நிற்பது நல்ல இருக்கை ஒன்று கிடைப்பதற்காகத்தான்.

முன் சீட்டில் இருந்த பெண்மணி இப்படியான ஒரு விழாவுக்கே வளர்த்துபோல, தன் தலைமுடியை நீளமாகவும், பளபளப்பாகவும் வளர்த்து அதைக் காசு கொடுத்து தலைக்குமேலே அலங்காரமாக அமைத்திருந்தார். அது நீளமாகவும், அகலமாகவும் இருந்தது. 13 டொலர் கொடுத்து டிக்கட் வாங்கிய நான் அந்தப் பெண்மணியின் தலைக்குப் பின்னால் அகப்பட்டுவிட்டேன். சினிமாவில் பாதியை மட்டுமே என்னால் பார்க்க முடிந்தது. என்னுடைய அளப்பரிய கற்பனை வளத்தால் மீதியை நிரப்பி சமாளித்துவிடலாம் என்று நினைத்தேன்.

Rodney Bingenheimer என்பவர் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் ரேடியோவில் 30 வருடங்களாகப் பணியாற்றி புகழீட்டிய பாடல் தொகுப்பாளர். அவருடைய வாழ்க்கையைச் சொல்லும் விவரணப் படம் இது. அவர் சிறுவனாய் இருந்தபோது அவருடைய தாய் ஒரு வீட்டு வாசலில் அவரை காரிலிருந்து இறக்கி விடுகிறார். தன்னுடைய டிவி ஆதர்ச நாயகர் வந்து புத்தகத்தில் கையொப்பமிடுவார் என்று சிறுவன் காத்து நிற்கிறான். அந்த நேரத்தில் தாயாரின் கார் விரைவாக ஸ்பீட் எடுத்து மறைந்துவிடுகிறது.

எத்தனையோ புகழ்பெற்ற பாப் இசைப் பாடகர்கள் இவரால் முன்னுக்கு வருகிறார்கள். வாசலில் போட்டிருக்கும் கால் துடைக்கும் பாய் போல எல்லோரும் இவரைத் தாண்டிப் போய்விடுகிறார்கள். அவருடைய சரிதத்தில் ஒரு சிறு சோகம். புகழின் நுழைவாயிலில் நின்றவாறு ஒரு முழு தலை முறையைக் கழித்துவிட்டார்

ஆனால் அந்தப் புகழ் என்பது இவருடைய தாயாரின் கார் சத்தம் போல இவருக்குக் கிட்டாமல் தூரத்தில் போய் மறைந்துவிட்டது.

மிகச் சாதாரணமான இந்த விவரணப் படம் எப்படி சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் இடம் பெற்றது. ஆனால் அதனிலும் ஆச்சரியம், திரையிடப்படும் 339 படங்களில் நான் எப்படி இந்தப் படத்தைத் தேர்வு செய்தேன் என்பது தான். என்னைச் சுற்றி பார்த்தேன். ஒரு சீட்டும் காலியில் லாமல் நியேட்டர் நிரம்பியிருந்தது. மீண்டும் திரையைப் பார்த்தேன். எனக்குமுன் இருந்த சடாமுனி மிகவும் ரசித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். திரையில் பாதியே எனக்குத் தெரிந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் முடியை வளர்த்து மீதி திரையையும் மறைத்திருக்கலாமே என்று எனக்குத் தோன்றியது.

ஏழு படங்களில் ஒன்று போய் விட்டது, இனிமேல் வருவதாவது நல்லாக இருக்கவேண்டும் என்று மனது அடித்தது. அடுத்த தேர்வு Francis Ford Coppola என்ற இயக்குனருடையது. இவரை ரூபகம் இருக்கலாம். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு மூன்று ஒஸ்கார் விருதுகள் பெற்ற The Godfather படத்தை இயக்கி உலக பிரபல்யம் அடைந்தவர். இந்த வகையில் கப்போலா ஹொலிவிட்டில் ஒரு சிறு கடவுள்தான். இவர் அரங்கிலே தோன்றி பார்வை

யாளர்களுடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலளிப்பார் என்றார்கள். அன்றைய படத்தின் பெயர் One from the Heart.

1982 இல் எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தைத் தூக நட்டி சில திருத்தங்களுடன் மீண்டும் வெளியிட்டிருக்கிறார். கதை என்று பார்த்தால் எளிமையானது. சூதாட்ட தலை நகரமான லாஸ்வேகாவின் பின்னணியில் அமைந்தது. ஐந்து வருடமாக மணமுடித்த தம்பதியினருடைய ஐந்தாவது மண நாளில் அவர்களுக்கிடையில் பிணக்கு ஏற்படுகிறது. அவள் அவனை விட்டுப் பிரிகிறாள். அவளுக்கு ஒரு காதலன் கிடைக்கிறான். அவனுக்கும் ஒரு காதலி கிடைக்கிறாள். ஆனால் பட முடிவில் கலைவனும் மனைவியும் திரும்பவும் ஒன்று சேர்கிறார்கள்.

இது ஒரு இசை நாடகத்தன்மையுடன் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் படத்தை இன்னொரு முறை பார்ப்பதாயிருந்தால் ஒரேயொரு சீனை மாத்திரம் நான் பார்ப்பேன். அது மிகவும் கலையம்சத்துடன் எடுக்கப்பட்ட ராங்கோ நடனம். ஆணின் உடம்பு வளைவுகளில் பெண்ணின் வளைவுகள் ஒட்டிக்கொண்டே வருவதுபோன்ற அற்புதமான நடனக் காட்சி. ஆங்கில சினிமாவில், சொல்லப்பட்ட அழகோடு ராங்கோ நடனம் இடம்பெறும் படங்கள் மூன்று. மார்லன் பிராண்டோ நடித்த Last Tango in Paris. இதில் வந்த நடனத்தில் ஆவேசமும், புதுமையும் இருக்கும். அடுத்தது The Scent of a Woman. இதில் ஒரு கண்பார்வையற்ற மனிதர் முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஓர் இளம் பெண்ணுடன் ஆடுவார். இதில் அதிர்ச்சியும், அழகும் கலந்திருக்கும். இந்தப் படத்தில் வரும் நடனம் கேளிக்கையும், கலையம்சமும் நிறைந்தது. இதைப் பார்ப்பதற்காகவாவது இந்தப் படத்தை இன்னொருநடவை பார்க்கலாம்.

இதைத்தவிர இந்தப் படத்தின் அமைப்பில், இயக்கத்தில், வசனத்தில் கப்போலாவின் மேதமையைக் காட்டும் காட்சி ஒன்றுகூட இல்லை. ஒரு சாதாரணமான திரைப்படம் தான்.

படம் முடிந்ததும் கப்போலா மேடையில் தோன்றி கேள்விகளுக்குப்

பதில் அளித்தார். இந்தப் படத்தைத் தான் சொற்ப நாட்களில், குறைந்த பணச்செலவில் எடுத்து முடித்ததாகக் கூறினார். லாஸ்வேகல் காட்சிகள் முழுவதும் தற்குபமாக செயற்கையான செட்போட்டே எடுக்கப்பட்டனவாம். படம் எடுக்கும்போதே டிஜிட்டல் முறையில் எடிட்டிங் செய்யும் சாத்தியக்கூறுகளைத் தான் அப்போது, இருபது வருடங்களுக்கு முன்பாகவே, கண்டுபிடித்துவிட்டதாகக் கூறினார்.

அவரிடம் கேட்கப்பட்ட இரண்டு கேள்விகளும், பதில்களும்.

1) பிரிந்த தம்பதியினர் திரும்பவும் ஒன்று சேர்வதற்கு வலுவான காரணம் காட்டப்படவில்லையே, ஏன்?

காதல் என்பது மிகவும் சிக்கலானது. மனித மனம் காதலை விஞ்ஞானக் கூர்மையுடன் அணுகுவதில்லை. காதல் மனிதர்கள் எடுக்கும் தீர்மானங்களும் அப்படியே. மனித மனத்தின் காணமுடியாத மறுபக்கத்தின் ஒரு கூறைச் சொல்வது தான் கதை.

2) நீங்கள் நீண்டகாலமாக வெற்றிப் படங்கள் தருகிறீர்கள். வெற்றியின் ரகசியம் என்ன?

நீங்கள் வெற்றி பெறவேண்டுமானால் மணமுடித்திருப்பது அவசியம். (சிரிப்பு) மணமுடித்தவர்கள் மனது வெகு சீக்கிரத்தில் சமநிலையை அடைகிறது. அவர்களால்தான் ஆழமான சிந்தனையைத் தூண்டும் கலைப்படப்புகளைத் தரமுடியும்.

வெளியே வந்தபோது ஒரு நல்ல படம் பார்த்த அமைதி ஏற்படவில்லை. ஆனால் உலகத்தரமான ஓர் இயக்குனரைப் பார்த்த திருப்தி இருந்தது.

அடுத்து Sofia Coppola வின் Lost In Translation படம்; அதாவது 'மொழிபெயர்ப்பில் இழந்தது' என்ற தலைப்பு. இந்த சோஃபியா மேலே சொன்ன கப்போலாவின் மகள் தான். இது நான் திட்டமிடாமல் தற்செயலாக நடந்த ஏற்பாடு. இன்னொரு விசேஷமும் உண்டு. இது முழுக்க முழுக்க யப்பானில் 27 நாட்களில் மிகக் குறைந்த செலவில் (4 மில்லியன் டொலர்) படமாக்கப்பட்டிருந்தது.

படம் தொடங்குமுன் இயக்குனர் மேடையில் தோன்றி பேசினார். இங்கே இப்பொழுது அரசங்கம் நிறைந்திருக்கிறது. படம் முடியும் போது என்னுடைய நீண்ட காட்சிகளில் அலுத்துப்போய் பாதிப்பேர் ஓடிவிடுவீர்கள். அப்படி ஓடவேண்டாம். முக்கியமானது கடைசிக்காட்சி, அதையும் பார்த்துவிடுங்கள் என்று கூறினார். அரசங்கம் சிரித்தது.

அவருடைய பேச்சு கருக்கமாக இருந்தது. அவருடைய ஒரு காட்சியின் நீளம்கூட இருக்கவில்லை.

நீண்ட காட்சிகள் மட்டுமல்ல, அவருடைய படத்தில் இன்னும் பல புதுமைகள் இருந்தன. இது மொனாப் படம்போல (ஒன்றிரண்டு வசனங்கள்தவிர) வசனம் இல்லாமலே ஓடியது. ஒரு காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த ஒரு தியேட்டரைப் பற்றியது படம். அந்த தியேட்டரில் ஓடும் படத்தைப் பார்க்க வரும் சனத்தொகை வரவர குறைகிறது. அந்த தியேட்டரையும், அதைப் பார்க்கவரும் ஒன்றிரண்டு பார்வையாளர்களையும், அதில் ஓடும் படத்தையும் காட்டுவதுதான் படம். அந்த தியேட்டர் படத்தில் வரும் பின்னணி இசையும், டயலாகும், நிஜ படச் சம்பவங்களுக்கு பொருந்தும்படி அமைத்திருப்பது தான் சிறப்பு.

கதாநாயகி கால் ஊனமான ஓர் இளம்பெண். படம் முழுக்க இந்தப் பெண் பெரும் சத்தம் போடும் ஊனக்காலை நகர்த்திவைத்துப் போகும் ஒலி நிறைந்திருக்கும். நீண்ட காட்சிகள். இந்தப் பெண் கீழிருந்து மூன்று மாடிப்படிக்களை ஏறி முடிக்கும்வரை காமிரா அசையாமல் தொடர்ந்து காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது. பயங்கரமான டக் டக் ஒலிதான் பின்னணி. படத்தின் முடிவு வரை இந்தப் பெண் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை.

படத்தின் தொடக்கத்தில் ஊனப்பெண்மணி நீண்ட படிக்கட்டுகளைக் கடந்துவந்து நீராவியில் ஏதோ உணவை வேகவைக்கிறார். பிறகு ஆற அமர உட்கார்ந்து அதைப் பாதியாக வெட்டிச் சாப்பிடுகிறார். பிறகு மீதியை மூடிப் பத்திரமாக வைக்கிறார். இந்தக் காட்சி ஒரு பத்து நிமிட நேரம் ஓடுகிறது.

தியேட்டரில் பல சம்பவங்கள் நடக்கின்றன. ஒருபால் புணர்ச்சியாளர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தேடுவது, விலைமாது வாடிக்கையாளரைப் பிடிக்கும் நோக்கத்தில் தியேட்டருக்கு வருவது. மிகப் பெரிய சத்தத்துடன் தியேட்டரில் வத்தகப்பழுவதைகளை உடைத்து உண்பது. அடுத்து ஏதோ முக்கியமான காட்சி வரப்போகிறது என்பது போல பல எதிர்பார்ப்புகள்.

கதாநாயகியின் நடமாட்டம் தான் படம் முழுக்க வியாபித்திருக்கிறது. நடு இரவு நேரங்களில் பல மாடிகள் கொண்ட அந்த ஆளரவம் இல்லாத தியேட்டரில் அவள் தோன்றுமுன்னரே கரூரமான காலடிச்சத்தங்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கும். பிறகு அவள் தோன்றுவாள். அவளே டிக்கட் கொடுப்பவள்.

அவளே தியேட்டரின் பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பானவள். அவளே இருக்கைகளை சுத்தமாக வைக்கக் கடமைப்பட்டவள். அவளே ஆண்கள், பெண்கள் கழிப்பறைகளையும் சுத்தம் செய்பவள். தனியாக அந்தப் பிரம்மாண்டமான தியேட்டரின் முழு அலுவல்களையும் வெறுப்பில்லாமல் செய்கிறாள். அவள் முகத்தில் பார்க்கக் கூடிய ஒரே உணர்ச்சி ஏக்கம்தான்.

படம் முடிவதற்கு இரண்டு நிமிடம் வரைக்கும் சம்பவக் கோர்வையில் ஒரு கதையும் தென்படவில்லை. எல்லாமே போக்கு காட்டும், கதைக்குத் தொடர்பில்லாத காட்சிகள்தான். திடீரென்று ஒரு நாள் அந்த தியேட்டரை மூடிவிட முடிவு எடுக்கிறார்கள். அப்பொழுதுதான் படத்தின் கதாநாயகன் முதன்முறையாகத் தோன்றுகிறான். இவன்தான் தியேட்டரில் படம் ஓட்டி, இவன்

கூட அவனுக்குக் கொடுத்த அந்த ஐந்து நிமிடங்களில் ஒரு வார்த்தை தானும் பேசவில்லை.

கடைசி நாள். இந்தப் பெண் மிகப் பொறுப்பாக எல்லா கதவுகளையும் மூடுகிறாள். தியேட்டரின் இருக்கைகளைச் சரி பார்க்கிறாள். ஆண்களின் நீண்ட கழிவறைக்குப் போய், அங்கே ஒவ்வொரு கழிவறையாக தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவி சுத்தம் செய்து அவற்றைச் சரிவர மூடுகிறாள். தன்னுடைய சொந்தப் பொருட்களை பையிலே வைத்து மூடி சரி பார்க்கிறாள். அப்பொழுதும் அவளுக்குத் திருப்தியில்லை. பையைத் தூக்கிக்கொண்டுத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறே தியேட்டரைவிட்டு வெளியேறுகிறாள்.

கதாநாயகனும் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்கிறான். திடீரென்று ஏதோ ஞாபகம் வந்து இவளுடைய அறைக்குப் போகிறான். அங்கே அவள் மீதம்விட்ட பாதி உணவு இருக்கிறது. அதைக் கண்டு திடுக்கிடுகிறான். அதைப் பாதுகாப்பாக எடுத்துக்கொண்டு போய் அவளிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுபோல விரைந்து ஹெல் மட்டை மாட்டி, மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிச் சிறிக்கொண்டு பறக்கிறான்.

அவன்போன பிறகு மறைவிடத்தில் இருந்து தொண்டியபடியே பெண் வெளிப்படுகிறாள். அவள் போவதை நம்ப முடியாமல் வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறாள். அவள் முகத்திலே வழக்கமான உணர்ச்சி ஏக்கம்தான்; ஆனால் இப்போது ஆசை, ஏக்கம், ஏமாற்றம்.

அவளைத் தேடித்தான் அவள் போவது அவளுக்குத் தெரியாது. அப்படியே படம் முடிகிறது.

கடைசி இரண்டு நிமிடங்கள் தவிர மீதி நேரம் எல்லாம் பார்வையாளர்களுக்குப் போக்கு காட்டும் வேலைதான் நடக்கிறது. கதை நடப்பது கடைசி இரண்டு நிமிட நேரத்தில்தான். மீதி நேரம் இந்த உச்சக் கட்டத்துக்குத் தயார் செய்யும் முயற்சிதான். பத்து செக்கண்ட் நடக்கும் சமோ மல் யுத்தத்திற்குப் பத்து நிமிட நேரம் தயார்செய்வது போலத்தான் இதுவும்.

ஆனால் இந்தப் படத்தில் ஏதோ இருக்கிறது. இரண்டு நாட்களாக இது மனதைப்போட்டு அலைக் கழித்தது. பல இடங்களில் எரிச்சல் கூட வந்தது. ஆனாலும் இது முடிந்த போது ஆழ்மனதில் போய் எதையோ கலக்கிவிட்டது. அந்தக் காலடி ஓசைகள் இன்னும் என்னைத் துரத்திக்கொண்டே இருக்கின்றன.

Since Otar Left ஒரு பிரெஞ்சு திரைப்படமாக இருந்தாலும், அது ஜோர்ஜியா நாட்டின் பின்னணியில் எடுக்கப்பட்டது. மூன்று தலை முறைப் பெண்களின் கதை — 90 வயதான ஏக்கா, 55 வயதான விதவை மகள் மீனா, ஏக்காவின் பேத்தி 16 வயது அடா — இவர்கள் தான் நாயகிகள்.

ஜோர்ஜியாவின் ஒரு நகரத்தின் சின்ன வீட்டிலே இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இரண்டொரு காட்சிகளில் இவர்களுடைய வறுமை நிலை சொல்லப்பட்டுவிடுகிறது. மூன்று பெண்கள் வாழும் ஒரு வீடு எப்படி இருக்கும். எப்போதும் பிக்கல், பிடுங்கல், சச்சரவுகள்தான். ஆனால் அது வெளித்தோற்றத்திற்கு அதை ஊடுருவி ஆழமான அன்பும், நியாகமும், சேவையும் நிறைந்திருக்கிறது.

ஒட்டார் திரையிலே தோன்றாத கதாநாயகன். அவனைச் சுற்றித்தான் கதை நகர்கிறது. பாரிஸ் நகரத்தில் வசதிகள் மறுக்கப்பட்ட ஒரு மலிவு அறையில் அவன் வாழ்கிறான். அங்கேதான் அவனுடைய பிழைப்பு.

ஏக்காதான் குடும்பத்தலைவி. அவன் சொல்லுக்கு மறுப்பு கிடையாது. இருப்பினும் சிறு சிறு பிணக்குகள் அவ்வப்போது ஏற்படும். ஆனாலும் முக்கியமான விடயங்களில் அவன் சொல்லுக்கு மதிப்பு இருக்கிறது. ஒரு முறை நடு இரவில் அவனை மருத்துவமனை அவசரப்பிரிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறார்கள். அப்பொழுது அவளிடம் குடும்பத்தினர் காட்டும் பரிவும் அன்பும் வெளிப்படுகிறது. ஏக்காவுக்கும் அவள் பேத்தி அடாவுக்கும் இடையில் மெல்லிய ஒரு பாசம் இறுக்கமாக உருவாகிறது.

ஏக்கா தன் மகன் ஒட்டாரின் கடிதங்களுக்கும், டெலிபோன்

அழைப்புகளுக்கும் காத்திருப்பது தான் படத்தில் பிரதானமான காட்சி. கடிதம் வந்தால் அதைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பான். டெலி போன் என்றால் மாறிமாறிப் பேசுவார்கள். அவன் குரலைக் கேட்கும்போது ஏக்காவின் சுருங்கிய முகம் ஒரு பூ மலர்வதுபோல விரிவது மறக்கமுடியாதது. அன்று மிகவும் சந்தோஷமான நாள். குதூகலம் ஓடி வழியும். இவர்கள் வாழ்வது அந்த தொலைபேசி மணி அடிப்பதற்காக. அது அடித்து முடிந்தபின் அடுத்த மணி அடிப்பதற்காக.

இளம் பெண் அடாவின் பாத்திரம் அருமையாக அமைந்தது. ஓர் இளம்பெண்ணுக்குரிய ஒன்றையும் அவள் செய்வதில்லை. காதலன் இல்லை. நடனங்களுக்கும் போவதில்லை. எதிர்காலம் பற்றிய அக்கறை இல்லை. வேலை இல்லை. இந்தப் பெண்கள் மத்தியில் அவள் வாழ்நாள் கரைந்துகொண்டு போகிறது. அவளைப்பற்றிய கவலை இப்போது கிழவிக்கும் பிடித்து விடுகிறது.

ஒரு நாள் இடிபோல செய்தி வருகிறது. ஒட்டார் ஒரு விபத்தில் இறந்துவிடுகிறான். இதைக் கிழவியிடம் யார் சொல்வது. அவள் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பது ஒட்டாருக்காகத்தான். அவள் இறந்தாலும் இறந்துபோவாள். அந்தச் செய்தியை அப்படியே

மறைத்துவிடுகிறார்கள். டெலி போனும், கடிதமும் இப்போது இல்லை. கிழவி வருத்தம் அடைகிறாள். பிடிவாதமாக பாரிஸ் போக வேண்டும் என்று சொல் கிறாள். வேறு வழியில்லாமல் சம்மதிக்கிறார்கள்.

ஆனால் அங்கே போனதும் நாம் எதிர்பார்க்காத ஒரு விஷயம் நடந்து விடுகிறது. தன்னுடைய மகன் இறந்துபோன விஷயத்தைக் கிழவி தானாகவே கண்டுபிடித்து விடுகிறாள். அந்த இடத்தில் அவள் அதிர்ந்துபோய் அலறவில்லை. மிக அமைதியான திடசித்தத்துடன் அந்த மரணத்தை ஏற்றுக்கொள் கிறாள். அது மாத்திரமல்ல, மற்றவர்களிடம் இருந்து இதை மறைத்து விடுகிறாள். ஒட்டார் திடீரென்று அமெரிக்கா போய்விட்டான் என்று பொய் சொல்கிறாள். ஒட்டார் இறந்துவிட்டது தெரிந்திருந்தாலும், கிழவி சொன்ன பொய்யை நம்புவது போல மற்றவர்களும் நடிக்கிறார்கள்.

படம் முடிவதற்கு இன்னும் சில நிமிடங்களே இருக்கின்றன. மூன்று பெண்களும் பாரிஸ் விமான நிலையத்தில் ஜோர்ஜியா விமானத்துக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். விமானத்தில் ஏறுவதற்கான கடைசி அழைப்பு. திடீரென்று இளம் பெண் அடா காணாமல் போய்விடுகிறாள். கண்ணாடித் தடுப்புக்கு அப்பால் நின்று கைகாட்டுகிறாள். பாரிஸில் நின்றுவிட அவள் தீர்மானித்து

விட்டாள். தாய் திருக்கிட்டுப் போய் அழுகிறாள். ஆனால் ஏக்கா அதே திடீசித்தத்துடன் இதை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்ததுபோல தாயாரை அணைத்து தேற்றிக்கொண்டு விமானத்தை நோக்கிப் புறப்படுகிறாள்.

மூன்று பெண்களை மட்டும்தான் வைத்து எடுத்த, மூன்று தலைமுறைகளை காட்டும், ஆடம்பரமில்லாத, அலட்டல் இல்லாத படம். காமிரா படம் எடுப்பதே தெரியவில்லை. ஒரு குடும்பத்தினுள்ளே அவர்களுக்கு தெரியாமல் நுழைந்துவிட்டது போன்ற ஓர் உணர்வுதான். நாம் பார்வையாளர் என்பதே அடிக்கடி மறந்துபோய்விடுகிறது.

மூன்று பெண்கள் வாழ்ந்த வீட்டில் இப்பொழுது இரு பெண்கள் வாழ்வார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் சம்பாதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவர்கள் இப்போது அடாவின் டெலி போன் அழைப்புக்காக காத்திருப்பார்கள்.

படம் முடிந்த பிறகுதான் அவ்வளவும் நடிப்பு என்ற திருக்கிடல் ஏற்படுகிறது. மிகத் தூரத்தில் இருந்து வரும் ஒரு டெலிபோன் அழைப்புக்காக மூன்று பெண்கள் காத்திருப்பது அடிக்கடி படத்திலே வரும் ஒரு காட்சி. அந்தப் பெண்கள் காத்திருப்பது போல படம் முடிந்த பிற்பாடும் மனம் ஏதோ ஒன்றுக்காகக் காத்திருந்தது. தியேட்டரை விட்டு வெளியே வர நேரம் எடுக்கிறது.

The Matchstick Men என்ற படத்தில் நடித்தவர் அடிக்கடி சினிமா போகிறவர்களுக்குப் பரிச்சயமான நிக்கலஸ் கேஜ் என்ற தேர்ந்த நடிகர். இதை இயக்கியவர் Gladiator படத்தைத் தந்த அதே ஸ்கொட் என்பவர்தான். ரோய் (Nicolas Cage) ஒரு கம்பனி நடத்துகிறார். அதிலே அவருடைய பார்ட்னராகவும், அவரிடம் தொழில் பழகுவவராகவும் ப்ராங் என்ற இளைஞர் வேலை பார்க்கிறார். இவர்களுடைய தொழில் ஆட்களை ஏமாற்றுவதுதான். பெரிய தர ஏமாற்றாக இல்லாமல் மிகக் கவனமாக, பொலீஸில் பிடிபடாமல் சிறு சிறு தொகைகளாக ஏமாற்றிப்

பறிப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பலியாவது தனியாக வசிக்கும் பெண்கள், ஓய்வு பெற்று வாழ்பவர்கள், இப்படி. இதில் கிடைக்கும் பணத்தை அவர்கள் பங்குபோட்டுக் கொள்வார்கள். ரோய் தன் பணத்தை வங்கி லொக்கரில் கட்டுக் கூட்டாக அடுக்கிவைத்துப் பாதுகாக்கிறான்.

ரோயுக்கு ஒரு அபூர்வமான நரம்பு வியாதி. அவனால் வெளியே அதிக நேரம் இருக்கமுடியாது. சூரியனைப் பார்க்க இயலாது. வீட்டிலே தூசு தூரும்பு இருக்கக் கூடாது. அதுவும் கார்ப்பெட் எப்பவும் அப்பழுக்கில்லாமல் பளிச்சென்று இருக்கவேண்டும். மனநல மருத்துவரிடம் கிரமமாகப் போய், அவர் கொடுக்கும் மாத்திரையைத் தினமும் எடுப்பான். அல்லாவிடில் வாய் கோணி, கண்

வெட்டி இழுக்கத்தொடங்கிவிடும்.

ரோயினுடைய புது மனநல மருத்துவர், மனைவியுடன் பிரிந்து போன அவனுடைய மகளை சந்திக்கச் சொல்கிறார். அவளுக்கு இப்ப வயது பதினாலு. அந்த சந்திப்பு பெரிய மருந்தாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு. பதினாலு வயது அஞ்சலா சில்லுப் பலகையை வேகமாக உருட்டியபடி ஒரு வெளிச்ச தேவதைபோல வந்து இறங்குகிறாள். அந்த வயது பெண் குழந்தைக்கு உரிய சிரிப்பு, சினம், துணிச்சல் எல்லாம் அவளிடம் இருக்கிறது. ஒரு நாள் தாயுடன் கோபித்துக்கொண்டு இவனுடைய வீட்டுக்கு வந்துவிடுகிறாள். ஆடம்பரமான வீட்டைப் பார்த்து அப்படியே அசந்துபோய் நிற்கிறாள். தகப்பன் உதவாக்கரை என்று அவள்

தாய் போதித்திருக்கிறாள்.

அஞ்சலா வந்த இரண்டு நிமிடங்களில் வீடு தலைகீழாகிறது. ரோய் ஒழுங்காக ஒரு வித வெறித் தன்மையுடன் அடுக்கிவைத்த பொருள்கள் எல்லாம் சிதறிப்போய் காட்சியளிக்கின்றன. பசியில்லை என்று சொல்வான்; அடுத்த நிமிடம் பெட்டி பெட்டியாக பீட்லா ஓடர் பண்ணி, பளபளக்கும் விலை உயர்ந்த வெள்ளை கார்ப்பட்டில் சிந்திய படியே சாப்பிடுவான். அவளுடைய உற்சாகம், அலட்சியம் எல்லாம் இவனுக்கும் தொற்றிவிடுகிறது. முன்பின் அறிந்திராத ஒரு தகப்பன் மகன் உறவு சிறிது சிறிதாக நெருக்கமாகிறது. ரோய் இப்பொழுது மருந்துகள் கூட எடுப்பதில்லை. மகளைப்போல அவனும் சப்பாத்துகளைக் கழற்றி, கழற்றிய இடத்திலேயே எறிந்துவிட்டு, வாழ்க்கையை சுதந்திரமாக அனுபவிக்கக் கற்றுக் கொள்கிறான்.

அஞ்சலா வரும் காட்சிகள் எல்லாம் ஒளி வெள்ளம் பாய்ந்து மற்றவர்களுடைய நடிப்பை அழுக்கி விடுகிறது. அவள் சிரிக்கும்போது நாமும் சிரிக்கிறோம்; துள்ளும்போது எமக்கும் துள்ளத் தோன்றுகிறது. அவள் அழும்போது எமக்கும் அழுகை வருகிறது. அப்படியான பிரசன்னம்.

ஒரு நாள் அஞ்சலா தகப்பனுடைய உண்மையான தொழிலைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறாள். அதுமட்டும் அவள் நேர்மையானவன் என்று அவள் நம்பியிருந்தாள்.

'எதற்காக இந்தத் தொழிலைச் செய்கிறாய்?'

அதற்கு அவன் சொல் கிறான். 'இதில் நான் திறமை யுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.'

அவன் பணத்திற்காக என்று சொல்லவில்லை. தனக்குப் பிடித்த தொழில் என்றும் 'கூறவில்லை. தனக்கு திறமை இருப்பதால் செய்வதாகச் சொல்கிறான். மிகவும் நேர்மையான பதில்.

ரோயும், பிராங்கும் அவர்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாக பெரிய ஏமாற்று வேலை ஒன்றைச் செய்வதற்கு திட்டமிடுகிறார்கள். ரோய் ஒவ்வொரு சிறு விபரத்தையும்

சேகரித்து அணு பிசகாமல், நுணுக்கமாக பிளான் பண்ணுகிறான். அவன் இதுவரை பொலீஸில் பிடிபட்டது கிடையாது. பிராங்கும் அப்படியே, கடைசி நிமிடத்தில் சந்தர்ப்பவசத்தால் அஞ்சலாவையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. அஞ்சலா துணிச்சல்காரி. விமானக்கூடத்தில் ஒரு கட்டத்தில் கவனத்தைத் திருப்புவது அவள் வேலை. சனங்கள் நிரம்பிய ஒரு பாரிலே வசை சங்கிலியை அவிழவிட்டு எல்லோரையும் அதிர வைக்கிறாள்.

ஆனால் ஒரு சின்ன தவறு நடந்துவிடுகிறது. அஞ்சலா ஏற்கனவே பொலீஸில் பிடிபட்டவள். அவள் பதிவு பொலீஸில் இருக்கிறது. தகப்பனுடைய தியாகத்தில் மகன் தப்புகிறான். கதையின் சிதிலமான நுனிகள் எல்லாம் முடியப்பட்டு படம் முடிகிறது. சரியாக இரண்டு மணிநேரம் ஓடும் இந்தப் படத்தில் இருக்கையின் கைப்பிடிக்களை இறுக்கிப் பிடிக்க வைக்கும் காட்சிகள் அதிகம். அஞ்சலாவாக வரும் அலிஸன் லோஃமனின் நடிப்பு பிரமாதம். ஒரு இடத்தில் கூட தொய்வு வராமல் இயக்குநர் சீன்களை நெருக்கமாக அமைத்திருக்கிறார்.

தகப்பனும் மகளும் சந்திக்கும் இறுதிக்காட்சி எதிர்பார்த்த நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை. முக்கியமான இந்தக் காட்சி மட்டும் சரியாக அமைந்திருந்தால் இந்தப் படம் அடுத்த லெவலுக்குப் போயிருக்கும். இதைப் பார்த்தபோது ஓஸ்கார் பரிசு பெற்ற ரெயின்மான் (Rainman) படக்காட்சிகள் அடிக்கடி ரூபகத்துக்கு வந்தன. The Matchstick Men இந்தப் படம் அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கவேண்டியது; எங்கோ கதையிலோ, இயக்கத்திலோ, நடிப்பிலோ ஏற்பட்ட யோக்கித் தன்மையின் சறுக்கலில் அதை தவறவிட்டிருக்கிறது.

தியேட்டரைவிட்டு வெளியே வரும்போது 'அட, மிக உன்னதமாக வந்திருக்கவேண்டிய படம்' என்ற எண்ணமே வலுத்திருந்தது.

At Five In The Afternoon (பின்மதியம் ஐந்து மணியானபோது) என்று ஓர் ஈரானியப் படம். இதை இயக்கியவர் ஸமீரா மக்மல்பவ்

என்ற 23 வயது ஈரானியப் பெண்மணி. கான் திரைப்படவிழாவில் காட்டப்பெற்ற இரண்டு படங்களில் இதுவும் ஒன்று. இரண்டுமே ஜூரி பரிசு பெற்றவை. இவருடைய தகப்பனார் சமீபத்தில் கண்டஹார் படத்தை இயக்கியவர். இந்தப் படம் அதன் தொடர்ச்சி என்று கூட ஒரு வகையில் சொல்லலாம்.

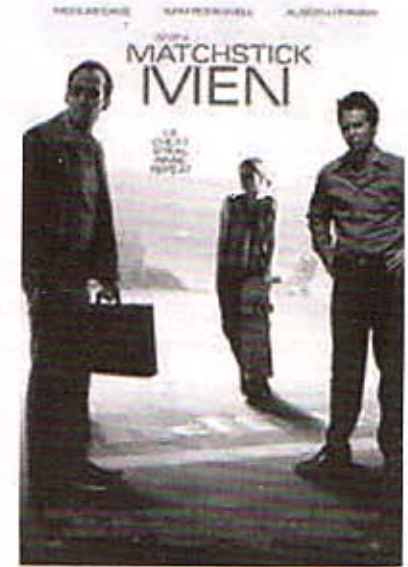
ஆப்கானிஸ்தானில் தாலிபான் களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பெண்கள் பள்ளிக்கூடங்களில் அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் நோக்ரே என்ற இளம் பெண்ணின் வண்டியோட்டும் தகப்பனுக்கு இந்த மாற்றங்கள் பிடிக்கவில்லை. முகம் மூடாத பெண்ணைக் கண்டால் கண்ணை மூடிப் பிரார்த்திக்கிறார். நோக்ரே கறுப்பு முழு பர்தா அணியவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார். அந்நியருடன் பேசும்போது பெண்கள் வாயிலே விரலை விட்டு குரலை மாற்ற வேண்டும் என்று உத்தரவிடுகிறார். இறை நிந்தனை பெருகிவிட்டது என்று வருந்துகிறார்.

ஆனால் நோக்ரேயை குர்ரான் வகுப்புக்கு அனுப்ப சம்மதிக்கிறார். குர்ரான் வகுப்பில் இருந்து நோக்ரே தப்பிப் பின்வழியால் பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் செல்கிறாள். வழியிலே பர்தாவைக் கழற்றிவிடுகிறாள். அதேபோல பழைய காலணியையும் நீக்கிவிட்டு புதிய குதிச் சப்பாத்தை அணிந்துகொள்கிறாள். வகுப்பிலே காரசாரமான விவாதங்கள் நடக்கின்றன. ஆசிரியை மாணவிகளின் எதிர்கால லட்சியத்தைக் கேட்கிறார். நோக்ரே துணிச்சலாக தான் எதிர்கால ஆப்கானிஸ்தானின் ஜனாதிபதியாக வர விரும்புவதாக சொல்கிறாள். எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். ஒரு மாணவி எழும்பி 'நீ ஒரு இஸ்லாமியப் பெண் மறந்து விடாதே. உன் கடமை வீட்டில் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதும், கணவருக்கு அடங்கி நடப்பதுவும் தான்.' அவள் 'அது எப்படி? பாகிஸ்தான் ஒரு முஸ்லிம் நாடு. நான் பெனாசிரர் பூட்டோ போல வருவேன்' என்று ஆவேசத்தோடு சொல்கிறாள்.

வண்டியோட்டி, நோக்ரே, அவளுடைய அக்கா, அவள் கைக் குழந்தை எல்லோரும் ஓர் உடைந்து போன பிளேனில் வசிக்கிறார்கள்.

நோக்ரேயின் அக்கா தினமும் பஸ்தரிப்பிடத்துக்குச் சென்று பாகிஸ்தானில் இருந்துவரும் அகதிகளிடம் தொலைந்துபோன தன் கணவனைப் பற்றி தகவல் விசாரிப்பாள். வறுமை அவர்களைப் பிடுங்கியது. குழந்தை எப்பொழுது பார்த்தாலும் பாலுக்காக அழுத்து. தினம் தினம் தண்ணீரைத் தேடுவது நோக்ரேக்கு இன்னொரு பிரச்சினை.

நோக்ரே ஒரு கவிஞனைச் சந்திக்கிறாள். அவளிடம் கேட்கிறாள் பெனாசிரர் பூட்டோ கூட்டங்களில் என்ன பேசினார் என்று. சனங்கள் அவருக்கு எப்படி வோட்டுப் போட்டார்கள், அவருடைய பேச்சின் நகல் தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்கிறாள். அவர்களுக்கு

கிடையில் ஒரு மெல்லிய காதல் வளர்கிறது. அவன் ஒரு கவிதையை அவளுக்குச் சொல்லித் தருகிறான். பழைய ஸ்பானியக் கவிதை அது. இக்னாஸியா என்ற இளைஞன் காளைச் சண்டையில் பலியாகிறான். அவனுடைய நண்பர், பெரும் கவிஞர், இறந்த இளைஞனுக்கு அஞ்சலி செய்து ஒரு கவிதை படைக்கிறார். அந்தக் கவிதை 'பின்மதியம் ஐந்து மணி' என்று தொடங்கும். அதை நோக்ரே பாடமாக்குகிறாள்.

ஒரு நாள் நோக்ரே தண்ணீர் தேடி அலைந்தபோது காவல் நிற்கும் ஒரு பிரெஞ்சு படைவீரனைத் தற்

செயலாக சந்திக்கிறாள். அவளிடம் அவள் கேட்கும் முதல் கேள்வி 'உங்கள் நாட்டு ஜனாதிபதி யார்?' என்பதுதான். அவள் சொல்கிறாள். அடுத்து அவள் கேட்கிறாள், 'உங்கள் ஜனாதிபதி தேர்தலில் என்ன பேசினார்?' அவள் தனக்குத் தெரியாது என்று சொல்கிறாள்.

'நீ அவருக்கு வாக்கு போட்டாயல்லவா? அவர் என்ன சொன்னார். எனக்கு அது தெரியவேண்டும்' என்று பிடிவாதமாகக் கேட்கிறாள்.

'என்னுடைய ஜனாதிபதியின் பேச்சு உனக்கு எதற்கு?' அவள் சொன்னாள். 'நான் என் நாட்டுக்கு ஜனாதிபதியாகப் போகிறேன்.'

உடனே போர்வீரன் பயந்து ஒடுங்கி சல்லூட் செய்கிறான். இந்தக் காட்சி மிக ஆழமாகவும், நகைச்சுவை தரும்பவும் படமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நோக்ரே அடிக்கடி தனிமையில் தன் குதிச் சப்பாத்துகளைப் போட்டு ஒரு ஜனாதிபதிக்குரிய கம்பீரத்தோடு நடைபோட்டு பழகுகிறாள். கவிஞன் அவளுடைய படத்தை போஸ்டர்களாகத் தயாரித்து அவளைச் சுற்றி சுவர்களில் ஒட்டிவைக்கிறான்.

நோக்ரே தனிமையில் பெரும் பேச்சுக்களைத் தயார் செய்கிறாள். நோக்ரேயின் தமக்கையின் கணவன் இறந்துவிட்டதாகச் செய்தி வருகிறது. வண்டியோட்டி இந்தத் தகவலை மகளிடமிருந்து மறைத்துவிடுகிறார். அவருக்கு மேலும் அங்கே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. அகதிகள் புது நாகரிகத்தைக் கொண்டு வருகிறார்கள். பெண்கள் பர்தா அணிவதில்லை. ரேடியோவில் இசை கேட்கிறார்கள். எங்கும் இறைநிந்தனை பெருகிவிட்டது என்று வெறுக்கிறார். எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு பாலைவனத்தைக் கடந்து கண்டஹார் போக முடிவு செய்கிறார். பாதி வழியிலேயே குதிரை இறந்துவிட, நடந்து கடக்க முடிவு செய்கிறார்கள்.

மாலை நேரம். தங்குவதற்கு இடம் தேடி அலைகிறார்கள். அப்போது ஒரு வழிப்போக்கன் இறந்துபோன தன் கழுதைக்குப் பக்கத்தில் குந்திக்கொண்டு இருக்கிறான். வண்டியோட்டி குழந்தையைத் தலைப்பா துணியில் சுற்றி எடுத்துக்கொண்டு இரு மகள் களையும் பார்த்து 'போங்கள், போய் தண்ணீர் கொண்டு வாருங்கள்' என்று கட்டளையிடுகிறார். அவர்கள் மறுப்பு கூறாமல் மாலை சூரியனை நோக்கி நடக்கிறார்கள்.

வண்டியோட்டிக்கும், வழிப்போக்கருக்கும் இடையில் சம்பாஷணை நடக்கிறது. வண்டியோட்டி ஒரு கூரான கல்லை எடுத்து, ஆவேசமாக மணலிலே குழி பறித்தபடி பேசுகிறான்.

'எல்லாம் இறை நிந்தனை. எங்கும் இறை நிந்தனை. உலகம் எங்கே போகிறது. இங்கே இனி வாழ முடியாது. அல்லாவை நிம்மதியாகத் தொழும் இடம் ஒன்று எனக்கு வேண்டும்.'

குழி பறித்து முடிந்ததும், தலைப்பா துணியில் சுற்றப்பட்டு இறந்துபோன குழந்தையை அப்படியே மண்போட்டு மூடி புதைத்துவிடுகிறான்.

இது ஒன்றும் தெரியாமல் நோக்ரே தன் அக்காவுடன் முடிவில்லாத பாலைவனத்தில் தண்ணீர் தேடி அலைகிறாள், தன் காதலன் சொல்லித் தந்த பாடலைப் பாடியபடி.

பின் மதியம் ஒரு நாள்
ஐந்து மணி
மிகச் சரியாக
ஐந்து மணி
எல்லா மணிக்கூடுகளிலும்
ஐந்து மணி
வெய்யிலிலே
ஐந்து மணி
நீழலிலே
ஐந்து மணி
.....
.....

இந்தக் காட்சியோடு படம் முடிகிறது. இசையின் கூர்மையான கதிர்கள் வனாந்திர எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்கின்றன. பச்சைக் குழந்தையை அந்தத் தாயின் அனுமதிக்கூட இல்லாமல் புதைக்கும் ஒரு நாட்டில் நோக்ரேயின் கனவுகளும் புதைக்கப்படுகின்றன. 'காளை மட்டுமே நிற்கிறது, வெற்றிக் களிப்பில்' என்று கவிதை முடியும் போது காளையின் வெற்றியை மட்டும் அது கூறவில்லை.

திரைப்பட விழாவின் ஆரம்பம் மோசமாக இருந்தாலும், பல படங்கள் மன நிறைவைத் தந்தன. ஏழு படங்களில் ஐந்து படங்களை இளம் இயக்குனர்கள் இயக்கியிருக்கிறார்கள். அதிலும் மூன்றுபேர் இளம் பெண்கள். பெருமைப்பட வேண்டிய விஷயம். வழக்கமாக நண்பர்களுடன்தான் படங்களைப் பார்க்கச் செல்வேன். இம்முறை முழுக் கவனமும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தனிமையில் அவற்றை பார்த்தேன். அது ஒரு துக்கம்.

என்றாலும் இந்த ஏழு நாட்களும் படம் முடிந்து நான் வெளியே வந்தபோது கடந்த 60,000 வருடங்களில் பூமிக்கு மிக அண்மித்து வந்துவிட்ட சிவப்பு ஒளி வீசும் செவ்வாய் கிரகம் வானத்தின் தென் மேற்கு மூலையில் எனக்காகப் பெரும் பொறுமையோடு காத்துக் கொண்டிருந்தது. நான் வீடு வந்து சேரும்வரைக்கும் என்னுடையே வந்தது.

மஞ்சளா பவுடன்

மலிவின் மறுபெயர்

5635 Finch Avenue East, Unit 3, Scarborough, ON

Tel: 416 - 297 9875

Fax: 416 - 297 7595

எந்த தலைச் சுத்துமில்லாமல்...

- 1st, 2nd, 3rd Mortgages at Low Rates
- Line of Credit • Loans
- Secured Visa

அனைவருக்குமே
மோட்கேஜ் உண்டு

மோர்ட் கேஜ்
சம்பந்தமான
தேவைகளுக்கும்
இலவச
ஆலோசனைகளுக்கும்

Aynkharan Kulasekaram

(ஐங்கரன் குலசேகரம்)

Senior Mortgage Consultant

Tel: (416) 264 5428/ (416) 264 0101

Cell: (416) 704 7842 Fax: (416) 261 1519

262 Markham Road

Scarborough, Ontario M1J 3C5

aynkharan@tmacc.com

www.tmacc.com/aynharan

Head Office

200-2005 Sheppard Ave East

Toronto, Ont M2J 5B4

Toll Free: 1-877-3666-3487